

ရှေးစာဆိုတော်ကြီးများ၏

ဟာသ ဂူသ

ဂရုဗျာဗျာ:

တဖြောင်းဖြူဆောင်တင်

အမှတ်-၂

မြရတနာတပါးဖြစ်သည်
မြစာပေမှထုတ်ဝေသော စာအုပ်များသည်---
စာပေရတနာများ ဖြစ်ကြသည်

၁၉၆၅-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
မြစာစဉ် အမှတ်(၅၇)
ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း

မြောင်းမြသင်တန်း
ပြုစုသော

ရှေးစာဆိုတော်ကြီးများ
၏

ဟာသရသကဗျာများ

အမှတ်-၂

မြန်မာ့စစ်ဗြူဟာ ၂၉-ပါးတွင်

ဟာသမြူဟာ

သည်

ထိရောက်သော လက်နက်ဖြစ်၏။

ရတနာသုံးပါး
မိဘနှစ်ပါးနှင့်တကွ
ကြား-ဆရာ
မြင်-ဆရာ
သင်-ဆရာ

အပေါင်းတို့အား ဤစာအုပ်ဖြင့် ကန်တော့ပါ၏။

ဒဂုန်နတ်ဂြင်၏အဗ္ဗာစာ

ငြိမ်းချမ်းသာယာသောစိတ်သည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့၏။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သောစိတ်ဖြင့် ဟဒယဝတ္ထု၌ ဖရဏပီတိဂွမ်းဆီထိသကဲ့သို့ တအိအိ၊ တစိမ့်စိမ့်၊ တငြိမ့်ငြိမ့်နှင့်ကာယိန္တေတခုလုံးကို နှစ်သိမ့်စေ၏။ ထိုကဲ့သို့ စိတ္တသုခဖြစ်စေနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိမှာ ကဝိဟုခေါ်သောပညာရှိတို့ ပြုစုအပ်သော “ကာဝေယျ” ခေါ် - ကဗျာများ၌ အပြည့်အဝပါဝင်ကြောင်း သိရလေသည်။

ကဗျာကို ကဗျာဝိဒ္ဓ၊ အဆူဆူသော ပညာရှိကဝိမ္မန်တို့သည် လောက၊ ဓမ္မ၊ ရာဇဟုဆိုအပ်သော အရိပ်သုံးပါးကို ကောင်းစွာနားလည်ကြသဖြင့် အထွေထွေအပြားပြား များလှစွာသော ဗဟုသုတတို့ခြံရံပြီးလျှင် ဉာဏ်အညွန့်တို့ ကွန့်တက်ဖွံ့ဖြိုးလာစေပြီးမှ ကဗျာတည်းဟူသော ပန်းကုံးကို သီကုံးကြလေသည်။ ထိုသို့ သီပြီး ကုံးပြီးကို ကဗျာဟုခေါ်သည်။

ကဗျာတပုဒ် မဖြစ်မီ ပဇ္ဇာ-ဟုခေါ်သော လင်္ကာသဘော၊ ဂဇ္ဇဟုခေါ်သော စကားပြေ၊ ဝိမိဿဟုခေါ်သော နှစ်ထွေစပ်၊ ကစ္ဆဟုခေါ်သော အဖွင့်အသီးသီးတို့သည် ကဗျာအဖွဲ့ရာ၌ ရစ်ဝိုင်းစုရုံးပါဝင်လာကြရမဲ့ ဖြစ်လေသည်။ သက္ကဋကျမ်းကြီးများတွင် သက္ကဋကဗျာများ၌ ဂါထာ၊ စုဏ္ဏိယ၊ မိဿကနှင့်ကစ္ဆဟူ၍ ခွဲခြားပါဝင်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

ကဗျာကို ဖွဲ့ဆိုစီကုံးရာဝယ် မိမိစိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ဖွဲ့ဆိုသီကုံးခြင်းကို “စိန္တကဗျာ” ဟုဆိုသည်။ ပြဇာတ်၊ ဝတ္ထုစသည်တို့ကိုလည်း ကဗျာဟုပင် ခေါ်တွင်ခဲ့ကြသည်။

ကြားဘူးသည်ကို၎င်း၊ ကြားဘူးသည်နှင့်ဆင်တူယိုးမှားသဘောသွားကို၎င်း၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ သီကုံးဖွဲ့ဆိုပြုစုသမျှကို “သုတကဗျာ” ဟုခေါ်သည်။ ကြားဘူးသီဘူးသမျှ မှတ်မိသမျှတို့ကို စုပေါင်း၍ ကြောင်းတူသံကဲ့၊ သံတူကြောင်းကဲ့စပ်ဆိုခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

တစုံတခုသော အကြောင်းကို အကျဉ်းချုံး၍၎င်း၊ အကျယ်ချဲ့၍၎င်း၊ ဖွဲ့ဆိုသီကုံးသော ကဗျာကို ‘အတ္ထကဗျာ’ ဟုခေါ်သည်။ နိပါတ်ဇာတ်တို့ကို ဖွဲ့ဆိုသော ကဗျာမျိုးဖြစ်သည်။

လောကီကျမ်းဂန်၊ လောကုတ္တရာကျမ်းဂန်တို့မှ ထုတ်နုတ်၍ အလားတူအကြောင်းအရာမျိုးကို အထောက်အထားပြုလုပ်သီကုံးဖွဲ့ဆိုသောကဗျာမျိုးကို “ပဋိဘာဏာကဗျာ” ဟူ၍ခေါ်သည်။ ထိုကဗျာမျိုးမှာ “ဆဒ္ဒန်ကြိုး” - “ပဋ္ဌာစာရီကြိုး” စသော အချင်းကြီး-အချင်းငယ်အပါအဝင် ဂီတသီချင်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ ကဝိအမျိုးမျိုးတို့၏ ကဗျာအမျိုးမျိုးတို့ကို ကဗျာသုတေသီတို့သည် အမြဲမပြတ် လေ့လာသုံးသပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ အစပ်အဟပ်၊ လုံးထပ်ကာရံ၊ ဌာန်ကရိုဏ်းတို့ကို ငဲ့လျက်စပ်ဆိုသီကုံးထုံးဖွဲ့ထားခဲ့သော ရှေးဟောင်းဟာသကဗျာများကို ယခုအခါ ကဗျာဆရာကြီးတဦးဖြစ်သော “မြောင်းမြသခင်တင်” သည် ယခင်တကြိမ် ပထမတွဲအဖြစ်နှင့်ထုတ်ဝေခဲ့သော(ဟာသ

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ရသကဗျာ)များကဲ့သို့ ယခုဒုတိယတွဲအဖြစ်နှင့်အဆိုပါ ကဗျာအမျိုးမျိုးတို့ကို စုပေါင်းတင်ဆက် ပြန်သည်။

ရှေးအခါက ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ကြသော ကဗျာဝိဒူကြီးများ၏ ဉာဏ်ဆီ-ဉာဏ်နှစ်ဖြစ် သော အဆိုပါကဝေယျကဗျာမဂ္ဂတို့ကို စာစု၊ စာပျိုး၊ စာကဗျာဝါသနာအိုးတို့အတွက် ဆန္ဒကို နှိုး လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ချေသည်။ ထပ်တိုးဖြည့်လောင်းလိုက်သော ဤ(ဟာသရသကဗျာဒုတိယတွဲ)ကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် စာစုစာပြုဖြစ်သော ကဗျာဆရာကြီးမြောင်းမြသခင်တင်၏ လုံ့လဥဿ ဟကို ချီး ကျူးမိပါသည်။

စာပေ၌ ဝိုက်မြည်း ငြီးငွေ့ ဆန္ဒမပြည့်သူတို့အတွက် ဟာသဆေးတခွက်ကို ပေးဆက် သကဲ့သို့ နှစ်သက်ရွှင်လန်း ဝမ်းပန်းတသာ ပျော်မြူးနှစ်ခြိုက်စွာ ကြိုဆိုလက်ခံကြလိမ့်မည်ဟုယုံ ကြည်ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရသတည်း။

ဒဂုန်နတ်ရှင်
၁၀-၇-၆၅

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ဟံသာဝတီဦးဘရင်၏ ထင်မြင်ချက်

“ဤရှေးစာဆိုတော်ကြီးများ၏ ဟာသရသကဗျာများ” အကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကိုယ် တိုင်ဖတ်ရှုသိမြင်သည့်အချက်အလက်များကို ထင်မြင်ချက်ပေးရမည်ရှိသော် လောကကြီးအတွင်း ၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော သတ္တဝါမှန်သမျှတို့သည် ပျော်ရွှင်မှုတည်းဟူသော ဟာသရသကို ခံစားကြရမှသာလျှင် စိတ်ဓာတ်၏ ပွင့်လင်းခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းသဘောမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်သ ဖြင့် မိမိတို့၏ စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးတို့တွင် တက်လှမ်း၍ ကြံစည်လုပ်ကိုင်နိုင်ကြသဖြင့် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ် ၂-ရပ်စလုံးသော ကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြမည်ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်၏ ချမ်းသာမှု ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ဤမြောင်းမြသခင်တင် စုဆောင်း စီမံ၍ ရေးသားထားသောဟာသရသကဗျာများမှာ အဆိုပါအချက်အလက်များနှင့်ပြည့်စုံ၍နေ သည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် လေ့လာဖတ်ရှုသင့်ကြောင်း။

လောက၌ ပျော်ရွှင်မှုဟာသရသဟူသည် ရှင်တော်ဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့သော ဇာတ် နိပါတ်တို့၌၎င်း၊ အခြားသောကျမ်းဂန်အရပ်ရပ်တို့၌၎င်း၊ သက္ကဋ၊ မာဂဓစသော ဘာသန္တရကျမ်း ဂန် စာပေအရပ်ရပ်တို့၌၎င်း၊ ဟာသ၏ အရေးကြီးပုံကို ဖော်ပြထားရုံသာမကသေးဘဲ ကဗျာကျမ်း လည်း အသီးအခြားပင် ထုတ်ဖော် ရေးသားထားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပေ၏။ ထိုဟာသရသဟူ သည် လူရင့်မကြီးကိုပင် မဆိုထားနှင့်ဦး။ ယုန်၊ မြေစသောသတ္တဝါမျိုးတို့သည်ပင်လျှင် ဟာသ သဘောကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်ဖြစ်၍ “ချူ” စသောတူရိယာမျိုးတို့ဖြင့်၎င်း၊ “ညှင်း” စသော ပြေမျိုးတို့ဖြင့်၎င်း၊ သံနိမ့်သံမြင့်စသည်ဖြင့် ကဗျာသဘောကို တီးမှုတ်၍ ပြသသံကိုကြားလျှင် မိမိ တို့ကိုသာ စွဲလန်းစူးစိုက်၍ နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဟာသသဘောမှာ စိတ်၏ ကြည် လင်လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ကြောင်း အဓိကအချက်ကြီးဖြစ်ပေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျန်း မာရေးအတွက် ဆေးတခွက်ဟူ၍လည်း ဟာသသဘောကို မှတ်သားအပ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မြောင်းမြသခင်တင်၏ ဤဟာသရသကဗျာများ ကျမ်းအမှတ် ၂ ကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်၍ လေ့လာကြည့်ရှုသင့်ကြောင်း ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ရေး သားဖော်ပြလိုက်ရပေတော့သတည်း။

ဦးဘရင်
၉-၇-၆၅

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူ

စာဖတ်သူပရိသတ်များ၊ စာပေဝါသနာရှင်များ၊ သုတေသီစသော ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့၏ ဝိုင်းဝန်းကူညီမှု၊ အားပေးမှုကို လေးစားအပ်သည့်အတိုင်း ရှေးစာဆိုတော်ကြီးများ၏ ဟာသရသကဗျာများ စာအုပ်အမှတ် ၂ ကို ဆက်လက်ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး ထုတ်ဝေဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းခြင်းသည်သာလျှင် အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း၏ ဆန္ဒ၊ အာသိသ၊ စေတနာတို့ကို ဖြည့်ဆည်းရာ တုန့်ပြန်ရာ ရောက်ပေသည်ဟု စာရေးသူက အလေးအနက်ထား၍ ယူဆပါသည်။

ဟာသရသကဗျာများ စာအုပ်ကို အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ရှာဖွေပြုစုရေးသားရာ၌ စာရေးသူတွင် ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ခုရှိပါသည်။ ပထမရည်ရွယ်ချက်မှာ ရှေးစာဆိုတော်များ၏ ဟာသဆိုင်ရာစာစုများသည် စာအုပ်အသီးသီးတွင် အနည်းငယ်စီပြန့်ကြဲလျက် ပါဝင်နေပါသဖြင့် စာပေဝါသနာအိုးများက လေ့လာလိုသောအခါ တကွဲတပြားစီ ရှာဖွေလေ့လာရသဖြင့် အခက်အခဲများစွာ ရှိသည့်အပြင် အချိန်လည်း ကြာညောင်းမည်ဖြစ်ပါသောကြောင့် တပေါင်းတစည်းတည်းဖြင့် လွယ်ကူစွာ ကြည့်ရှုနိုင်ကြရန် ပြုစုရေးသားရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဒုတိယရည်ရွယ်ချက်မှာ ရှေးစာဆိုတော်များ၏ လက်ရာမွန်များသည် တိမ်ကောပပျောက်မသွားဘဲ အစဉ်တစိုက် ထွန်းပြောင်နေစေရန် ယင်းစာဆိုတော်ကြီးများအား ဂုဏ်ပြုသောအနေဖြင့် ရှာဖွေလေ့လာမှတ်သားနည်းမှီပြီး ပြုစုရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

လူသည် အချစ်နှင့်ကင်း၍ မဖြစ်သလို ဟာသကို ကျောခိုင်း၍လည်း မရစကောင်း၊ ဟာသသည် မည်မျှလောက် အရေးပါသည်ကို မြန်မာစစ်ဗြူဟာ ၂၉ ပါး၌ပင် ဟာသဗြူဟာကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။

သို့အတွက် ချစ်စွာသော စာဖတ်သူ ဤဟာသရသကဗျာများ စာအုပ် အမှတ် ၂ ကို လေ့လာမြည်းစမ်းကြည့်ပါ... ။

အစတွင် ထိမိ။

အလယ်၌ အဟိ။

အဆုံးဝယ် တခိခိ ဖြစ်သွားမည့်အကြောင်း ထပ်လောင်း၍ မချဲ့လိုပါ။ အပွေးမြင်က အပင်သိသလို အသွေးမြင်က အသွင်ကို သိပါလိမ့်မည်။

မြောင်းမြသခင်တင်

၁၂-၇-၆၅

E-book is created by www.ShanYoMa.org

မာတိကာ

အပိုင်း-၁

ရှေးစာဆိုတော်များ၏ ဟာသရသကဗျာများ

အခန်း

အကြောင်းအရာ

- ၁။ ဦးပုည၏ နှလုံးလန်းစေမည့်အပြုံးပန်းကဗျာများ
- ၂။ စာဆိုဦးယာ၏ ထိမိသော ဟိက္ခက်များ
- ၃။ ရကန်ဖျက်ဆရာလန်း၏ လှောင်လုံးများ
- ၄။ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းနှင့်လူဦးမင်းတို့၏ ဟာသရည်လွှမ်းသော အာဝဇ္ဇန်းကဗျာများ
- ၅။ မန်လည်ဆရာတော်၏ ဟာသရသကဗျာအမြဲတေများ
- ၆။ ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ အလင်္ကာပန်းများ
- ၇။ ယောမင်းကြီး၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ရည်
- ၈။ ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ “ပုဆိုးနှင့်မြင်း” လက်တန်းကဗျာ
- ၉။ နာခံတော်ဦးရွှေနီ၏ ယဉ်ညက်သောရွှင်ကွက်များ

အပိုင်း - ၂

အထွေထွေစာဆိုများ၏ စာပြောင်များ

- ၁။ စာဆိုစုံတို့၏ လက်ရာများ
- ၂။ သဘင်ဝန်ဦးသော်၏ ငရုတ်သီးသံချို
- ၃။ မင်းသမီးဦးဖူးညို၏ “ဂရုကံကာမေသု” ဝိုချင်း
- ၄။ ရွှေခန်းသူစာဆိုမယ်၏ အာဝဇ္ဇန်းဉာဏ်
- ၅။ မင်းသားကျောက်လုံး၏ တေးတပုဒ်
- ၆။ ကဝေမပတ်တိုက်
- ၇။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ရသဂုဏ်မြောက်သောကဗျာ
- ၈။ ခုံတော်မောင်ကျဘမ်း၏ တန်ဏုပုတ္တိဉာဏ်
- ၉။ ဟံသာဝတီဦးဘရင်၏ ငယ်မူလက်ရာ ကဗျာရွှင် ၉ ပုဒ်

အပိုင်း-၁
ရှေးစာဆိုတော်ကြီးများ၏ ဟာသရသကဗျာများ

အပိုင်း-၁

ရှေးစာဆိုတော်များ၏ ဟာသရသကဗျာများ

အခန်း-၁

ဦးပုည၏ နှလုံးလန်းစေမည့်အပြုံးပန်းကဗျာများ

၁။ ကွေ့ကောက်လိမ်ရှုပ် မာယာဉာဏ်ဝေဝစ်ဖြင့် ယောက်ျားငနဲတို့အား လှည့်ဖြားတတ်သော အနမ်းတရာ ဋီကာဖွင့်တတ်သော ချစ်မေတ္တာကို ဖောဖောသီသီ သုံးတတ်သော ထိုထိုဤဤ ကရွတ် ခင်တို့အား စာဆိုတော်ဦးပုညက အောက်ပါအတိုင်း သရော်ကွက်ဖြင့် ပျော်တော်ဆက်ခဲ့သည်။

ကောက်အလိမ်ပေ့မူနှင့်၊
ဆွေခင်ပုအမူ၊
ကြိုးခက်လို့ကြိမ်ကူသည်၊
လိမ်တော်မူမဆုံး။
ငါးမြွေတုန့်လိုက်မမိတယ်၊
မြစ်နဒီဦးခိုက်လို့ရှုံး။
ခင်လေးတို့လိမ်ပုံမှာ၊
ကြခတ်ရုံတနှုန်း၊
ရွှေပန်းတိမ်ဉာဏ်သုံးပါတဲ့၊
နော်ဇာကုံးမမို့။
ပဲလင့်မြွေစင်တော်ကူး၊
ကြင်ဖော်ဦးသုံးရွှေဝတီ။
ဆံကုပ်ဂဘေဇော်ဂျီရယ်၊
မုတ်ဆိတ်နီလိမ်ရှုပ်က၊
နောက်ဆုတ်လို့ဦးတော်တင်၊
ဝေးကရှောင်ချင်။
စာပေါင်းတိုက်ကရွတ်ခင်ငယ်၊
သပွတ်စင်ခေါ်လောက်ကဲ့လေး။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၂။ တခါက အချုပ်တန်းဆရာဖေသည် ဦးပုညအား “ကဗျာစီမောင်ပုညကိုတော့၊ ဆောင်
ဂုဏ်ပြုထုတ်လျှင်၊ တောင်ချိုက ပုတ်သင်လို၊ ကုတ်ကုတ်သင်လက်သေး။ မင်းမြောက်လို့ သင်း
လောက်ကျော်သည်။ ထွင်းဖောက်နော် ဉာဏ်မျိုးနှင့်ဝေး။” ဟု ဟားကွက်ဖြင့် တအားနှက်လိုက်ရာ
သာကေ သဘာဝနှင့်ကဗျာအလှ၊ ဥပမာ ဥပမေယျ၊ ဥပမာနန္ဒိန်းယှဉ်ချက်ပုံဆောင်ရာတွင် သူမတူ
အောင် စွမ်းဆောင်ထက်မြက်သော... စကားလုံးပြောင်ဝိဇ္ဇာဦးပုညက ဆရာဖေအား အောက်ပါ
တေးထပ်ကို ရေးစပ်လျက် ဖတ်ရှုသူ တခါခါဖြစ်သွားအောင် ပြန်လှန်ကလိလိုက်သေးသည်။

ဂျပ်ကောင်လိပ်နန်းကြားက၊
သန်းစကားခုဝါ၊
ရမ်းကားလို့တုလာလျှင်၊
ဥပမာဆိုစို့။
ချေးပုံနှင့်မြင့်မိုရ်တောင်၊
ခင်းဆိုယောင်နှိုင်းလိုက်ပါဗျို့။
သေးကွက်နှင့်ပင်လယ်၊
နင်တကယ်ထင်လို့၊
သဘင်ဝယ်ယှဉ်မတို့လေနဲ့၊
သခင်တို့ဦးချို့။
အုန်းမှုတ်လို့အနေစားတွေက၊
ရွှေဖလားမနှိုင်းသင့်ပါပြီ။
ဥတုနှင့်ပုစွန်ဆီ၊
ဒွန်ပြီပြီယှဉ်တွဲလို့၊
စပ်ဖဲအတွင်းခံ၊
ရိုင်းမိုက်တဲ့ဉာဏ်။
မိုးကြိုးနဲ့အီးသံလို၊
ခရီးမှန်ကွာလှမ်းလို့လေး။

၃။ အသားနက်ကြုတ်မီးသွေးရုပ်တွင် ကျီးမွေးအုပ်ထားသလို အကြည့်တန်ညစ်ထေးလျက်
သစ်စေးရောင်ထနေသော မယ်ရုပ်ဆိုးပုံပျက်များ၏ ရုပ်သွင်ပေါ်လွင်အောင် စာဆိုတော်ဦးပုည
က ပြောင်မြောက်စွာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း သရုပ်ဖော်လိုက်လေသည်။

ထိတ်စရာလိပ်ပြာလှုပ်၊
ပြိတ္တာရုပ်သဖွယ်၊
မဲချက်က ကဲထက်ကြွယ်သည်၊
ကျွဲနက်ဝယ်မခြား။
ချေးသူငွေမီးသွေးငိုသည်၊
ကျီးမွေးကို ရှုံးရတကား။
ညစ်ထေးလို့ပြစ်ထွေးမှောင်သည်၊
သစ်စေးရောင်အလား၊
အနက်တွင်မက်လင်သားပါဘဲ၊
မျက်မြင်အားအမှန်။
အမှုမှာ ငါးခုရှုံ့ရ၊
လဒ္ဒမဲ့ကျွန်းသည့်သဏ္ဍာန်။
သပိတ်နှင့်ငချိတ်ဆန်လို၊
မနိပ်ဟန်ဆင်ကဲ့ပ၊
မင်ခဲနှင့်ပုလင်းဖင်လို၊
မဲမှောင်လို့ညို။
မီးလောင်သည့်တုံးငုတ်တိုမှာ၊
ပုံးစုပ်ကိုစုပ်ထားသို့လေး။

၄။ နောက်မီးမကလို့ ရှေ့မီးပါလင်းလင်း၊ အတင်းမပြောမနောမပြောင်း၊ စောင်းမြောင်း
ငြူစူ၊ ဘယ်လောက်ပင်ပြုမူပေမင့် ပြစ်မယူ အနာမယူဘဲ ဆဲလည်းချစ် ရိုက်လည်းချစ်၊ တဖြစ်ဖြစ်
နှင့် အသဲနှစ်အောင် ချစ်သည့်အပြင် အသဲကို အကြိမ်ကြိမ် ကိုက်ဖောက်မျိုးဝါး တဏှာလုပ်တန်း
ကစား ကစား၊ ပန်းအလား အစဉ်နှလုံးပိုက်ပြီး ရိုးတွင်းချဉ်ဆီ ခိုက်အောင် အစွဲကြီးစွဲတတ်သော
“အနှီမည်သော ယောက်ျားအူရီး” တို့အား စာဆိုတော်ဦးပုညက အောက်ပါအတိုင်း ဖွဲ့သီလျက်
နှလုံးအေးအောင် အပြုံးဆေးတိုက်ကျွေးခဲ့သည်။

မျက်နှာကို ခြေနှင့်ကြောက်စေတော့
သွေမဖောက်ခုနော်၊
လင်ငါးယောက်ခုပေါ်စေ၊
ကျွန်တော်ကမလဲ့၊
တသက်လုံးလင်ငယ်နေပါ၊
သည်မေကိုရိုးမြေကျစွဲ၊
ချစ်လှလို့သည်းညည်းခံသည်၊
ဆဲရေးသံကိုလဲ၊
အငြိမ့်သံပွဲလိုပ၊
စိတ်ထဲကထင်တယ်၊
ကွာမည်ကိုမဆိုလိုက်ပါနှင့်၊
မယ်ရိုက်ရင်ဘုန်းခံပါ့မယ်။
ဘိနပ်နှင့် အရပ်လယ်မှာ၊
မပြတ်ကွယ်မယ်ရိုက်တော့၊
နာလိုက်တဲ့စိတ်ကယ်နော်၊
ရွေးမျှမပေါ်။
ခင်လေးကကြင်ရေးမျှော်လျှင်၊
ထမီလျှော်ခိုင်းပါတော့လေး။ ။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၅။ ဤမျှမကသေး ဟာသပဏေး ခေါ်လောက်သည့်စာဆိုတော်ဦးပုညသည် သီကုံးဝေဆာ အလင်္ကာပြင်တဖြာ ပြဇာတ်ဓာတ်ကျမ်းဆေးကျမ်း၊ တခန်းမော်ကွန်း၊ ကျမ်းကျင့်နွဲ့စပ်၊ နိပါတ် ဝတ္ထု၊ ပြုစုစုံစုံ၊ စွယ်စုံတခွန်၊ ထူးချွန်ယောက်ျား၊ လွန်ထင်ရှားသည်။ စာပေသမားတဦးဖြစ်သည့် တမဲ့ ထို့ပြင်တတန် လျင်မြန်ကြမ်းတမ်း၊ ရဲစွမ်းအားမာန်၊ ခက်ထန်လှုပ်ရှား၊ သတ္တိပွားစေမည့်ခိုး ချင်းများကိုလည်း ရေးသားပြုစုပေသည်။

အောက်ပါခိုးချင်းမှာ ဇီဝကဒိုးချင်းဖြစ်သည်။ ဇီဝကသမားတော်ကဲ့သို့ မပြောင်မြောက် စေကာမူ မရိုးမဆွဲ ဒုတိယတန်းထဲက ဆိုရမည်ဖြစ်သော ယွန်းတန်းရပ်က သမားကျော် နောက် ပေါ်ဆေးဆရာကြီး၏ ရုပ် ဥတု စိတ် စသော သမုဋ္ဌာန်များနှင့်တကွ ဓာတ်လက္ခဏာအဆစ်အပိုင်း တို့ကို ညှိနှိုင်းသုံးသပ် ကုထုံးတရပ်အနေဖြင့် ဆေးပေးအပ်ကြောင်းကို ပမာတင်၍ ဟာသကွက် ဆင်ထားသော ခိုးချင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း စာရှုသူတို့၏ ဗဟုသုတအလို့ငှာ အောက်၌ ဖော်ပြထား ပေသည်။

မုတ်ဆိတ်ဖြူ ကျင်စွယ်ငုတ်နှင့်၊ တယ်လူး ချိုကုပ်တိုရှည်ပေါက်လို့၊ ပြောင်နဖူး မောင်န ထင်ကျယ်၊ ဖြူမျက်ခုံးနှင့် ပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ကပ်ပဲ့ပေါင် ဝင်ယောင်တမတ်နှင့် ဖျင်နံငယ် ဖြတ်တတောင် လောက်၊ ပုဇွန်ထုပ် ခေါက်ဖွာအောင် ချသည်၊ ဗေဒနာနှစ်စသွယ်၊ သုံးရာနှစ်ဆယ် ကျွဲအူစင်းနှင့် ဘဲတောင်နိမ့်နှင့်ခါးပုံဖွဲ့လို့၊ မင်တွဲကော်ရစ်ကျော် နှစ်ရပ်ပေါင်း၊ လူပု အယ်အောင်ကောင်းတဲ့တက် ပြား၊ ဗိဗ္ဗိသာရမြေးတော်ဆို၊ ပြည်ရာဇာဂြိုဟ် မာဂဓမှာ၊ ရှင်ဇီဝက သမားကျော်၊ အတော်အတန် စာပေများ၊ ငါကြားဘူးရဲ့၊ သူ့ကတဲသူလဲ မာနဲရှိစေအိုးတော့ ကုနည်းကုထုံး အတန်တန်၊ ကာလ ဒေသန်ဟန်ခြားလို့၊ ဉာဏ်ရိုးကြီးများ မကြံတတ်ဘူး၊ ယွန်းတန်းရပ်က သမားကျော်၊ ကာလပေါ် ရှေးကသမား၊ အယဉ်နှစ်ပါးနေလဘူး၊ ဥတုသုံးပါးသမုဋ္ဌာန်၊ ရတုခြောက်တန် သင်္ကြန်စက်နှင့် အာဂန္တုရက်စတုထိန်း၊ ဓာတ်ဆောင်ရက်ကိန်း၊ ဗားစတ္တာ၊ ဓာတ်ခြေသင်္ချာနည်းတူလုပ် “ဆောင် ပျက်-ခိုက်ငုပ်-လွန်ဆုံးချုပ်” သန္ဓေန်ရုပ်လက္ခဏာ၊ စိတ်ဒွါဒရာကျမ်းကြီးစကား၊ ငန်းမျိုးတခြား ကေဝီ၊ ဒွါန္တန္တိဆရာပြု၊ ဥဒ္ဓံဝါတလေခြောက်ဖြာ၊ ဒီပနီလာသင်္ချာတိုးလို့၊ ရှစ်ဆယ်လေးမျိုးခွဲဝေဖန်၊ ဖျက်ချင်းဖျက်ရန် ဇမ္ဗူထုံးနှင့် ရှမ်းရက်ကြိုဂိုဏ်းကြိုအတ်၊ အဋ္ဌကလာပပြုပြင်ပြောင်ကျမ်းအစောင် စောင်တတ်တဲ့ယောက်ျား။

ဗျာပွားဆူဝေး နာဖျားပူပွေ ရောဂါထွေ ဓာတ်ရေဆေးဆရာပေး၊ မေးကချေ၊ ဉာဏ်ကဝေမျိုး၊ ဆီတာရေအိုး၊ မယ်ဘာကိုစိုးပါနှင့်အဖိုးလူကျော်ပေးမယ်ပနော၊ ဇမ္ဗူချင်းလို သတင်းမော်ယွန်း ပုံပေါ်က သမားကြီး၊ မီးယပ်ပိန်မိန်းမသူမေးလှာ၊ ဝအောင်နာနာစားမဲ့ဂွေးသီး၊ အူကိုရှောက်လို့ ထုတ်ချောက်နာ ကျမရောဂါဘယ်ဟာမျိုးလဲ၊ ရောဂါနိဒါန်း ကျမ်းအဆို၊ ညဉ့်အနာကို သက်တဲ့ ခေါင်းတဲ့၊ ကုပ်ဆရာရောငွေဖြူ၊ ထမရေပူပြည့်အောင်လောင်းဖဲ့၊ ဇမ္ဗူတသောင်း ဂုဏ်နဲ့လှောင်း၊ ငါဆရာကောင်းသမားကျော်၊ ကုပခေါ် နေပရိုးလား၊ ဆေးပိုးဝါးခ ငွေသပြာ။ ။ မမှန်း-မမှန်း လိုမညည့်လက်စား၊ စုန်းလားနတ်လား-သွေးသားစမ်းလို့၊ အဟမ်း အဟမ်း အလယ်သယ်၊ ညဉ့်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

လက်ဝါးလယ်ပူနှေးနှေး၊ ပယောဂသွေးအတန်အတန်ကပ်ချည့်၊ တပင်တိုင်နတ်မတင်သေးလို့၊ ရောဂါအပေရှိချေသည်။ ကြာမျိုးငါးမျိုးကြာငုံဖုနှင့်ကြာမွှေးကြာဥသည်သုံးဖြာ၊ လိပ်ဥကာနှင့်ကျေအောင်ကြိတ်၊ မျက်စိမှိတ်လို့ဝင်အောင်မျို၊ ညဉ့်သုံးပဟိုရ်စည်တော်ခတ်လျှင်၊ တပင်တိုင်နတ်ပူးပါစေ၊ မန်းရေထွေထွေဆင်းလို့ ပျောက်မြဲ၊ ရင်ညွန့်ထဲက သွေးခဲခဲ၊ သည်သွေးတဖုံအဆိုချက်ချည့်၊ ဆရာလက်ကို အခွင့်ပေး၊ ရာဇဝတ်ရေးမရှိတမ်း၊ ဆရာစမ်းလို့လက်နှင့်မွှေ၊ အလိုလေးလေးအာကသွေး၊ ဟိုသင်းကလေးခမဲလို့၊ သန်ကောင်မိုလ်ကို ရိတ်တဲ့သွေးခဲ၊ တခါလွဲ၍သည်ကထောက်သော်၊ ငါးပိုင်းအောက်ကပွဲအိုဆီ၊ မအိုမအီရှိလိုက်ပါဘိ၊ ပကတိသွေး၊ စုန်းနတ်သွေး၊ ဖုတ်မဲ့ကလေး သူတမောင့်ဘဲ၊ ပါဒရက်နှောင့်ဒုလ္လာစွဲနှင့် မီးယပ်ပလဲ ဗလချူ၊ လူပျိုနာပါပြုံးစပ်တလနဲ၊ ပူပူသည်တွင် ဆူဆဲရွှင်ရင်၊ မိုးမြေမြင်သေချင်ဇော၊ ဆရာမော့လို့ မော့ရွှိုက်ငင်၊ ခွာချင်ပြီဘဲ၊ နတ်ဆီကျော်ခဲ၊ ဖေအိုကို တွဲပါလို့၊ ကြုံနဲသည်ကို၊ ရောဂါအိုဥတုလန်းကို ပန်းရည်ယို ဂုံရွက်ဟင်းချိုသောက်ပါတော့လား၊ ဥတုငုတ်လို့ ချုပ်ပြန်သော် မွဲဆီကြော်စားတော့မမှာ၊ သားငယ်စို့ဖို့နို့မယို၊ သောက်တော့ချိုချိုလက်ပတ်ဟင်းခါး၊ လင်ပါစို့တော့ မကုန်နိုင်၊ ဖွားဖွားလှိုင်းအောင် ထွက်တဲ့နို့ဖျား၊ ဓာတ်ခုနစ်ပါး ဓာတ်ရှစ်ပါး၊ ငါးပါးလေးရပ်အထွေထွေ၊ သလိပ်သည်းခြေ သွေးလေလှုပ်လို့ ပုပ်အာကာသဓာတ်အနေ၊ အရွက်ငါးထွေ ဆယ်လီစိပ်၊ အရိပ်နိမိတ်ထောက်ဆမျှော်၊ ဆက်စုဖော်တော်အောင်လုပ်၊ ငန်းချုပ်မလိန္ဒကပ္ပူရ၊ ဇာတိဝင်္ဂသွာရဗေ၊ ဘုမ္မပဒေသာ ဆေးများအထွတ်၊ နှာနှုတ်လျှာပွတ်၍ ဤဆေးမှာ၊ သိဂ်ရာဇာဝံသိန္နောနှင့်၊ ဝဿဝရောလေးတူဆ၊ ဟထာရဟဖက်ဆပ်လေ၊ ရှူလေ-ပွတ်လေဝမ်းစာဖျတ်ဖျတ်၊ လက်မလွတ်နှင့်ဓာတ်လည်းကူ၊ သလိပ်လွန်ဆူ ရှောက်ရေစုတ်။

ဂျင်းတမာရွက်ခတ်စေလို၊ သည်းချေမောက်မိုလွန်သူများမှာ၊ ဆီးသီးသကြားတခုခု၊ ကင်းပွန်းရွက်နုချစ်ပေါင်ရေ၊ သွေးမကြေလျှင် နွားလျှာကြီးနှင့်သင်းဘောသီးနှင့်ဇောင်ချမ်းရွက်၊ ဝါယောမထွက်လေငုပ်နာ၊ ကန့်ကလာဆထက်နှော၊ ဆေးပုလဲရော တော်ရာပေး၊ ဆားရေနှေးနှင့်သောက်ကာမျို၊ မြေကြီးပြိုအောင်ပဲ့တင်ထပ်လို့၊ လေတဖြစ်ဖြစ် ပန်းဘဲဖို၊ တောင်တပ်ပျက်ပြိုပြေးလိမ့်ကျွတ်ချွတ်၊ ဂုတ်လေးဇက်ညွတ် မျက်စိသီ အပုပ်လွန်ပြီ ဆီးသီးမှည့်နှင့် မန်ကျည်းသီးမှည့်ရှောက်ရေဆား၊ နှမ်းဆီ ရင်းဖျားတော်နိုင်မျှ၊ အာကာသမှာ ချွေးကိုထုတ်၊ နွားသားမီးဖုတ်၊ နှမ်းလှော်ရှူ၊ အနာစင်ဖြူ ကင်းလိမ့်လွတ်လွတ်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၆။ သရော်ကွက် လှော်ကွက်တို့တွင် ထက်မြက်မိမိ ထိထိရောက်ရောက် တောက်ပစူးရှ၊ ဝိစိ
တြဖြင့် ကဗျာအပြုံး အလင်္ကာပန်းကုံးတို့ကို သူမတူအောင် ထုံးဖွဲ့နိုင်သော စာဆိုဦးပုညက သော
ကကင်းပ၊ ကြည်နူးစွာဖြင့်၊ ရွှင်ပျရည်မော တသောသောနေစေရန် မည်သို့ဖန်တီးထားသည်ကို
အောက်ပါ ပုဏ္ဏားဦးချင်းမှ ကောက်နှုတ်စာစုကို လက်ငင်း ယခု အဆွေရှုလော့။

အိုဘယ်ပုဏ္ဏား၊ နတ်သိကြား၊ သည်သာမို့လား ငါ့ဉာဏ်စွမ်းမှာ ကော်ဒွေးဂဏန်း အခြေ
ထုတ်လို့၊ ဇောကုတ်ဗျည်း ကုတ်နောနဝင်းနှင့်၊ ဖျားရေးနာရေး မကြွင်းကျန်၊ တသက်တန်ငါဆိုခဲ့
မည်။ အနာမဲ့လျှင် မာစစ်ရှိငဲ့၊ ရောဂါရှိလျှင် နာကိန်းထွက်ချည့်၊ အသက်မရှိ ဘိတ်မရှု၊ ဤလူ
သေပြီ၊ ရဲရဲဟောတော့။ မင်းသောစိုးသော တို့မထောက်ဘူး၊ ခရီးရောက်ရာမေးပြန်လျှင်၊ အိမ်သို့
ဝင်ရောက်နေကြဘဲ၊ ဥစ္စာမနုမရှိမရှိကို၊ နတ်မျက်စိလို ဆရာဟောမယ်၊ ရွှေငွေပေါလျှင် လူရည်တတ်၊
ရိက္ခာပြတ်လို့ စင်အောင်မဲ့လျှင်၊ သူဆင်းရဲတဲ့မလဲ့ပြီ၊ သွာရဿတီ စောင့်တဲ့နှုတ်ဖျား။

မြိုဟစ်ကျမ်းနှင့်တိုင်တန်းထူ၊ ဂြိုဟ်နိမိတ်ယူ ဟောစို့တနဲ။

မြင်လျှင်သိငဲ့ ရုပ်နိကာယ်၊ ဘယ်သူ့ဘယ်နှယ်ဟောတိုင်းမလဲ့၊ ဝမ်းမယောင်ဘဲဖျဉ်းမစဲ့၊
သူ့လင်ရှိဆဲဗိုက်ပူချေ၊ ပဋိသန္ဓေတည်ပြီဟောတော့။ နေ့လောညလောဖွားမည့်ရက်ကို ဆရာတွက်
ပ သူက မေးလျှင် မွေးသနေ့ကို ဖွားမည်ဆို၊ မပိုမမိ တိုတိုပြောမည်၊ မိန်းခလေးလော-ယောက်ျား
လော၊ စုတ်စောဒကတခန်းလာလျှင်၊ အင်္ဂဝိဇ္ဇာ ဂြိုဟ်နေထူကြည့်။ ဖွားဦးဖွားစကလေးငယ်ကို
ရှေ့နောက်ပတ်လည်ကုန်အောင်ရှု၊ တစုံတခုကိုယ်မှာကပ်လို့၊ ခဲအိတ်သေနတ်ထိုးတံပါလျှင် ယော
ကျားဇာတာ တကယ်ဟုတ်စွ၊ ငြောင့်ပိုးခလုတ်တပ်ကာခင်းလို့၊ စစ်တလင်းနှင့်အလားတူ၊ မိန်းမဟူ
၍ကော်မှတ်ကြတော့။ သူရဇ္ဇဓာတ် နဝင်းပုံ၊ တန်ခူးကုန်လျှင်၊ ကဆုန်ဆန်းချည့်၊ နာရီစက်ခန်း
ဗီဇနာ၊ နံနက်အခါ တိမ်မလွှမ်းလျှင်၊ နေဝန်းပေါ် စမှန်မယွင်းဘူး၊ ကြယ်ရောင်လင်း၍ နေမင်း
ဝင်၊ ညဉ့်အချိန်ပင်ဟုတ်ကဲ့မှချ၊ ဆောင်း လေးလ-ညကို အေးလို့ နွေလေးလ-နေ့ကိုပူ၊ ငါလို
ဘယ်လူမှန်နိုင်ရိုးလား၊ ပခိုးဆားခဲငန်စမြဲ ခွေးတောက်မှတ်ခဲ ခါးလိမ့်မည်၊ သံပုရာအချဉ်ကြီးငဲ့၊
ဂျင်းငြုပ်သီးစပ်ပူလောင်၊ ကမ္ဘာကုန်အောင်မှတ်လို့ထားစမ်း။ ငါပေဒင်ကျမ်းငါကိန်းသေ၊ မမှန်
ပေလျှင် ရှာကိုလှီးတော့၊ မင်းဆရာကြီးနေတဆူ၊ ဤမြေဗမ္မုန့်မျှတင်းကြမ်း။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၇။ အကြမ်းနှင့်အနု၊ အယဉ်နှင့်အရိုင်း၊ နှိုင်းယှဉ်ဆက်စပ်၍ သိဖွဲ့တတ်သော ကဗျာအကျော် အမော် စာဆိုတော်ဦးပုညက ဝေဿန္တရာပြဇာတ်၌ ဖော်ပြပါရှိသော အစွဲတရသေ့နှင့်တပည့်အဂ္ဂ တို့အမေးအဖြေခန်းတွင် စာပေဟာသမြောက်အောင် ရသေ့ပျက်များ၏ အခြင်းအရာတို့ကို သ ရော်ကွက် လှောင်ကွက်ဖြင့် ရေးခြယ်ပြုလေသည်။

(က) အဂ္ဂမေး...

ပဲမုန့်ကြော်နှင့်ဆီထမင်း၊ နေ့ကကြွင်းတဲ့ငါးကြော်ဟာ၊ နေလွဲချိန်မတော်မှ၊ တပည့်တော် ဆာလို့ စား၊ မှားချည့်မလား ခင်၊ အိုခင်မှားချည့်မလားခင်။

အစွဲတရသေ့ဖြေ...

ဟဲ့ ငအင်ကဲ့-ငအင်ကဲ့၊ နင့်ဝိကာလ ဘောဇနာမှာ၊ ထမင်းကိုသာ ညနေစောင်းလျှင်၊ မစားကောင်းဘူး ရှောင်လေနော်၊ ပဲမုန့်ဆီကြော်နှင့်ဆီထမင်း ငါးကြော်ကွင်းများ နေ့ကကျန်လျှင်၊ ဘယ်ပြန်ညာပြန် သိပ်သာသိပ်ဟဲ့၊ နင့်ချည့်တိတ်တိတ် မစားသင့်ဘူး၊ ငါ့ကိုပင်ပင့်လှည့် ငအင်ကဲ့၊ ဆရာတပည့် အတူစားလျှင်၊ သီလကုသိုလ် အယ်အောင်ပွားမယ်၊ ကျမ်းများကမှာနော်ကွယ်၊ ကျမ်း များကမှာ။

(ခ) အဂ္ဂမေး...

ကိုယ်ကုန္ဒလွန်သိမ်မွေ့သည့်ရသေ့ရဟန်းဆိုတဲ့လူ၊ သူမပေးတဲ့သူ့စွာကို၊ မျက်စိကွယ် ရာ ခိုးယူဝှက်လျှင်၊ အပြစ်လိင်ဒဏ် ဘယ်နှယ့်ထွက်မယ် ဟောမြှက်တော်မူ-အိုဟောမြှက်တော်မူ။ အစွဲတရသေ့ဖြေ...

ဆရာမဟောတဲ့သဘောယူ၊ အလှူခံတဲ့ရဟန်းသားမှတောင်းလား၊ ရမ်းလား မတင့် တယ်ဘူး၊ မျက်ကွယ်ရာရအောင်နှိုက်၊ လမိုက်မိုက်ကို တမှောင်ခို၊ မရလိုလျှင် အနုကြမ်းနှင့်အပြင်း ဖမ်းလို့ ဓားပြတိုက် မီးရှို့ တုတ်ရိုက်အစပုတ်၊ နိဗ္ဗာန်ဖိုမဂ် နီးတဲ့အောင် နေ့တိုင်းအမှန်သည်ဟာ မျိုးကို ကြိုးစားပမောင်နော်ကွယ်။ ကြိုးစားပမောင်။

(ဂ) အဂ္ဂမေး...

သူ့ကာမပိုင်၊ သူ့ယောက်ျားနှင့်လင်ရှိမယားသူ့အိမ်ထောင်ကို၊ စပ်ယှက်ခိုးကြောင် သွား လာမိလျှင်၊ အဝီစိမှာ စုပ်စုပ်ဝင်၊ အချို့ဆရာဆိုရှာကြတယ်၊ ဟုတ်ပါစခင်...ဟုတ်ပါစခင်။

အစွဲတရသေ့ဖြေ...

တို့မကြိုက်ဘူး၊ ဟာဟင့်အင်၊ ကာမပိုင်လင် သူမသိလျှင် ငရဲမရှိအပြစ်ကင်းငဲ့၊ ပိတ္တာ ခေါင်းချင်း ထိကြရ၊ နင်တို့သူငါဘယ်အတွက်လဲ၊ သီလပျက်လိင်မထိုက်ဘူး၊ နင်ကြိုက်တတ်လျှင် တယ်သာတယ်၊ ငါဖြင့် ဟယ် ငယ်ကကြိုက်တာမို့၊ မြူလာလျှင် ချယ်လှယ်လိုက်ချည့်၊ ကျားကိုက် သည့်နှယ်နော်ကွယ်၊ ကျားကိုက်သည့်နှယ်။

(ဃ) အဂ္ဂမေး...

သီလိသက္ကာ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ ရသေ့ရဟန်း ကျင့်စရာ၊ သေရည်သေရက် မသောက်ကောင်းလ၊

E-book is created by www.ShanYoMa.org

အစဉ်နောက်နောင် ဆင်ခြင်ရအောင်၊ ကျမ်းပြပါခင်၊ အိုခင်ကျမ်းပြပါခင်။
အစွဲတရသေ့အဖြေ...

ဟဲ့ငအင်၊ ငအင်၊ သေရည်သေရက် ဆိုသည်မှာ။ သံပုရာနှင့်စိန်ပါမို့လား၊ ဘာပြုလို့ နှင်
မသောက်သတန်း၊ အမဲခြောက်ဖုတ် ခပ်မွှေးမွှေးနှင့်ထန်းရည်ကလေး မော့လိုက်ကာ၊ နိဗ္ဗာန်ကို
ငါမြင်လှချည်း၊ ကြိုးစားပါကွယ်နော်...ကြိုးစားပါကွယ်။

၈။ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးထံ ခစားနေကြဖြစ်သော ပုတ်သင်အား ဥပုသ်နေ့ဈေး ပိတ်ထားသော
ကြောင့် အမဲဟင်းလျာများ မရရှိသဖြင့် ပုတ်သင်ထိန်းကတောင်းပန်၍ ပဲဝက်သပြာကို ပုတ်သင်
လည်တွင် ပိုးကြိုးနီဖြင့် ဘယက်သဘွယ် သီခြယ်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဇာတိဖျင်းချာသော ပုတ်သင်သတ္တဝါသည် ဆင်းတန်ဆာ ပဲဝက်ကြောင့် မာန်မာ
နတက်ကာ မင်းမူသော စိတ်ဖြင့် တလူလူဝင့်ကြားလျက် မင်းကြီးအား ခြားနားပြီး ဟိတထုတ်
ကြိမ်းပုံ၊ ပုန်စားပုန်ကန်သဘောဖြင့် လေသံပစ်ပုံနှင့်စသောပုတ်သင်ပတ်တိုက်တို့ကို ကဗျာမကိုဋ်
ကဗျာသရဖူဖြစ်သော စလေဦးပုညက မဟော်ပြဇာတ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း စာမြူးကလေးများ
ဖြင့် ဖော်ကျူးလိုက်လေသည်။

(ပုတ်သင်ကြိမ်း)။ ငါဟဲ့ဟော့ရမ်း ဂုဏ်ရည်တူသည်ဟု၊ ဘယ်သူစမ်းမလဲ၊ ပဲခြမ်းငွေစင်၊
မနအင်ကို၊ လည်အင်မြဲကြပ်၊ ဆွဲရတတ်ကပြီ၊ လာဘ်သပ်ပေါယာယ်၊ ပြန့်ပြောကြွယ်၊ ငါ့ဝယ်များ
အံ့လော၊ ကယ်တည်သို့စင်၊ မဟုတ်လျှင်၊ မင်းတွင်ဥစ္စာများအံ့လော၊ သဘောဆုတ်တက်၊ ဤနှစ်
ချက်ကို၊ ချင့်တွက်စုံစမ်းဦးတော့မည်။

သပြာပစ္စည်း၊ ပြည်ဝယ်မိထိ၊ ဘုန်းယုံချိသည့်မင်းကြီးနည်း၊ ငါလည်းတိုင်းသိ၊ ပဲဝက်
လည်မှာ ဆင်တန်ဆာနှင့်ဥစ္စာရှိ၊ ဂုဏ်ရှိချင်းသာ၊ ငါနှင့်သူတူတူပါကို၊ ပဇာကညဦးညွတ်ရမည့်မာန
စိတ်ထား၊ တိုင်ထက်ဖျားက၊ ခြားနားခုခံတော့မည်။

(ပုတ်သင်ပတ်တိုက်)။ သယ်ဝိဒေဟရာဇ်၊ စောရာဇာ၊ ဥယျာဉ်တော်နှစ်စုံစက်၊ လေးစစ်
သည်ရဲမက်နှင့်၊ ချိုထွက်လို့လာချေပြီ၊ လာလိုလာ-ထွက်လိုထွက်နေသာပ ဘယ်တွက်လဲ၊ စက်ကယ်
မှ မခစားလေညာက အားလို့ပဲ၊ မာန်ထောင်လွှားပြိုင်တုဘက်၊ တိုင်ဖျားရောက်အောင်တက်တော့
မည်၊ တိုင်ပေါ်ထက်မြင့်ဖျား၊ ငါသူဌေးဥစ္စာရှင်၊ ပဲဝက်ငွေဆွဲဆင်သည်၊ ရွှေပုတ်သင်ဖြစ်လားကို၊
မင်းယောက်ျားမင်းမိန်းမ၊ အလုံးစုံမြင်ကြရအောင်၊ တော်ဒူးရဘွဲ့မည်၊ ဉာဏ်သဟာမိတ်ကြည်က၊
ပတ်ဦးလည်ထောင်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၉။ ဥပကရဟန်းကြီးသည် မဆာဝါ၏ ဆင်းရွှေဝါရုပ်သွင်ကို မြင်တွေ့ရပြီးနောက် အလှ၏ ကျေးကျွန်အဖြစ် ဝေဒနာသစ်တရပ် ပေါက်ဖွားလာလျက် မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ခွေယိုင်ကာ ပန်း လှလှနှင့် ချစ်ရောဂါဖိစီးနေစဉ် တကာရင်းမုဆိုးက အဖြစ်အပျက်များ မေးမြန်းသောအခါ ဟို သင်း ဟိုပင် ဟိုအိမ်ဝဝယ် ဟိုလှလှအား မြင်ငြားငါလျှင် ဟိုဟာပြုချင်လို့ဟု စိတ္တဇ၏ သားကောင် အဖြစ်ဖြင့် အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြေဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မုဆိုးကြီးက ခံစားချက်ကို တိတိကျကျ မကွယ်မဝှက်ဘဲ မြက်ဟပါရန် ထပ်မံ ပန်ကြားနေပုံကို စာပြောင်စာရွှမ်းများတွင် မော်ကွန်းထိုးလောက်အောင် ပြောင်မြောက်လှသော စာဆိုကြီးဦးပုညက “ဥပကာနှင့်ဆာဝါဟောစာ” တွင် သောကကွက်များဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ခပ် ရှင်ရှင်ကဖေးဖွဲ့နွဲ့ထားသည်ကို အောက်တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း မှတ်သား၍ ဟားကြစေလို သည်။

ကျော်ရော့ထိပ်တင်၊ မြတ်ရှင်ပင်ငယ်၊ သိမြင်လောက်အောင်၊ အကျယ်ကို ဆောင်၍၊ ကုန် စင်အောင်မဆို၊ ဟိုတော့ဟာတော့၊ ဟိုချင်းသာပေ့ရော့သည်၊ မိန့်လေသည်ဟိုဟို၊ ဟိုဒကာဟိုဟိုမှာ၊ ကိုယ်တော်ဟိုဆင့်၊ ဟိုအခွင့်နှင့်၊ ဟိုသင့်တုတ်တုတ်၊ ဟိုတပ်ကိုလွတ်လိုက်သည်။ ဗရပုတ်ဗရပု၊ သည် ဟိုတော့အရကို၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဟိုဋီကာမှာ၊ ကြည့်ပါအုံးမှ၊ သိနိုင်ကြမည်၊ သိရအောင်ပိုင်ပိုင်၊ ဟိုတော့ ချိုင်ပါနှင့်၊ တိုင်ဖြင့်တိုင်၊ တုံးဖြင့်တုံး၊ ကွမ်းဖြင့်ကွမ်း၊ ဆွမ်းဖြင့်ဆွမ်း၊ ဆန်ဖြင့်ဆန်၊ မှန်ရာကို၊ ဒင်း ဒင်း၊ ဖွင့်၍ကျင်းသည့်နှယ်၊ လင်းလင်းကြီးပြဖော်၊ တပည့်တော်မှာ၊ တောပျော်သည့်မုဆိုး၊ လူပြိန်း မျိုးမို့၊ တစိုးတစိ၊ အမိန့်တော်ရှိရုံနှင့်၊ သိပါဘူးဘုန်းကြွယ်၊ နားမလည်အကျယ်ကိုထုတ် ကွယ်မ လုပ်နှင့်တော့၊ ဟုတ်ရာမှန်ရာ၊ မနာအားပါး၊ ပြန်မိန့်ကြားပါ၊ မျောက်သားကိုခင်မင်၊ စားလိုချင် မင့်၊ ထင်ထင်ပက်ပါ၊ မျောက်မျက်နှာကို၊ ကြည့်စရာအကြောင်း၊ လားလားမှ ကောင်းပြီဘူ၊ အ ကြောင်းသေချာ၊ မိန့်ရှိပါ။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၁၀။ တခါက မြို့ဝန်တယောက်သည် လှမျက်ခြယ် လုံမငယ်တဦးအား အရူးအမူးစွဲလန်းသည် ဆိုကာ အတည်ပေါက်နှင့်ချစ်ရေးဆိုလှာသည်။ ထိုအခါ လုံမငယ်က ချစ်တုံ့ပြန်မှုမပြုသေးဘဲ ရှေ့ ရေးကို တွေးတောပြီး မယုံတဝက် ယုံတဝက်ဖြင့် အချစ်ရခက်ခက်ဖြစ်နေလေ၏။ ကြုံရာမရသည့် အဆုံး၌ အလင်္ကာပန်းကုံးကို ပြောင်မြောက်စွာ ခြယ်မှုန်းနိုင်သော ဆရာကြီးဦးပုညအား တောင်း ပန်တိုးလျှိုး၍ ကဗျာတပုဒ်လောက် ချိုးစပ်ပေးရန် အပူကပ်လိုက်ရာ ဆရာကြီးက အောက်ပါ “ယုံလေအောင်လား” ကဗျာတပုဒ်ကို နှုတ်ဖြင့် ကြောင်းဆိုပေးလိုက်သဖြင့် ယင်းအမျိုးသမီးက အားရဝမ်းသာစွာ ကူးယူပြီးနောက် မြို့ဝန်မင်းထံ ပြန်စာပေးပို့လိုက်လေသည်။

“ယုံလေအောင်လား”

ကော်မခိုင်၊

မော်လမြိုင်ထည်အုပ်သို့၊

ပေါ်ရုပ်တမောင်ဆောင်လို့၊

ယုံလေအောင်လား။

ရေမခံ၊

ရွှေစာရံမင်ဆေးနှယ်၊

ချစ်ရေးတဉာဏ်ပြု၊

ဘုန်းသူမုသား။

(မှတ်ချက်။ ။ဟာသခြယ်သန်းသော ကဗျာကွက်ဆန်းကလေးပါပေ)

၁၁။ ဝေဿရာပြဇာတ်၌ ဝင်္ဂဘာတောင်သို့သွားစဉ် စခန်းချ၍ နားနေသော စူဇကာပုဏ္ဏား၏ ရုပ်သွင်ကို ပေါ်လွင်အောင် စာဆိုတော်ကြီးဦးပုညက အောက်ပါအတိုင်း သောကွက်ညှပ်၍ ရေးစပ်ခဲ့လေသည်။

(က) သီကရီ၊
ရွှေပိုးတီအသာတွန့်သည်နှယ်၊
မောင်လွန်ကာလူး။
ခါးငယ်ကိုလိမ်၊
ဖင်ပိန်ကို အကုန်နီပါလို့၊
အိတ်ပဲ့အနိုင်ချီရတော့၊
ဗွတ်ဖင်နီယုံသင်စလို၊
လမ်းတွင်လှဘူး။

(ခ) လမ်းမတွင်၊
မြိုင်ခွင်မှာခန္ဓာရွှေချည်ငဲ့၊
ထာတော့မောင်ထွေး။
ရိက္ခာငယ်ကုန်၊
မသာပုံအတန်ပေါက်ချင်ပေါ့၊
သက်ပျောက်ရင်မောင်တကိုယ်မို့၊
လင်းတအိုဖင်ကို နှိုက်မှာ၊
စိုးလိုက်လှလေး။

၁၂။ နွားတကောင်လုံး အသုံးချပုံ စာနာဘေတွင် ဆရာစလေက ဟာသရည်လူးထားသော အကွက်ထူးဖြင့် ပျော်မြူးရွှင်ပျ တသသနေစေရန် အမျိုးသမီးများ နို့ထွက်စေနည်း နိဿည်းသို့ အောက်စာပိုဒ်တွင် မြည်းပါလေ။

မီးတွင်းမိန်းမ၊ နို့မရ၍၊ သားကတစာစာ၊ မာတာကြုံလို့၊ နို့ရည်မလိုက်၊ ရှိသည့်ခိုက်တွင်၊ ပြောလိုက်မည်အပြီး၊ သည်နွားမြီးကို၊ မီးဖုတ်ချက်ချင်း၊ တောက်တောက်စင်း၍၊ ဟင်းခါးလည်း ချက်၊ ကြောင်ပန်းရွက်နှင့်၊ နို့ပျက်မိန်းမ၊ သောက်ရလျှင်၊ နို့လုံးရွှင်သည်၊ သူ့လင်စို့တော့မကုန် တည်း။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၁၃။ ယဉ်သောအသုံးအနှုန်း၊ လျင်သောဉာဏ်၊ ရွှင်သောရေးဟန်၊ မြင်တတ်ရှုတတ်သော အသိဖြင့် ရေးခြယ်နိုင်သော စွယ်စုံရဆရာကြီးဦးပုညက သောကကင်းပျောက်စေရန် အရွှမ်းကလေးဖောက်ကာ ဖောက်ကာ ဖွဲ့နွဲ့သွားပုံကို အောက်ပါသံဝေဂဒွေးချိုးတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ရှုမြင်ရပြီး စိတ်ကြည်လင် နှလုံးအေးမည့်အပြုံးဆေးတခွက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

တောခိုချင်စိတ်ကယ်နှင့်၊
သပိတ်ကိုလွှဲလှယ်၊
သားရေနှယ်ကဲ့ရှာတုန်း၊
ချောင်းအနီးမှာလ၊
မောင်ကြီးကို တစ္ဆေကိုက်လိမ့်မယ်၊
မင်းလိုက်ခဲ့အံ့။

၁၄။ စာပြောင်စာပျက်တွင် အရေးသွက် အကွက်မိ၊ နှိုင်းယှဉ်ပြုရာတွင် တုမရှိ ကဗျာကဝိတ ဆူဖြစ်သော စာဆိုကြီးဦးပုည၏ ဝိဇ္ဇာဒုံးချင်းမှ ဟာသကွက် တဘာသာဆန်းကို အောက်တွင် ရှုစမ်းပါတော့ချစ်ဆွေရယ်။

လိုက်နန္ဒမုလ်ဂူဝမှာ၊
ဝိဇ္ဇာခိုရ်အမည်ချုပ်သည်၊
ဒုံးရုပ်တကဘွားအေလင်၊
စိန္တာမဏိနတ်ဂါထာ၊
စူဠာဂန္ဓာမဟာစိတ်နှင့်၊
ကောင်းကင်တိမ်လိပ်ဝေယံဖျားက၊
ငါ့မန္တရားဂုဏ်တန်ခိုး၊
လျှိုးထုတ်ဖောက်ဝင်၊
စိန်ဆေးဓာတ်နာပြာပြဓားနှင့်၊
မူလခြောက်ပါးဓာတ်လေးထွေ၊
ဥစ္စာရွှေငွေလုပ်သမျှ၊
သျှိုက္ကတ္ထိယပုရိသာ၊
ငါနတ်ဝိဇ္ဇာတဏှာအိုးက၊
လောက်ထိုးသလို၊
သိုအိမ်ထလို့၊
ခါးတကြွကြွနားရွက်လံအောင်၊
အစိမ့်ခံချင်သေးငဲ့ဓာတ်ကြိုက်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၁၅။ ဟာသသက်ပန်လုံး၊ ပေါင်းရအုံးမည်လို့ ဘုန်းအိုလူထွက်၊ ဦးပြာနက်ကို၊ ဘယ်ခွေးဝက် တိရစ္ဆာန်၊ ပြောလိုက်ပြန်သလဲ၊ တန်ပါတော့ ဦးပဇာ၊ သည်အမှုနှင့်ယခုလာသလား၊ မရာမရေ လာ ပပေသည်၊ ရွှေနှင့်ခပ်ပြာပမာပုံညွှန်း၊ ဖိုးအိုနှင့်အပျို၊ ကိုယ်ရည်သာနှမ်းတော့မည်၊ ကန်တော့ဆွမ်း လောင်းလိုက်ကဲ့လေ ကျုပ်ဖိုးအေ။

ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စာပိုဒ်မှာ ဥပကနှင့်ဆာဝါ ဟောစာမှ ကောက်နုတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဆာဝါအား ဘခင်မုဆိုးက လူထွက်သက်ကြားကြီးဥပကနှင့်သဘောတူပေးစားသည့်အတိုင်း အချစ်၏ ကျေးကျွန်၊ ရာဂ၏ သားကောင်ဖြစ်သော ဥပက-က အတင်းချစ်ရေးဆိုလှာသောအခါ မဆာဝါ ဖြူဖြူညက်က အမှုပျက်တဲ့လူထွက်ပြာနက်ကို ဘယ်ခွေးဝက်တိရစ္ဆာန်က လမ်းညွှန်ပြသနည်း ဟူ၍ ၎င်း၊ ရွှေနှင့်ခပ်ပြာမတူရာ မနိုင်ရေး ပမာပုံဆိုဖိုးအိုနှင့်ပျိုဖျန်း နေထိသည့်ပန်းလိုအပျိုမှာ သာ ကိုယ်ရည်နှမ်းတတ်တာကြောင့် ကန်တော့ဆွမ်းလောင်းလိုက်ချင်ပါရဲ့ဟူ၍ ၎င်း၊ ဆာဝါ၏ အလှမာန်တက် ခွန်းမြှက်ငြင်းဆန် ကက်ကက်လန် ရန်တွေပုံကို ၎င်း၊ ဟာသဝိဇ္ဇာစာဆိုဦးပုညက အထက်ပါအတိုင်း ဖော်ဆောင်ပြလေသည်။

၁၆။ ထိုအခါက ဥပကလူထွက်က မိမိအား အာခံ၍ ပြန်လှန်ဟန့်တားက ၎င်းသာအမှားတွေ့မည်၊ လှန်စရာရှိလျှင် သူကသာ အရင်လှန်ရမှာမို့၊ မယ်မင်း ဘယ်လိုကြံမလဲဟူသောပြောပုံနှင့်သင်းဖခင်က သဘောရှိ ကရောဟိပြုရန် အမှန်ပေးအပ်ထားသည့်ပစ္စည်းမို့ ညီးကို ကင်ကင် ဖုတ်ဖုတ် ပြုတ်ပြုတ် ကြော်ကြော် မချော်မလွဲ ငါ့လက်ခုပ်ထဲ ရေဘဲ-မယ်မင်းက ထပ်မံငြင်းဆန်ရန်နှော ဘုမပြောနှင့် တံခါးမက အခွင့်ရပြီးသားမို့ တံခါးအငယ်(ဒွါရငယ်)ရသာဖွယ်ကို မကြာချက်ချင်း လှရေးခင်းဖို့ မယ်မင်း ခွင့်ပြုလော့ဟူ၍ ၎င်း၊ ဥပကအရေးဆိုပုံကို ဆရာစလေက “ဥပကနှင့်မဆာဝါ ဟောစာဝယ်”အောက်ပါအတိုင်း ဟားကွက်တသွယ်ဖြင့် ရေးခြယ်ပြလေသည်။

ကြည့်လေမဆာဝါ၊ ဖြူခါသည့်သဏ္ဍာန်၊ ဆီး၍လှန်သလား၊ လှန်ရော့ရှိသမျှ၊ ကိုယ်စီကျ၍၊ လှန်လိုက်ကြလျှင်လုံမဘယ်နှယ်ကြံမလဲ၊ လည်ရွဲငဲ့ဖခင်၊ ကျေးဇူးရှင်က ကင်ကင် ဖုတ်ဖုတ်၊ ပြုတ်ပြုတ်ကြော်ကြော်၊ မချော်လွဲနိုင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေး၍၊ လုံလေးကို ပိုင်ပြီ၊ ခိုင်ခိုင်သာစံ၊ ချစ်ဉာဏ်သာပွား၊ မရှောင်ရှားနှင့်၊ တံခါးမက၊ အခွင့်ရမင့်ကို၊ ဒွါရအငယ်၊ မလွယ်ယခုပိတ်တယ်လို့ ပြုနှင့်တော့၊ အမှုကို သည်တခါ၊ မလဲသာ။

၁၇။ နေ့စဉ်လို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း၊ ထုထောင်းရိုက်နှက်၊ ဆာဝါ၏ ရက်စက်မှုကြောင့်၊ လူထွက်ဥပကကို ဒုက္ခသည် သံယောဇဉ်တွေ ပတ်ကာဝိုင်းသည့်ကာမဂုဏ်တံတိုင်းကို ဇွတ်အတင်းကျော ခိုင်းလျက် ဝင်္ဂရွာမှ လစ်ပြေးရကြောင်း သတင်းကို ဆာဝါဖခင် မုဆိုးကြီး ကြားသိသောအခါ သမီး

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ဖြစ်သူ မာနသရဖူအား ရေရွတ်အော်ငေါက် တက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ဒေါသမီးတောက်ကာ ပွက်လောကြမ်း ဆူပွက်ပုံကို စာဆိုတော်ဦးပုညက အောက်တွင် ရွှင်သောအသုံးအနှုန်းဖြင့် သီကုံးဖွဲ့နွဲ့ထားဟန်မှာ ဟာသရသဂုဏ် မမြောက်ပေဘူးလားငါ့ရှင်တို့။

နှင့်အတတ်ကြောင့်နှင့်လင်၊ ရိပ်ခြည်မှမြင်ပြီဘူး၊ ယဉ်ပါစမဆာဝါ၊ လှပါစမဆိုးမ၊ ကောင်းပါစအမွေး၊ ဘယ်နှစ်များ ရှိသေးသလဲ၊ သားတယောက်နှင့်ယောင်ချောက်ချောက်ခုတလီ၊ နှင်ရှိပြီ၊ ထို့အစာစာမိဆာဝါငယ်၊ သည်တခါနော်၊ နှင့်အဆင်မှာ၊ ဘယ်လင်နှင့်ပျော်မလဲ၊ မိန်းမချော်မိန်းမကောက်၊ လူမြင်တိုင်းကြောက်လိမ့်မည်၊ သဘောက်မသမီး၊ သားကလေးမကြီးမိ၊ ကိုယ်ထီးဘာသာ၊ နှင့်ဟာကို နှင်မွေး၊ အရေးကြီးတခါသော်၊ တွေ့ပါ့နော်။

၁၈။ နှစ်ခုလပ်မဖျေအိုကို ယမင်းပျိုထင်မှတ်သဖြင့် လက်ထပ်ရန် ရက်သတ်မှတ်၍ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် စောင်ခြင်ထောင်၊ သေတ္တာ၊ မွေရာ၊ ကော်ဇော၊ အိုးခွက်၊ ပန်းကန်၊ အဖုံဖုံစုံနိုင်သမျှ စုံအောင်တင်၍ တောင်းဆိုပြီးမှ မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိရူပပွားတော်ကို ဖူးမျှော်ရန်ဟူသောအကြောင်းပြချက်ဖြင့် ခရီးထွက်သွားသော မဖျေမှာ အသစ်တွေ့သော စာရေးငတေးနှင့်နောက်မီးလင်းသွားကြောင်းကို၎င်း၊ ထိုမှတဖန် မဖျေနှင့်ပြန်တွေ့ရာတွင် အချစ်ကို ဖေါဖေါသီသီသုံးတတ်သော တခုလပ် မာယာသယ်၏ လှည့်ဖြားမှု စက်ကွင်းဝယ် ပက်ပင်းဝင်တိုးရ၍ စိန်အဆိပ်ထမင်းကို ခံတွင်းအလိုက်မှားမိသောကြောင့် သေတွင်းသို့ဆင်းရမလောက် ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်ပုံ၊ ရင်နှင့်မောရပုံတို့ကို၎င်း၊ မိဘနှစ်ပါးနှင့်ဆွေမျိုးများက တောင်တွင်းနေ စိန်စားကျောက်သူဘွဲ့ခံအကြပ်မောင်ကင်းပေးမေတ္တာစာတွင် ဆရာကြီးဦးပုညက အောက်ပါလှောင်ကွက်ကဗျာဖြင့် ပျော်တော်ဆက်ထားသည်။

အောင်ပါလေ
သပြေပင်နယ်တကြောမှာ
မင်းစိန်နှင့်ပိတ္တော
သေပါလေ
တစ္ဆေ့နောင်ဖြစ်လျှင်
လူ့ဘောင်မှာ သည်သနစ်ကို
ပြောဖြစ်အောင်ပြော။

၁၉။ အပြောင်အပျက်တွင် ရေပက်၍ မဝင်နိုင်သော ဝေါဟာရကြွယ်ဝလှသောစာဆိုဦးပုညက ဗေဒင်ဆရာ၏ ပုံစံအမူအရာ ဟောချက်ယတြာတို့အပြင် ၎င်း၏ စွဲကိုင်နေကျဖြစ်သော တန်ဆာပလာများပါမကျန် ဗေဒင်ဆရာ၏ ရုပ်လုံးကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပေါ်အောင် အဋ္ဌလက်ရကန်ဖြင့် ဖော်ထုတ်ထားပုံမှာ ဟားစရာတနည်း၊ မှတ်သားစရာ ဗေဒင်အသီးအပွင့်တို့ဖြင့် မှမ်းထုံထားသည့်အတိုင်း ချစ်စွာသော စာဖတ်သူ ဤစာကို မလွတ်တမ်း ဖတ်ရှုစေလို။

အဋ္ဌလက်ဟောရကန်

ရှားနှစ်သံချောင်း ကိန်းဟောစဉ်၊ ကဗျာရတု၊ ခြုံ၍၊ စုလိုက်သည်၊ ပုပုကလေး၊ ယဉ်စိမ့်စိမ့်၊ သမ္ပဇာန်နှင့်ယဉ်၍လေ့လာကြ၊ ဆယ်ရေးတရေး၊ လာ၍မေးလျှင်၊ ကြေးအစိတ်စီ၊ သုံးဆယ်စီနှင့်၊ ငွေနီတာထွေး၊ တမူးလောက်ပေးတတ်သည်၊ သူဌေးဖြစ်ရအောင်လိမ့်၊ ဂူကြီးဝမှ တငုတ်ငုတ်ရုပ်ပုံစိစဉ်၊ သင်ပုန်းပြင်၍၊ ဗေဒင်ဆရာလုပ်ကြံရှာသည်၊ နှီးဖျာအနားစုတ်နှင့်မှိန်တုတ်မှိန်တုတ်ပြုံးစိမ့် မေးလာမည့်သူ၊ လမ်းတူရူကို မျက်ဖြူဆိုက်အောင် ကြည့်၍ အလှည့်အပတ်သင့်သောအခါ၊ မေးလာသရွေ့၊ စိတ်နှင့်တွေ့အောင်၊ သူမေ့လိုက်သည်ကား။

ရှစ်ကွက်ရှစ်ဖြာ၊ ဂြိုဟ်အိမ်သား၊ ရှား-နှစ်-သံ-ချောင်း-မြင်း-ဇောင်း-အ-လှ ရှေ့မြောက်ကလျှင် စ၍ ဂဏန်းသွားမှ၊ သက်တည်ရှစ်ခုစား၊ ကြွင်းသင်္ချာနံကရစ်ခွေ၊ လကျာရေသည်၊ တနင်္ဂနွေရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ၊ ဆရာနတ်မျက်စိ၊ အတွင်းကခို၊ ရာဟုဂြိုဟ်ကြောင့်၊ ထိုသူမယား၊ ကိုယ်ဝန်ဘွားမူ၊ ယောက်ျား၊ ဟောရန်ရှိ၏၊ ကုက္ကိုပူရိ၊ ပြာအိညိုညက်စက် စုတ်လပ်ကြီးမား၊ ဝီးစားစားသည်၊ တျားတျားယခုင်အံ့၊ မရခြေလျှင်၊ ဥပဒ်ကျိန်း၊ သောကရောဂါကိုယ်မကွာသည်၊ ကြင်နာတဖိန်းဖိန်းနှင့်၊ ကလိန်းကလက်စိတ်မငြိမ်၊ ဆွေမူမျိုးမူ၊ သားမြေးမူကြောင့်၊ ရင်ထုလက်တီး၊ ဗျာပါကြီးသည့်ပူမီးငိုပူကြိမ်ချည့်၊ ပျောက်ပျက်မြုပ်တိမ်၊ ကျွန်ကျွန်းနေအိမ်မကောင်း၊ ယာယီပြောင်းလော့၊ ၎င်းအိမ်မှာ၊ မသက်သာသည်၊ သူနာရှိတတ်ငြား၏၊ နောက်မြောက်ပါးကသော်လည်းဆို၊ ရောဂါပျောက်ကြောင်း၊ ပါရပ်စောင်းတွင်၊ မြစ်ချောင်းနဒီ ရှိရာဆီ၌ စေတီပြုစေလို၏ ။

စန်းဂြိုဟ်ကြယ်မြတ်တနင်းလာ၊ ဆောင်ရွက်သမျှ ကိစ္စသီးသီး၊ အမှုပြီး၍၊ လူကြီးဖြစ်လျှင်၊ လှူကျိန်းမြင်သည်၊ ငယ်လျှင်သသူ၊ တို့မှာမူကား၊ အဖြူစုတ်လပ်၊ မဆက်ကပ်က၊ နှိပ်ကွပ်ဘေး ရောက်လာအံ့၊ အဖျားအနာရှိလေက၊ ဗိဇ္ဇာဆေးဓာတ်၊ ပေးမလွတ်သည်၊ ရှေးဝဋ်စိတ်သာချလော့၊ စတုပါဒ် ဒွိပါဒ်၊ စုတ်ကောင်းလပ်ကောင်း၊ ခြေနှစ်ချောင်းလည်း၊ စုတ်ပေါင်းရောက်ဝင်၊ ထိုအိမ်တွင်၌၊ နတ်သွင်ရုပ်ပုံ၊ လှမျိုးစုံကို နှုတ်ငံဘွားမြဲ၊ မီးဖိုထဲက၊ အိုဝဲကျွက်ကျွက်ညံလိမ့်။

ရွှေဂူစံခြင်္သေ့မင်း၊ မွေးဘခင်၊ သူကြီးရှင်တို့၊ ပြစ်တင်ရုံသာ၊ မထောင်းသာသည်၊ ချမ်းသာကိုယ်မကင်းဘူး၊ ကျွန်းဆင်မြင်းလူရွှေငွေဝင်စစ်လည်းရှိ၊ တောင်ဒက္ခိန္ဒနှင့်ပစ္ဆိမတ္တရေက၊ လုပ်ဆောင်လယ်မြေလွန်စီးပွား၊ သမီးသားလူပျို၊ အိုမည်မုချ၊ ပိတ္တောစသည်၊ ဒွါရအသင့်ထားလော့၊

E-book is created by www.ShanYoMa.org

သာခွါငွေသား ပြောင်ဆဒ္ဒန်သမီးနှင့်သား ကျွန်ပျက်ပြား၍၊ မယားနှင့်လင်၊ ကွာကျိန်းမြင်သည်
မရွှင် စိတ်ပူပန်လိမ့်၊ တောင်မြောက်ရပ်ဌာန် နှစ်ဌာန အခြေလေးခု ဝင်လာမှုကြောင့်၊ အလှအပြိုင်၊
တရားဆိုင်၍၊ ဗျာလှိုင်ဝိတက်၊ အငြိမ်သက်သည်၊ လျော်ထွက်ကြေးငွေကျလိမ့်။

သမီးလှလှရှိသသူ၊ သားမက်ကောင်းတွေ၊ ရှုပ်၍ပေအောင် ခြေမချသာ၊ လင်မိုးရွာလိမ့်၊
ကြိုက်ရာရွေးယူလော့၊ သားဖြစ်မှုလည်း၊ ထိုတူစုတ်ဝင်ဟော၊ ချွေးမလဲညို၊ နတ်လိုလို၊ ဈေးချို
လယ်ချက်၊ ရောင်းမည်ထွက်သည်၊ ဘူးရွက်စည်းနှယ် ပေါလိမ့်၊ ဟောသည့်အတိုင်း မဝင်မူ၊ ဒသာ
ကြောင့်လော၊ ကြမ္မာလောဟု ဒွေးရောစပ်ရှက် အတွေးခက်သည် ဝိတက်ဖျားနာထူလိမ့်။

ထိုသူတို့၏ ရောဂါကို၊ ရွှေကောင်းငွေကောင်း၊ ခြေနှစ်ချောင်းကို၊ လျင်ကြောင်းမနေ၊
ဝယ်၍ပေးမှ ချမ်းလေမိမ့်မည်ဆို၏။

ဂုရုဂြိုဟ်တွင် သက်ပိုင်းကြူ၊ ဗျာပါထပ်ပေ၊ လယ်ယာမြေကြောင့်၊ ဆင်ခြေလည်းရှက်၊
တရားဆက်လည်း၊ ရှုံးဘက်ကသာ။ လည်ကုပ်နာနှင့်ခေါင်းနာထပ်လောင်း၊ ခြေလေးချောင်း
ကြောင့် မကောင်းမှုဖြစ်ဆုံအံ့၊ ကာမအာရုံကိလေစိတ်၊ တခုလပ်ကြီး၊ မုန်ယိုစီး၍၊ ရောက်ရီးရောက်
ရက်၊ နောက်ပိုးတက်သောကြောင့်၊ အရှက်လည်းရ၊ ငွေလည်းကျတတ်သည်။ လောဘစေတသိက်
ကြောင့်၊ ခွေး၊ မြွေအဟိတ်ကိုက်ခဲ့သည်၊ နောက်တောင်နရတိရပ် ဘုမ္မိကိုခါဘိရှောင်လွှဲ၊ အတင့်ရဲ
လျှင်၊ ရန်ပုံဥပဒ်စည်လိမ့်၊ စိတ်လက်မကြည့်-ဖျားနာရောက်။ ယခင်ဆိုအပ်၊ နောက်တောင်ရပ်
တွင် ရေစပ်နားဆီ၊ သဲစေတီကို၊ မြောက်ချီပြုပြင်တိုးကွယ်တင်မှ၊ ကိုယ်တွင်ဘေးမျိုးပျောက်အံ့၊
ထိုနောက်တနည်းယတြာ၊ သူငယ်ကေန၊ နာသည်မှန်မူ၊ သုသာန်ဌာနေ၊ သင်းချိုင်းမြေကို၊ ယူစေ
တမတ်၊ ဖြူအဝတ်နှင့်၊ ထုပ်ပတ်ပြီးသောအခါမှ၊ နေ့မြတ်ဇိဌာထိုရက်သား၊ မိန်းမနာဖျား၊ ဖြစ်တုံ
ငြားမူ၊ ယောက်ျားပေးစေ၊ တဆွေပူရိ၊ နာသည်ရှိသော် ဣတ္ထိပေးအပ်၊ ဘေးမစပ်သည်၊ ပညာတ်
အစဉ်ထား၏။

ပူးမင်းပျော်ပါး သည်ရပ်ဌာန်၊ ခရီးယာယီ၊ ပြောင်းချီဝေးစွ၊ ပြေးရှာရ၍၊ နှုတ်ကလက်
ရောက်၊ အမှုပေါက်သည်၊ ကျမြောက်လျော်ကျိန်းမှန်၏၊ အိမ်တွင်လက်ခေါင်တိုင်ဆိုး အမျက်
ကောက်လိမ့်၊ ခြပုန်းအိမ်နှင့်၊ မငြိမ်ယိမ်းယိုင်ကျိုးလိမ့်၊ အစားထိုး၍၊ တိုင်သစ်လဲ၊ နာဘေးဖျား
ဘေး၊ ခပ်သိမ်းဘေးမှ၊ ကင်းဝေးစိမ့်ငှာ၊ ရွှေဘုံသာကို၊ သဒ္ဓါလှူလှူ၊ ကိုးကွယ်ပြုမှ၊ ထိုသူအိမ်
ပေါ်၊ သင်သာတော်ကို၊ ပင့်ခေါ်ဆွမ်းကျွေး၊ ကုသိုလ်ရေးနှင့်၊ အဝေးမြောက်စောင်း၊ ယာယီပြောင်း
မူ၊ ဆေးပေါင်းလွန်လေမြဲတည့်၊ ရေနစ်သုစက်ဝယ်၊ ကညာရွယ်သစ်၊ လှော်ရွှေနှစ်လျှင်၊ သည်ခေတ်
တွင်မှ၊ လင်သားရလိမ့်၊ ဘဝမမြဲ၊ သေရှင်ကဲ့ဖြင့်၊ ဖောက်လဲပျက်ဆုံး၊ လင်ကုန်ရှုံးသည်၊ ပိန်ချိုး
စိတ်ညှိုးငယ်လိမ့်၊ ဝမ်းဝယ်သန္ဓေရှိစေဦး၊ လင်ပူလင်မဲ့၊ သူ့ကြောင့်စွဲသည်၊ ရွှေခဲသန္ဓေ၊ ထုံးနှယ်
ကြေ၍၊ မအေသူစိတ်၊ ဝိပရိတ်ဖြင့်၊ စင်ဘိတ်သေ မူးမူးတည့်၊ မျက်စိစူး၍ သဒ္ဓါလဲ၊ မန္တန်ဆေးဝါး၊
ကုပါငြားလည်း၊ လားလားမကောင်း၊ မပျောက်ရှောင်းသည်၊ ဖြုတ်ပေါင်းညီလာခံအံ့။

မေးသူအိမ်ဝယ် နောက်တောင်စောင်း၊ တောင်ပို့ကုန်းမူ၊ ရှိမြဲဟူသည်၊ စုန်းသူနတ်ဝင်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ပေါင်း၍၊ မုန်းတလှောင်းလှောင်း၊ ဟိုင်းဆင်ပျံဘက်ဆစ်ပိုင်းခြား၊ သူနှင့်ငြားက၊ အသားမဖြူ၊ ရန်သူတိုးဝေ့၊ တရားလည်းတွေ့ရမည်၊ အောင့်၍ကြပ်ကြပ်ခံလော၊ အာသိဝိသံမြေနှင့်ကင်း၊ အစွယ်အသွား တုတ်လုံစားနှင့်ကြီးမားသသူ၊ ကလူညှင်းဆဲ၊ ဝမ်းထဲဓာတ်ပျက်၊ ကိုယ်လက်လည်း ယောင်၊ ချိုဆိမ့်ရှောင်မှ၊ ပူလောင်ရောဂါရှင်းအံ့။

ယင်းမှတစ်ပါးဟောဆိုရန်၊ ရုပ်တုသရီ၊ သဲစေတီကို၊ မြောက်ချီပြုပြင်၊ နံရှင်ပင်မှာ၊ ဆွမ်းတင်လက်အုပ်၊ ရှိညွတ်တုပ်သည်၊ တည်လုပ်ရပ်သေနှင့်၌၊ ဆုယူပန်၍၊ လိုရာတောင်း၊ ပျောက်ကြောင်းစင်စစ်၊ သို့တည်းဖြစ်က၊ သစ်သစ်ချမ်းသာ၊ ရတို့ရာသည်၊ ကျမ်းစာရှေးထုံးဟောင်းတည့်လေး။

၁	၂	၃
၈	၇	၆
၅		၄
၃	၂	၁
၂	၆	၅

ပဉ္စလရာဇ်ပြည် စူဠနိမင်းကြီး၏ ပုဏ္ဏား ကေဝဋ္ဌသည် တခါက မိထိလာပြည် ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး၏ သားတော် မဟော်နှင့်စကားစစ်ထိုးသည်တွင် မရှုမလှအရေးနိမ့်ခဲ့သဖြင့် ဗိုလ်ပါအလယ်ဝယ် ရှက်ဖွယ်ဖြင့် လည်ကုပ်ကို ဖိတုန်း၍ ဦးစွန်းကိုဆွဲကာ ထုထောင်းမောင်းထုတ်ခြင်းခံရသော ဖြစ်အင်ကို ပြန်လည်ထင်မြင်တေးမိသည့်အခါတိုင်း အခဲမကြေလှသော ယင်းကေဝဋ္ဌပုဏ္ဏားက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ကာ စူဠနိမင်းကြီးအား ဖား၍ ဝိဒေဟရာဇ်နှင့်သားတော် မဟော်တို့အား ပူး၍သတ်ရန် အကောက်ဉာဏ်ဖြင့် မိမိအရှင်သခင်စူဠနိမင်းကြီးအား သွား၍မလျှောက်တင်မီ မဟော်နှင့်ပဂုတ်၊ ဒေဝိန်းကား မိန်းသိန်းတို့အား ကြိမ်းဝါးပုံပတ်တိုက်ကို စာဆိုဦးပုညက မဟော်ပြဇာတ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဟာသမာန်ဟန်ဖွဲ့နွဲ့ထားလေသဖြင့် ပြက်ပြက်ထင်ထင် အသက်ဝင်လှသောကြောင့် ချစ်စွာသော စာဖတ်သူ-ဤပတ်တိုက်ကို မျက်မြင်တခု-လေ့လာရှုလော့။

ငါသားကမေး၊ ငါမြေးလောက်မျှ ငယ်ရွယ်လှသည်၊ နာမပျက်ချော်၊ မတ်မဟော်သည်၊ ထောက်မျှော်ပလွား၊ စကားရှုံးနိုင်၊ စစ်ရေးပြိုင်ရာ၊ ဗိုလ်ပါအလယ်၊ ပရိယာယ်နှင့်၊ လည်ဆယ်ဆန်းပြား၊ ပတ္တမြားနှင့်၊ တရားမလျော်၊ ပျက်ချော်ကြမ်းကြုတ်၊ လည်အုပ်ဦးစွန်း၊ ဆွဲတုန်းဒရွတ်၊ မြေမှာပွတ်လို့၊ ပေါက်လွတ်ကျင့်ကြံ၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်၊ သေ့စက်စက်နှင့် အရှက်ကြီးစွာ၊ သေရာပါအောင်၊ မျက်နှာမေးဖျား၊ ပါးနှင့်ထိပ်ပြောင်၊ ဘယ်တွင်မလပ်၊ အမာရွတ်ကွင်း၊ ထင်ထင်းအရာ၊ နံ့သာပန်းမာလ်၊ ဖို့လွမ်းကျံပါလည်း၊ ဒဏ်ရာမပျောက်၊ ရှိလေသည်၊ သပေါက်မသား၊ လူငနွား၊ လားလားစိတ်က၊ မာန်မချဘူး၊ ယောက်ျားအင်္ဂါ၊ ငါ့ပညာနှင့်၊ ဉာဏ်ရှာလို့ကြံရရင်၊ ခံနိုင်ဘူးကေ

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ဒက်၊ မိထိလာပြည်လုံးသိ၊ ထုံးကဲ့သို့ကျေတဲ့အောင်မြေလှန်ပြီးအတပ်၊ ဝိဒေဟမင်းမြတ်၊ ယုံမှတ်သည့်မဟော်၊ ဖြားယောင်းကာခေါ်ပြီးလျှင်၊ ပြည်တော်သို့ကျသောအခါ၊ ဘမ်းရမည်ဆက်ဆက်၊ ပဂုတ်နှင့်ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်းနှင့်သိန်းအမတ်၊ လေးဦးသားလူလျှပ်ကို၊ အစသတ်လှောင်ပြီးလျှင်၊ တကောင်စီတံကျင်ထိုးလို့၊ မိုက်မျိုးစုတတွေကို၊ သေစိမ့်မည်ဆက်ဆက်၊ နန်းတော်သို့ တက်ပြီးလျှင်၊ လျှို့ဝှက်ခါ တင်တော့မည်၊ ဝိုင်းဘုရင်က ဇိနွက၊ ဩဘာသံကြူကြူနှင့်၊ ချစ်ပြုဟန်မိပြီးလျှင်၊ မလိမ်အောင်သွယ်ရောက်လို့၊ တောဆင်ပေါက် မှန်သွင်သွင်၊ ကျူတောသို့ဝင်ရအောင်၊ ပတ်မာန်ဆင်လွတ်ဆရာ။

၂၁။ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏား မိထိလာပြည်သွားခန်းနှင့်ပတ်သက်သော ဆိုင်းဆင့်ကို စလေဆရာကြီး ဦးပုညက မဟော်ပြဇာတ်တွင် ရွှင်သောအသွားဖြင့် ဤနယ်ရေးခြယ်ထားသည်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရှုပါလေ။

နည်းလေးဆယ်မာယာ၊ ထောင်သွားတဲ့ပရိယာယ် ဥပါယ်ကအသချေ၊ ပေ့လိမ်အကောက် တည်ညစ်လို့ဆိုး၊ ရေမချိုးဘူး၊ ဆိုးကောက်ကြီး တာတေလန်၊ အနန္တအတိုင်းမသိ၊ အန်တုလို့ မာန်ထောင်လျှင်၊ ခေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်လွန်၊ သဲဦးစွန်ဖျား ဓိပတိပရောဟိတဲ့။ မိထိလာပြည်ရှင်ကို၊ မင်းပဉ္စာတိန်ညင်မနှင့်၊ ဟန်ပြကာ ပိုက်ခင်းလို့၊ ထောင်ငါးရာ ညွတ်ကွင်းနှင့်၊ အောင်မြေနင်းထွက်တော့မည်၊ တောနက်သည့်မြိုင်သာမှာ၊ လင်းပြာနှင့်လယ်ပြောက်၊ တယ်အိမ်တွင်းရောက်တဲ့၊ ကြက်ဆောင်းမိခိုလို့၊ သမြတ်ကိုညီဖြိုးလို့၊ ပတ်လောဘထိုးဆရာ။

၂၂။ ပဉ္စာလပြည်စူဠနီမင်းနှင့်ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားတို့၏ အတွင်းကြိတ်ကြိတ်စည်မှုကို အသေအချာ မိမိရသိနိုင်ရန် မဟောသမာမင်းသားသည် မိမိကျွန်ရင်း တမန်တော်ကျေးသားအား ပဉ္စာလပြည်သို့ စေလွှတ်လိုက်ရာ ပဉ္စာလပြည်မှ သာလိကာပျိုနှင့်တွေ့သောအခါ သာလိကာမက ရန်ထောင်သဘော စကားတင်စီးနှင့်ပြောပုံကို၎င်း တိရစ္ဆာန် တောစောန်နံ ထီးနန်းနှင့်မတန်ဟု ဝေးဝေးသာ ပြန်တော့ဟု နှင်ထုတ်ပုံတို့ကို၎င်း စာဆိုဦးပုညက မဟော်ပြဇာတ်တွင် မြူးကြူကြူ စကားလုံးဖြင့် ဖွဲ့ထားပုံကို အောက်တွင် အကဲခတ်လျက် မလွဲအောင် ဖတ်ကြပေတော့။

ဘယ်ဘယ်အခါမှမကြားစဖူး၊ မြည်လာချက်ထူးလှချည်၊ ထူးထူးထွေထွေ၊ ပေ့ပေ့လီလီ၊ ချိုချိုငေါ်ငေါ် ကြေးကြော်ဟန်တန်၊ အသံကခြား၊ ဆိတ်ဝါစီဝါးသည့်နှယ်၊ စကားမပီ၊ မလိပလာ၊ မယ်ကြားလှာသည်၊ ဆောင်းလေသာပြတင်းက၊ ချက်ခြင်းထွက်၍ အသာကြည့်ရှုရအုံးတော့မယ်၊ ဘယ်မသင့်မလျော်၊ ခွင့်မမျှော်ပဲ၊ တောပျော်ကျေးရိုင်း၊ ဆစ်ပိုင်းမထောက်၊ မကြောက်မရွံ့၊ ဝံ့ဝံ့စားစား၊ ကိုးပါးရောင်လျှပ်၊ ပြာသာဒ်မှန်ကင်း၊ ရွှေနန်းတွင်းမှာ၊ အတင်းခုသာ၊ ဝင်ရောက်လာ၊ အရာမဟုတ်ပါတကား။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

သုတ်သုတ်ပြာပြာ၊ ရဲမျက်နှာနှင့်၊ ခြင်းရာမသိ၊ တမိတတ်တိုင်း၊ နှုတ်သံရိုင်းသနှင့်၊ မဆိုင်းကျူးကျော်၊ ရွှေနန်းတော်သို့၊ တောစော်နံနံ၊ တိရစ္ဆာန်တို့၊ မတန်မရာ၊ မဝင်လာနှင့်၊ မြန်စွာထွက်ပါ၊ ကိုကျေးသား။

၂၃။ စူဠနီမင်း၏ သာလိကာမသည် မဟော်၏ တမန်တော်ဖြစ်သော ကျေးသားလုလင်၏ ချစ်ရေးဆိုလှသော ဆွယ်စကားကို လိုလားနှစ်သက်သော်လည်း မချစ်ဟန်ငြင်းဆန်သယောင်နှင့်ရန်ထောင် ဘုတောလျက် ကျေးနှင့်ဇရက် လိုက်မဘက်၍ ဖူးစာရေးခက်တာမို့ အရှက်ကွဲမခံရအောင် ခပ်သုတ်သုတ်ဖြင့် တပ်ဆုတ်၍ ပြန်ပါတော့ဟူသော သဘောကို စာဆိုဦးပုည၏ မဟော်ပြဇာတ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဟားကွက်များဖြင့် ပျော်တော်ဆက်ခဲ့သည်။

ဝေဝုစံခြယ်လယ်၊ ပရိယာယ်နှင့်၊ ဆန်းကြယ်ထူးခြား၊ သူ့စကားမှာ၊ ပျားသကာတူ၊ သွင်ယူပျောင်းလွဲ၊ ကိုရွှေကဲဥဲ၊ လှည်းနှင့်ဆင်ကျွေ၊ တရံတွေ့မို့၊ ချစ်ငွေ့ကြင်ဘက်၊ မိတ်မဘက်မို့၊ ဇရက်နှင့်ကျေး၊ ဖူးစာဝေးလှချည့်။

ကြံရေးသွင်ကဲ၊ ဆိတ်နှင့်ဆင်တွဲသလို၊ ဆန်းနဲသွယ်ဝယ်၊ ရေနံသယ်က၊ ခေါင်းပေါင်းစကော်ဖွဲ့လိုထောင်သည်နယ်။

ပုံဆောင်ရုပ်သွင်၊ သူ့ခိုးဝင်ပြီးလျှင်၊ အိမ်ရှင်ကိုမူ ခိုးသူက လူလူဟစ်သလို၊ စိတ်ညစ်လို့ သေရော့မယ်၊ တစ္ဆေကလက်ဖွဲ့ဆောင်သည်နယ်၊ ပေါင်မြောက်လို့ မပြောပါနှင့်၊ ပေါက်ကျော်အကြားမှာ၊ စိုင့်မှားလို့ပါသည့်နယ်၊ ရယ်စရာဘန်စိတ်လို့၊ အရိဋ္ဌတိုင်းပြည်က၊ မယားသေအိမ်ထောင်ကြီးဥဲ၊ စနက်မီးမသွယ်လာနှင့်၊ နောက်ဆွယ်မှာ တပ်ဆုတ်၍၊ ပုဒ်မသာခံပါတော့ ကိုရွှေကဲဥဲ။

ရှက်ကွဲအောင်ဆိုလိုက်ကရော့မယ်၊ စိတ်ကို စမ်းပါနဲ့ စခန်းသို့ပြန်ပါတော့၊ ကိုကျေးသား။

၂၄။ ထိုအခါ မဟော်ကျေးသားက ၎င်းအား တောကြိုတောင်ကြားမှာ ပေါက်ရာကောက်စား တဲ့ကျေးလေကျေးလွင့်မှတ်သလားဟု ပြောဆိုပုံကို၎င်း၊ ဆန်ပေးမှ ဆေးရသည်ဟူသောပုံပြင်ကြားရဘူးဟန်မထင် စိတ်ကြီးဝင်အထည်စုတ်က သိမ်လုပ်နေပါကလား၊ ဝယ်သူပေါ်ခိုက်၊ မထိုက်လို့မရောင်းလျှင်၊ ကုန်ဟောင်းကုန်ဆွေး မိုးကျဈေးနှင့်မိတတ်သဟဲ့ဟူသောစကားနှင့်ဟောက်ပုံကို၎င်း၊ ကာလအခြေမချင့်နှိုင်းက ပျိုဟိုင်းကြီးသဘောနင်ဘဲ ကောကျိန်ရစ်မည်ဟူသောစကားများဖြင့် မထိတထိ ကျေးသားကလိပုံတို့ကို၎င်း၊ စလေဆရာကြီးက မဟော်ပြဇာတ်ဝယ်၊ မှတ်ဘွယ်ရယ်ဘွယ်တို့ကို စကားလုံးကြယ်ကြယ်ဖြင့် ဤနယ်ရေးခြယ်ထားသည်။

မူလဣန္ဒြေ၊ သံပြေပြေနှင့်အဆွေလုံမိ၊ မယ်သာလိဥဲ၊ သီရိပျက်ချော်၊ ဂုဏ်မောက်လို့မော်သလား၊ လူတော်မနီး၊ တောတွင်းကြီးတဲ့၊ သစ်သီးသစ်ရွက်၊ မြိုင်နက်ဝန်းမြောင်၊ တောကြိုတောင်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ကြား၊ လေလွင့်ဘူးသည်။ ကျေးသားနှပ်နှပ်မှတ်သလား၊ ဆိတ်နှင့်ဆင်တွဲ၊ မရာဘဲဟု၊ ရှက်ကွဲစွာ
ဘွယ်၊ မတူတယူ၊ ခိုးသူမပါ၊ အပြစ်ရှာတဲ့၊ မာယာတယ် အတည်သိမ် လုပ်လှပါကလား။

သူခေါ်လျှင် သူမတော် သိမ်တော်ပြောင်အနေ၊ အခြေပြု၍ ချင့်တောင်း၊ လူဖမ်း၍
ရောင်းတဲ့ ပြောင်းရောလူးဆပ်၊ စားလတ်တာတေ၊ ကျေးလေကျေးလွင့်မှတ်သလား၊ ဆန်ပေးမှ
ဆေးရသည်၊ အရေးပိုင်သခင်၊ ဝါခင်းကြီးရှင်က ဝါပင်ကိုချင့်ရွယ်လို့၊ ဝယ်သူပေါ်ခိုက်၊ မထိုက်လို့
မရောင်းလျှင်၊ ကုန်ဟောင်းလိုဆွေးသည့်နှယ် ဈေးကောင်းမှ အမြတ်ရသည်၊ ကာလဆစ်ပိုင်း၊
ထောက်ချင့်နှိုင်းသော်လည်း၊ ဟိုင်းသဘောသူရှာတဲ့မယ်သာလိဌဲ၊ သတိထားလို့ စဉ်းစားတော်မူ
ပါအုံး၊ မကိစ္စန္ဒာ၊ ရတနာကိုမှ နွဲ့မှာပင် နှစ်သော်လည်း မနစ်တဲ့ထုံး၊ ဇာတိသုံးကဲ့သို့၊ လုံးလုံးနောင်
ခါ၊ သိပါလိမ့်မည်၊ ပြည်တော်အဂ္ဂိဋ္ဌသို့၊ အာကာသကြငှန်းက၊ ပြန်မြန်းကာယုံတော့မိမိဌဲ၊ ကျေး
သားသွားဟန်ပြုစေ။

စလေဆရာကြီး၏ဘဝဖြစ်စဉ်(၁၁၇၄-၁၂၂၉)

စာဆိုတော်ဦးပုညမှာ ၁၁၇၄-ခု ကဆုန်လဆန်း ၁၃ ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် စလေ
မြို့တိုက်စုရပ်၌ ဖွားမြင်လေသည်။ မဟာသမန်းရိုး၊ ပုညသမန်းရိုးတည်းဟူသော သူကြီးမျိုးရိုး
နှစ်မျိုးတွင် ပုညသမန်းရိုးဖြစ်သည့်ဆင်းရဲသားမျိုးမှ ဖြစ်သော အဘဦးမြတ်ထွား အမိဒေါ်ဆုံတို့
၏ သားဦးဖြစ်၏။

တနေ့ ဦးပုညသည် နှစ်ခါလည်သားအရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ဘခင်ဖြစ်သူ ဦးမြတ်
ထွားမှာ သာယာဝတီမင်း၏ ဘကြီးတော်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အမရပူရမြို့ကို သားငယ်နှင့်တကွ ခ
စားရန် သွားရောက်တွေ့ဆုံရာတွင် ဦးပုညလောင်း သူငယ်ကလေးသည် စည်တော်ရုံ၌ရှိသော စည်
တော်ကြီးကို ပုတ်ခတ်၍ ကစားလေသော် တီးကွက်များ ပြီသစွာ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် သာ
ယာဝတီမင်းက သင်၏ သား အမည်မှည့်ပြီးပြီလားဟု အမေးတော်ရှိရာတွင် မမှည့်ရသေးကြောင်း
လျှောက်ရာ သည်လိုဆိုက ငါကပင် အမည်ပေးမည်ဟုမိန့်တော်မူလျက် “မောင်ပုတ်စည်” ဟုနာမ
ပညတ်ပြုပြီးလျှင် သူငယ်လေးမှာ နောင်တွင် ထင်ရှားကျော်စော်မည့်အကြောင်းနှင့် ယခုတွေ့မြင်
ရသည့်အံ့ဘွယ်လိလိခြင်းရာကို ထောက်ရှုကာ တင်ကြိုနိမိတ်ဖတ်ပေးလိုက်လေသည်။

အသက် ၅ နှစ်အရွယ်ရောက်သောအခါ စလေမြို့တိုက်စုရပ်ရှိ ခင်ကြီးစထံတွင်၎င်း၊ တူး
မောင်းဆရာတော် ဦးဒီပထံတွင်၎င်း၊ ပညာသင်ကြားဆည်းပူးလေသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
ပညာရင့်သန်လှသည့်အတိုင်း တလနှင့်သင်ပုန်းကြီးကုန်ပြီး ၅ လအကြာတွင် မင်္ဂလသုတ်ပါဠိအ
နက်၊ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးပါဠိအနက်၊ ရတနာရွှေချိုင့်နှင့်တကွ နမက္ကာရပါဠိအနက်တို့ကို စေ့စပ်စွာ
တတ်မြောက်လေ၏။ စာပေကျမ်းဂန်များဆက်လက်သင်ကြားပြန်ရာ ၈ နှစ်သားအရွယ်ကပင်
သဒ္ဒါကျမ်းနှင့်ဇာတ်တော်များကို၎င်း၊ အဘိဓမ္မာကျမ်းနှင့်ဆန်းကျမ်းများကို၎င်း၊ သဘောယုတ္တိ
နှင့်တကွ နှုတ်တက်ဆောင်နိုင်လောက်အောင် ထူးချွန်သူဖြစ်လာလေ၏။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

တူးမောင်ဆရာတော် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက် စလေမြို့ ခင်ကြီးသာအား ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုကာ ပညာဘိဇယောသောဘွဲ့ဖြင့် သာမဏေအဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းပြီးလျှင် ပုဂံမြို့ ရွှေကျောင်း ဒလခင်ကြီးထံ၌ ဗေဒင်ပညာရပ်များကို ဂု နှစ်တိုင်တိုင်လေ့လာဆည်းပူး၍ နောက် ဆုံး ဗန်းမော်ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံတွင် သုတ်ဝိနည်း အဘိဓမ္မာစသောပိဋကတ်ကျမ်းများကို သင်ယူရာ ပါရမီရင့်ကျက်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရကား၊ ပညာရှိတို့ခိုးမုန်းလောက်အောင် ပိဋကတ်ကျမ်း စာများကို တတ်သိကျွမ်းကျင်လေ၏။

နောင်တော်ဖြစ်သော စစ်ကိုင်းမင်းအား ပုန်ကန်ခြားနားရာတွင် သာယာဝတီမင်းနှင့် အတူ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လေရာ ဒဏ်ရာရပြီး ဘခင်ဖြစ်သူမှာ လမ်းတွင် သေဆုံးရှာ၏။ ကဗျာအ ရာတွင် အလွန်နာမည်ကြီးလှသော ဆရာဆန်းကြီးထံ၌ ကဗျာသဘောနှင့်တကွ သီကုံးပုံ သီကုံး နည်းတို့ကို ကျနစွာ သင်ယူပြန်၏။ ငါးလအကြာ မိခင်ဒေါ် ဆုံမှာ အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြန်၏။

ဦးပုညသည် ရွှေမြို့တော်သို့တက်ရောက်ပြီးလျှင် ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ ထံတွင် ရှင်သာ မဏေပြု၏။ အသက် ၂၀ ပြည့်သောအခါ ရဟန်းပြု၍ လောကီလောကုတ္တရာစာပေများကို ဆက် လက်ဆည်းပူးရှာမှီးလေသည်။ လူထွက်ပြီးလျှင် သာယာဝတီမင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ စုန်သောအခါ လိုက်ပါ၍ ရန်ကုန်မြို့ရောက်သည်တွင် ဗဟန်း၌ ရှင်သာမဏေပြုပြန်ပြီး ကန်တော်ကြီးဘွဲ့နှင့်ဗဟန်း တောလားများကို ရေးသားလေ၏။

ဗဟန်းမှ စလေသို့ ဆန်တက်ပြီးနောက် ကျမ်းတတ်အကျော် တုံရွာဆရာတော်ထံ၌ လော ကီလောကုတ္တရာ ခက်ရာခက်ဆစ်ကျမ်းတို့ကို လေ့လာသင်ယူလေသည်။ ဆည်းပူးချိန်တွင် တရား စာများ၊ မေတ္တာစာများနှင့်ကဗျာများကို အဆက်မပြတ်ရေးလေသည်။ ထို့နောက် ဗန်းမော်ဆရာ တော်ထံတွင် ဗေဒင်ကျမ်းများကို ထပ်မံသင်ယူပြန်၏။ ပုဂံမင်းနန်းကျ၍ ညီတော်မင်းတုံးဘုရင် နန်းတက်သောအခါ မင်းခစားဖြစ်လာပြန်၏။ စာပေဝန်ထမ်းတဦးအနေဖြင့် ထူးချွန်သူဖြစ်သည့် အတိုင်း မင်းလှအသင်္ခယဘွဲ့ဖြင့် သူကောင်းပြုခြင်းခံရပြီး မြင်းခြံစီရင်စုရွာ စည်ရွာကို စားရကာ လဘက်ရေတော်ရာထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရ၍ တနှစ် ရိက္ခာတော်ငွေ ၆၀ဝိ မျှရရှိသည်။

အသက် ၅၅ နှစ်အရွယ်တွင် မြင်ကွန်းမင်းသား ပုန်ကန်မှုတွင် အခါပေးသည်ဟုဆိုကာ မြို့ဝန်ဦးသာအိုး လက်အောက်၌ အကျယ်ချုပ်ထားရာမှ ဘုရင်မသိအောင် ကွပ်မျက်ခြင်းခံရလေ သည်ဟု အဆိုရှိ၏။

ရေးသားပြုစုခဲ့သော ကျမ်းဂန်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

- ၁။ လတဝါသဆေးကျမ်းလင်္ကာ
- ၂။ ဣန္ဒာသက္ကဆေးကျမ်း
- ၃။ ယိုးဒယားနိုင်မော်ကွန်း ၅၆ ပုဒ်
- ၄။ ရတနာဒီမော်ကွန်း ၂၂ ပုဒ်
- ၅။ သဒ္ဒါပုဒ်ဆစ် လင်္ကာ ၁၇ ပုဒ်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

- ၆။ တေးထပ်မျိုးပေါင်းတထောင်ခန့်နှင့်ဒွေးချိုးအမျိုးမျိုး
- ၇။ လှေချင်းများ၊ ဗုံရှည်သံအမျိုးမျိုး၊ ဒုန်းချင်းအမျိုးမျိုး၊ ရေစက်ချအမျိုးမျိုး၊ မေတ္တာစာအမျိုးမျိုး
- ၈။ ဆဒွန်ဆင်မင်းစသော ဝတ္ထု ၃၀ ခန့်
- ၉။ သက္ကဋ္ဌဘာသာဖတ်နည်းလင်္ကာ
- ၁၀။ ပဒုမပြဇာတ်၊ ဝေဿရာပြဇာတ်၊ မဟော်ပြဇာတ်၊ ဝိဇယပြဇာတ်၊ ကောသလရေသည်ပြဇာတ်၊ စလေငခွေးနှင့်ဘယာနာဂပြဇာတ်များ။

အခန်း(၂)

စာဆိုဦးယာ၏ထိမိသော ဟိက္ခက်များ

၁။ ခမည်းတော်အဆောင်မှ မယ်တော့်အဆောင်သို့ ကူးသန်းလာသော နန္ဒမင်းသားသည် အပျိုတော်တစုနှင့်ထမီခါးချုပ်ဝတ်ဆင်လျက် ပန်းများကို တံချူဖြင့် ချူနေသော ဇနပဒကလျာ ဣမင်းသမီးကလေးအား ၎င်းတို့၏ ခြေကျင်းလက်ကောက်သံ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့ လှုပ်ရှားထိခတ်သံ ကို ကြားရသောကြောင့် နန်းတော်ဆောင်မှ အမှတ်မထင် ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မင်းသမီးကလေး၏ လည်တိုင်စပ်တွင် ရှိသောအင်္ကျီစကို အထူးဆော့သော လေက မြူးနေ့တိုင်း မင်းသမီးကလေး၏ ရင်သားအစုံသည် တိမ်ဂွမ်းပုံ ဂွမ်းဆိုင်ကြီးသဏ္ဍာန်နှင့်တူသော ဖြူလူလူအင်္ကျီကြားမှ လမင်းပမာ ထင်းထင်းဝင်းဝင်း ရှုရှုတတ ပေါ်ထွက်နေသော အသွင်ကို ရှုမြင်ရသော မင်းသားကလေးမှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ သွေးသားထကြွလာသည့်အတွက် အနိုင်နိုင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရပုံ၊ မိန်းမောရပုံတို့ကို စာဆိုဦးယာက ညက်သော သွက်သောအသုံးအနှုန်းဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း မင်းနန်ပျို့တွင် သီကုံးပြထားလေသည်။

ယင်းသောအခါ၊ ရွှေနန်းလျာလည်း၊ ရာဇာမင်းကျော်၊ ခမည်းတော်၏၊ စံပျော်နေမှတ်၊ နန်းပြာသားမှ၊ မြတ်မယ်တော်ဆောင်၊ ကျူးအောင်ယိမ်းနွဲ့၊ ကူးသန်းခွဲ၍၊ စမ်းလဲ့ဝေရွန်း၊ ပန်းစုံနန်းသို့၊ ဖုန်းလန်းသည့်လူ၊ ရောက်တော်မူသော်၊ ပန်းချူကြသည်၊ မင်းရွှေရည်သို့၊ လျှပ်ခြည်ထက်အောက်၊ ထိန်ထိန်တောက်နှင့်၊ လက်ကောက်ညှိုးညံ့၊ ခြေကျင်းသံကို၊ ဖုန်းလျှံကြားလျှင်၊ ပျဉ်ထောင်ပြင်က၊ သာရွှင်ဆီးတည့်၊ မှတ်မဲ့ကြည့်သော်၊ လ၏ ရုပ်သွင်၊ မင်းလှရှင်မှာ၊ ရွှေရင်လစ်လပ်၊ လည်ခွန်စပ်ကို၊ လေလှုပ်တိုင်းဖြင့်၊ ကျိတ်ယောင်ခဲယောင်၊ ဗျာပါနှောင်းလျက်၊ ပူလောင်ပြင်းပြ၊ အားကြီးလှ၏၊ ပျောင်းပျညွတ်တိမ်း၊ စိတ်ကိုသိမ်းမှ၊ နွဲ့ယိမ်းမူးမော်၊ တောက်တက်ခေါ်လျက်၊ မယ်တော်စံနန်း၊ မြောက်ဆောင်နန်းသို့၊ စက်ပန်းသရဖီ၊ ပွင့်လေချီသည်၊ ရည့်သိသနောင့်သနားတည်း။

၂။ နန္ဒမင်းသားသည် မယ်တော်ဆောင်မှအပြန် ဇနပဒကလျာဣမင်းသမီးကလေး၏ အဆောင်တွင်းသို့ အလစ်ခိုးဝင်သောအခါ သလွန်ပေါ်၌ စက်ပျော်လှဆဲဖြစ်နေသော မင်းသမီးကလေး၏ ပျောင်းပျောင်းနွဲ့နွဲ့ ဝင်းလဲ့လဲ့ရှိသော ရွှေလက်မောင်းအလှကို၎င်း၊ ကြောစိမ်းမြာစု မွေရှင်နုနုတို့ဖြင့် ဒေါင်းဥခန့်မှ အိမ်သော ရင်သားအစုံတို့အား ထိတွေ့ဆုပ်နယ်ကာ ကစားပုံကို၎င်း စာဆိုဦးယာသည် သူ၏ မင်းနန်ပျို့ဝယ် ချစ်စဖွယ် အရေးအသားဖြင့် ဤနှယ်တန်ဆာဆင်ထားခဲ့လေသည်။

ရွှေသလွန်ပေါ်၊ စက်တော်ခေါ်၍၊ ပျော်လှလှတွင်၊ အိမ်ရှေ့ရှင်သည်၊ သက်တင်ရောင်ရဲ၊ လက်ရှက်တွဲသား၊ ဝတ်လဲတပိုင်း၊ ခြံခါသိုင်းလျက်၊ တိမ်ဆိုင်းလျှံပြောင်၊ မယ်တော့်ဆောင်က၊ ညို

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ရောင်စိမ်းလဲ့၊ ကူးကြွခဲ့မှ၊ လျောင်းလည့်ရာမှာ၊ အသာတစောင်း၊ ရွှေလက်မောင်းကို၊ ပျောင်း
ပျောင်းနွဲ့နွဲ့၊ မှီခါတွဲလျက်၊ ရဲ့ရဲ့နီစင်၊ ခန်းလုံးရွှင်သည်၊ ပန်းရင်ဝတ်တွင်း၊ လက်တော်သွင်း၍၊ မြ
ဆင်းရှက်ဖြာ၊ ကြောစိမ်းမြွာလျက်၊ လက်ယာရစ်စု၊ မွေးရှင်နုနှင့်၊ ဒေါင်းဥခန့်မျှ၊ အိမ်မှုကို၊ ခွက်ဝ
ပန်းရည်၊ ဆုပ်နယ်နည်သို့၊ လှည့်လည်ထပ်ထပ်၊ သုံးသပ်၍ပြီး၊ နီလာသီးကို၊ မငြီးဖန်ဖန်၊ ကစား
ပြန်သော်၊ အလွန်ယားလှ၊ ကြက်သီးထ၍၊ ဟာဖျာထိပ်တင်၊ လျှောက်ပါလျှင်လည်း၊ နားပင်စူးစူး၊
ကြားပြီဘူးတည်း။

ဦးယာ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ
(၁၁၁၁-၁၁၄၅)

စဉ့်ကူးမင်းနှင့်ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် အဲချင်းအများအပြားကို ရေး
သားသောကြောင့် “အဲမောင်ယာ” ဟု ကျော်ဇောထင်ရှားသူ ဖြစ်၏။

စဉ့်ကူးမင်း၏ မြောက်နန်းမိဖုရားမအူသူကြီး၏ သမီးထံ အကြီးတော်အရာဖြင့် ထမ်း
ဆောင်ရ၍ နေမျိုးမင်းလှကျော်သူဘွဲ့ကို ခံယူရရှိလေသည်။

၎င်းနောက် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီး၏ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းထံ၌ ကွမ်းရေတော်အ
ဖြစ် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းခံရသည်။ ဘိုးတော်၏ ညီတော် ပင်းတလဲမင်းသားထံတွင်လည်း ခစား
ရလေ၏။ ထို့နောက် ဘိုးတော်မင်းတရားက မုတ္တမမြို့ဝန်ကြီးခန့်၍ သူကောင်းပြုပြန်သည်။

ဦးယာပြုစုခဲ့သော စာပေများ၌ အောက်ပါစာပေများ ပါဝင်ပေ၏။

- ၁။ မင်းနန်ပျို။
- ၂။ အဲချင်းများ(ရာသီဖွဲ့၊ ပူပုံဖွဲ့၊ အိပ်မက်ဖွဲ့၊ အလှဖွဲ့၊ ကျေးစေဖွဲ့၊ သစ္စာတိုင်ဖွဲ့)။
- ၃။ ဆယ့်နှစ်ရာသီလူးတားများ။
- ၄။ ရတုများ။
- ၅။ ကုက္ကိုချောင်း-ဆင်တော်မော်ကွန်း။
- ၆။ သင်္ဂါယနာတင်အန်ချင်း။
- ၇။ ထိပ်တင်ဖွားမယ်-ချောင်း။

အခန်း-၃

ရကန်ဖျက်ဆရာလန်း၏လှောင်လွှဲများ

၁။ နန္ဒလွင်လွင်၊ ယဉ်ယဉ်မြမြ၊ လှလှဆန်းဆန်း၊ သူမတူအောင် စွမ်းလှသည့်ကဗျာပန်းဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော ဦးတိုး၏ “ ရာမရကန် ” ကို ဂလန့် တမင်ဆန့်ကျင်လျက် အရှဲ့တိုက်ပြီး လိုက်၍ လိုက်၍ ဖျက်သော အပျော်အပျက် ဆော်နှက်ထားသည့်စာဆိုဦးလန်း၏ အမြူးလွှမ်းရကန်ပျက် ထဲမှ ကောက်နုတ်ချက်အချို့ကို အောက်တွင် တင်ဆက်လိုက်သည်။

- (က) ရုခိစာဉာဏ်၊ သုံးရကန်တွင်၊ မှင်ဆံဝေဖား၊ နားတဘက်ပြတ်၊ လုံးရပ်တင့်တယ်၊ မြင်းမ တွေအလယ်မှာ၊ ညာ၊ ဘယ်ကွေ့ဝိုက်၊ မြင်းသိုးကြီး လိုက်သည့်နွယ်၊ တိုက်ရိုက်ကုန်စင်၊ ဉာဏ်နိဒါန်းဆင်လိုက်သည်၊ သဘင်ရွှေပဲ့နေတို့။
- (ခ) သုံးဆယ်ခုနစ်ရပ်၊ သီချင်းတတ်တို့၊ တတ်မှတ်ထိုက်၊ ဖွဲ့ဆိုပြီမို့၊ မအီစတောင်း၊ အကောင်း တွေကောင်းရာမှာ၊ အကောင်းပမာဏ၊ သည်လောကတွင်၊ ကောင်းသမျှကောင်း၊ မိန်းမ ကောင်း-ကောင်းသည့်နွယ်။
- (ဂ) သမင်မဟုတ်၊ ကုလားအုပ်မို့၊ လည်ဂုတ်ကို ထိသောကြောင့်၊ ငမိသည့်တဦးမှာ၊ ခွေးရူး ကိုက်အနာနှင့်၊ ခန္ဓာပြောင်း၍၊ ဖလောင်းဖြစ်သည်ပင်တည်း။
- (ဃ) ရွှေကူသင်္ခမ်း၊ ကျောက်ဂူနန်းက၊ ဉာဏ်ဆန်းသမင်၊ နာနာရုပ်ဆင်ရာတွင်၊ သပြေပင် စ ခန်းမှာ၊ မြင်းဖမ်းသည့် အဟန်နှင့်၊ မင်းကျန်ရစ်သား၊ သထုံများတို့၊ ရွှေမြားတော်နှင့်၊ ခွင်းလိုက်သည်၊ လင်ကွင်းလောက်ကျယ်လေရာ။
- (င) အပလီ-ဂမ္ဘီရဲ့မောင်၊ ရသေ့ယောင်ဖြင့်၊ ဆောင်တင်ရထား၊ သီတာနှင့်မှားလို့၊ ဘုရားစူး မကျိန်နိုင်၊ စိတ်ခိုင်ဘို့သမျှ၊ ဘယ်လိုပင် နုသော်လဲ၊ သိဂိုမင်းသက်စု၊ ခေါင်းဆယ်ခုမှာ၊ အခု-မပါချေသော်။

၂။ မြူးကြွကြွစကားလုံးများနှင့်သီကုံးတင်ပြလေ့ရှိသော ရကန်ဖျက်သံတော်ဆင့်စာဆိုဦး လန်းက “ မီးယပ်ဆေးနည်းဒုံးချင်းတွင် စာရှုသူတို့ ဘဝင်အေးအောင် ရွှင်ဆေးကလေးများတိုက် ကျွေးထားပုံမှာ မှတ်စရာလည်း တသွယ်-ရယ်မောဘွယ်လည်း တတန်ပင်။

မီးယပ်ဆေးနည်းဒုံးချင်း

ရှားစောင်းသညာ၊ များစွာထပ်၊ လက်ပပ်မှယူကြလေ၊ ကာကိုပစ်၍နှစ်ကိုချိန်၊ ပိဿာမှန် မှန်ချိန်ယူထည့်၊ ရွှေမန်ကျည်းစေ့ခွံသင်၊ ငါးဆယ်ချိန်ခွင်ဒေါ်လီဘက်တော့၊ ထန်းဖိုထန်း လျက်၊ သုံးဆယ်ဖျော်၊ အိုးသစ်ပေါ်မှာအန္တာပုံး၊ စမုံငါးပါးတွေပေါ်ကဖြူး၊ နူးနူးနပ်နပ် ရှိအောင်မွေ၊ ကြောင်းဘားမြီးရှည်မဖော်ယက်အောင်၊ စပါးနက်တိုက်ကျီကျယ်စွာမှာ၊

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ရက်ခုနစ်ခါ လည်အောင်မြုပ်၊ သွေးပုပ်လေပုပ် ငြိမ်လေအောင်၊ တနေ့သုံးကြိမ်ယူကာ စားမှ၊ ထွားညံ့သည့်ရွှေကိုယ်၊ ရွှန်းလဲ့စို၊ အဒေါ် အိုပါးရေတုန့်ငယ်၊ ထွားဖွံ့ဖွံ့တုတ်ခဲ၊ မျက်ဝတ်တေ့ထူ၊ အပူကိုနိုင်လှတယ်၊ ဦးသာခိုင်ငယ်စဉ်တုန်းက၊ သုံးနေကျလက်စွဲ။

၃။ ခရဲသီးဆေးနည်းဒိုးချင်းကတော့ ဆေးနည်းလည်းမှတ်ရ၊ ရယ်လည်းရယ်ရသည်၊ ဆရာလန်း၏ ရွှင်ကွက်ဆန်းကလေးမို့-ချစ်ဆွေတို့ မလွတ်တန်းဖတ်ရှုစေခလို။

ဆီးရွှင်သည့်ခရဲသီးဆေးနည်းဒိုးချင်း

ဗာရပ်ချောင်မှာ အရောင်ကြုတ်သည်၊ ငပြုတ်မင်းတိုင်းဝင်ပေ၊ အရွက်ကျားနှင့်ယျားလိုချို၊ ခရဲဆိုသည့်ထိုသစ်သီး၊ ဓားနှင့်လှီးလှီးထန်းလျက်သိပ်၊ တဆိတ်စေတဆိတ်စာ၊ မဘိတ်စေရာပုံစပါး၊ ထားမြုပ်ပါလေ၊ အနီးပြီးမှ ပူသည့်နေရာ၊ လှိုက်ဆူဝေလို့စိတ်တန်းချည့်၊ ဟော-သည်တခန်း၊ ဆေးရွှေလျှံကို၊ တခွက်မှန်မှန်နှစ်ပြန်သောက်၊ ဆီးဝမ်းပေါက်လို့ကျင်ငယ်စု၊ ခု-ရုတ်တရက် ရွှင်ရွှင်ဆင်းလိမ့်၊ ရှူရှူသံချင်းစဲမည်၊ ဣတ္ထိဝင်္ဂပုန်းဘာဝ၊ နပုန်းသကချန်မထားနှင့်၊ မင်းနားစိုထံနေသူတို့နှင့်၊ ဝန်ပိုလှေထိုးပခုံးထမ်း၊ ခေါင်းရွက်တခန်းနေပူခံ၊ အသောလျှံ မြန်မြန်ပေးဘိ၊ ကျောင်းစာရေးနှင့်အလွန်သင့်၊ ဗိန်းနာရင့်တဲ့ကာလသား၊ ခြောက်သွေးပါတဲ့ ကညာမယ်၊ နို့စို့သူငယ် ဘယ်မရွေးနှင့်၊ အထမနေေးမပြေးခင်၊ ရေဟောင်းရွှင်ရွှင်ထွက်သည့်ဆေးမင်း၊ လက်ခြေကျိုးနှင့်ဒေါ်ဖိုးအို၊ မသုံးစေလိုချန်လို့လွတ်ဘိ၊ ဆေးများနားပန်၊ အဝတ်လှန်နေေး၊ သူစိုရင်ဆွေးတတ်တဲ့၊ ရွှေသေးတော်ရည်၊ ဖြူပြာသွယ်ဝင်းငယ်တို့၊ လူကွယ်ရာရှင်းကြပ၊ ဆင်းလိမ့်ရှည်ရှည်။

စာဆိုတော်ဆရာလန်း၏ ဘဝမှတ်တမ်း

(၁၁၁၅ ခန့်-၁၁၆၅ ခန့်)

ရာမရကန်တခုတည်းနှင့်ပင် မြန်မာစာပေသမိုင်းတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသောစာဆိုသံတော်ဆင့်ဦးတိုးနှင့်စာဆိုပြိုင် တခေတ်တည်း ပေါ်ထွက်လာသူမှာ ရကန်ဖျက်ဦးလန်းပင်တည်း။

ဦးတိုး၏ ရကန်ကို ဘက်တိုက်ဂုတိုက်၍ လိုက်ဖျက်ကာ စာပြောင်အသွင်ပြောင်းလဲ၍ တနည်းတဖုံ ဟာသအာရုံခံစားနိုင်စေရန် အပြက်အရွှန်း အပြောင်အလှောင် အရေးအသားကောင်းသဖြင့် လူသိများသူဖြစ်၏။ တနည်းအားဖြင့် ဟာသပညာ၌ ကျွမ်းကျင်သည်။ ရကန်ဖျက်များ သိဖွဲ့နေကြောင်း အိမ်ရှေ့မင်းကြားသိတော်မူသောအခါ ဦးလန်းကို ခေါ်တော်မူလျက် “မောင်မင်း ငါ့ရွှေတိုက်စိုးရေးသော ရာမရကန်ကို အသွားဖျက်၍ ကလက်ပျက်ချော်သော စာများရေးနေသည်ဟု ကြားရတယ် နောင်ကြားမိလျှင် မောင်မင်း သည်ဓားကိုကြည့်” ဟု မိန့်တော်မူသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆက်လက်မရေးဝံ့ကြောင်း အဆိုရှိ၏။

ရေးသားပြုစုသော စာပေများကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၁။ ရာမရကန်လိုက်၍ ဖျက်သော ပျက်လုံး-သောလုံး ရကန်ပျက်များ၊

၂။ စုန်းစေရတု၊ အီးစေရတု၊ တစ္ဆေတိုင်ရတုများ၊

၃။ ဆင်သမန္တယ်လေဆေး၊ လျှက်ဆားခိုးချင်း၊ မီးယပ်ဆေးနည်းခိုးချင်း၊ ဖရဲသီးဆေးနည်းခိုးချင်းများ။

အခန်း-၄

ဖိုးသူတော်ဦးမင်းနှင့်လူဦးမင်းတို့၏ဟာသရည်လွှမ်းသော အာဝဇ္ဇန်းကဗျာများ။

၁။ ဇေယျာဏ်ရင့်သန်သော ဖိုးသူတော်ဦးမင်းက “သူ၏တောင်သူရုပ်ဒုံးချင်း” တွင် ခပ်မြူးမြူးစကားလုံးများဖြင့် ခြယ်မှုန်းတင်ပြထားသည်ကို အောက်တွင် မလွဲမသွေ တွေ့ရပေအံ့။

တောင်သူကြီးရုပ်ဒုံးချင်း

ခက်ရင်းစွယ်စုံ စိန်တောင်ကြီးနှင့်၊ ငါးစီးဆင်ပြောင် အားပေကို၊ ဇမ္ဗူစိုးရနတ်သျှင်ကျွန်၊ တုလို့ချွန်လျှင် ခန္ဓာစဲမယ်၊ ရဲရန်ညွန့်ဖြူ၊ ကိုးပိဿာစီးဓားမကြီး၊ ရန်မီးတကြိုငေါက်လျှင် ပြို၊ ကုန်းဘောင်ရွှေဘိုတောင်ကနက်က၊ ဘေးဘိုးစဉ်ဆက်ခုတိုင်အောင်၊ ရေးသော် မရှောင်ထမ်းမဲ့ယောက်ျား၊ ဟာလယ်ကို တောမှာပျော်၊ စီးပွားထင်ပေါ် ပြောင်းနှင့်စပါး၊ ပဲမျိုးအပြားဗူးသခွား၊ ကရားမြို့မနယ်တခွင်၊ ငါးနှမ်းစုံလင်ချဉ်ပေါင်ခင်းနှင့်၊ မကြွင်းခရမ်းသီးမျိုးလျှမ်း၊ ပိုက်တန်းစည်းစိုက်၊ ရွှေယုန်ထောင်ကာ၊ ချိုးနှင့် ငုံးစာကိုလေ၊ ပတတ်မေးကြိုင်စွာ ဇွန်လုံးထိန်ထိန်ဝါ၊ ရေယာဉ်စီးတဲ့တောမြိုင်သာ၊ ပြောင်းပဲ ရောရာဆန်တဝက်နှင့်၊ စပျင်းကျင်းလျက်ပြည့်အနက်၊ လူပျိုချက်တံဟင်းလျာကို၊ ရောရာ ချိုလှချည်း၊ အပျိုရွှေနှံကားအောင်၊ စားပါလှည့်ဗုံးပေါ။

၂။ အယဉ်အနုတွင်သာမက ရှင်သမ္မုအတတ်တွင် မခေလှသော စာဆိုသူဦးမင်းက “အဖိုးကြီးအိုများ” ၏လက္ခဏာမူရာအကျင့်စရိုက်တို့ကို “အဖိုးကြီးအိုရုပ်ဒုံးချင်း” တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသလို ဖေါ်ကြူးထားပုံမှာ နှစ်သက်ရွှင်မြူးစရာ မဟုတ်ပါလော။

ရွှေဘိုကုန်းဘောင် တည်ထောင်စက၊ ဘေးလောင်းဘုရားဝယ်ကျွန်လုံ၊ ဂုဏ်ပြိုင်ရပ်ပြိုင်မဝါကြနှင့်၊ မျိုးဦးသာစွာ ရပ်များနောင်၊ ကော်ရစ်ခါးကြောင် ဆောင်ပုတီးနှင့်၊ တံတိုကြီးကာလပေါ်၊ ဆယ့်ငါးနှစ်မှ ချစ်စိတ်ဝင်၊ အပျိုပျံသင်ဗျာ ဆံဝိုက်ကယ်၊ လာလိုက်ခဲ့ခေါ်၊ ဇင်ဖြူတလိုက်ပြန်တကျိုက်၊ ဘင်းကိန်းကြိုက်လို့ စိတ်ကြိုက်ပျော်၊ အသရော်မှာ ခေါင်ကမှတ်တော့၊ ဆေးဒန်သတ္တုစပ်တူပါ၊ သုတဘင်-နာလုပ်တဲ့အတတ်၊ ဘယ်အနိစ္စ ဘယ်ဒုက္ခ၊ တရားမရဆင်ခြင်၊ အပျိုမြင်မျက်ချိုပြလို့၊ အမိဖိုးဖစားစရာ၊ ရော့ငွေသပြာပေးတဲ့တကျပ်။

အမဲ့အဖိုးသုံးဖိုး၊ အဆိုးမှုဖြင့် လွန်ပျော်ပါး၊ မုတ်ဆိတ်ဖွားနှင့်ငွေသွားကြောင်၊ ခေါင်းပေါင်းစထောင်၊ ပေါင်းလို့တခေတ်၊ စိန္တာနအလုံးစုံ၊ ပဆစ်သုံးပုံကြွေအတ်ခတ်၊ ကြိုးထိုးရယ်မှတ်ပေါက်နှစ်ဆယ်၊ ဉာဏ်ထူး သတ္တဖန်တယ်ကိုလေ၊ မောင်ကြီရာရဲပနော်ပေ၊ နောက်နောင်ခါမြဲလို့မသွေ၊ ရွှေငွေပေးရောယူတော့မေ၊ တွေးဆမျှော်ယောင် နောက်နောင်ခါ မယ်မသွေနှင့်၊ တောင်ဝှေးပါစရန်သွင်းမယ်၊ မင်းယူတော့ချက်ခြင်း။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၃။ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းနှင့်လူဦးမင်းတို့သည် တစ်ဏှပုတ္တိဉာဏ်ဖြင့် ပြည့်စုံသော စာဆိုပြိုင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ရုတ်ခြည်း စာဖွဲ့ရာ၌ အစွမ်းထက်မြက်ကြ၏။ တခါက အမရပူရမြို့တော် တောင်ဘက် ရွှေကြက်ယက်ဘုရား၌ ဆုံတွေ့ကြရာ လူဦးမင်းက...

ကျပ်ကြီးကိုဆောင်၊

သူတော်ယောင် ဘယ်ကိုကြမယ်၊

ပြောစမ်းပါ့ကို။ ။ ဟုဒွေးချိုးအခံပိုဒ်ဖြင့် အကွက်ဆိုက်အောင် ရုတ်ခြည်းစာဖွဲ့လိုက်သည့်အခါ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းကလည်း အားကျမခံဖြင့်...

“ငါဆရာကြက်နန်းတော်တောင်သာက၊ ဇေယျာမသာပို့၊ သွားမလိုဗျို” ဟု ဒွေးချိုးအအုပ်ပိုဒ်ဖြင့် နှုတ်တိုက်မြက်ဟပြီး အချက်ကျကျ ချေပလိုက်လေသတည်း။

၄။ တနေ့ရင်မှာ ပျိုးသော မေတ္တာပန်းဖြင့် ချစ်လင်းပွင့်နေသော လုံမငယ်တဦးသည် ရွှေမြို့သို့ ခရီးလွန်နေသော မိမိအသည်းနှလုံးတမျှ ဆွတ်ကြင်လှသည့်ချစ်သူထံ စာတမန်ရေးလိုသော်လည်း လက်ရေးကမလှ ကျကျနနကလည်း ဆီလျော်အောင် မရေးတတ်သဖြင့် ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေရကား စာဆိုဦးမင်းထံချဉ်းကပ်၍ အကူအညီတောင်းရာ ဦးမင်းက အောက်ပါကြံချိုးတပုဒ်ကို ရေးစီ၍ ပေးလိုက်သည်။

ရွှေဝသား၊

ပါးလိုက်ဘို့လေ၊

လွှမ်းစာခွေ၊

အထွေထွေ၊

ဖြေတယ်လို့မအေး၊

ချစ်လို့သာကုံးရတော့၊

စာလုံးတယ်မလှပြီဘူ၊

မိန်းမလက်ရေး။

အကြောင်းရင်းသိသော ဖိုးသူတော်ဦးမင်းက အဆိုပါကဗျာအား ဟာသဖုံးလွှမ်းသော စကားများဖြင့် ပြောင်းလဲဖွဲ့စပ်၍ လူဦးမင်းအား ဘေထုံလိုက်လေသတည်း။

ရွှေဝသား၊

စားလိုက်ပါတဲ့မုန့်တီတော့၊

ဝမ်းကျလို့နေ၊

တခွေခွေ၊

နေတယ်လို့မအေး၊

ညှစ်လို့သာကုံးရတော့၊

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ချေးတုံးတယ်မလှပြီဘူ၊
ဝမ်းကျလို့လေး။

တခါက လူဦးမင်းသည် ရွှေကြက်ယက်ရွှေကြက်ကျစေတီတော်များအား ဖူးမြော်ပြီးသ
ကာလ ကြည်ညိုစိတ် တဖိတ်ဖိတ်လွန်ကျူးလာသဖြင့် သဒ္ဓါတရားပေါက်ဖွားလာသည်နှင့်အညီ ရွှေ
ကြက်ယက်စေတီအကြောင်း ဇဝနဉာဏ်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖွဲ့သီပေးလိုက်သည်။

ကြက်ယက်တဲ့ကျပြန်၊
ကျောက်စွန်းစိန္တေက၊
ဥပဒေခါတော်ရ၊
ယင်းမူလမှန်၊
ဗျာဒိတ်ကယ်ခံ၊
နိဗ္ဗာန်နှင့်အဖြောင့်၊
ဖက်မဲ့သာကင်းတွေ့တယ်၊
ကြက်မင်းတောင်ပံသို့လို့၊
ကွန်းခိုတဲ့ထောင့်။

ထိုအခါ ဂဇယ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်၍ ပစောက်လုပ်လိုသော ဖိုးသူတော်ဦးမင်းက အဆို
ပါလူဦးမင်း၏ ကဗျာကို ဖျက်၍ ဟာသကွက်သွင်းပြီးလျှင် ချက်ချင်း တဖန် ရေးသီပြီးသကာလ
အောက်ပါစာသားဖြင့် နှံလိုက်လေသည်။

ပက်လက်ခွခံ၊
မှောက်သွင်းသူနေလို့၊
ပြုသလေခံရှာရ၊
ရင်းထိမှတန်၊
ချာထိပ်ကယ်လန်၊
စိတ်မာန်နှင့်အတောင့်၊
ဖက်လို့သာလင်းတွေ့တယ်၊
ငမင်းပေါင်တံလျှိုလို့၊
ဝှေးညိုနှင့်ဆောင့်။

ဖိုးသူတော်ဦးမင်း၏ စာပိုဒ်မှာ ကြမ်းတမ်းသော်လည်း ဟာသရည်ဆမ်းထားသောအပြုံး
ပန်းကဗျာဖြစ်သည့်အတိုင်း စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ် အနံ့အသက်များ ပျောက်ပြယ်ပြီးရှင်မြူးဘွယ်
အဖြစ် တခစ်ခစ်ရယ်မောရပြီး တသောသော စွဲကျန်ရစ်လေသတည်း။

၆။ တနေ့ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းသည် မိမိဝင်းအိမ်ရှိ တင်းတိမ်ကာရံထားသော အဆောင်ထဲ

တွင် နေပူစာလှုံနေစဉ် စာဆိုဦးမင်းသည် မြင်းတကောင်စီးနှင့်လျက် ဖိုးသူတော်ဦးမင်း၏ အိမ်
ဝင်းဝသို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ မြင်းပေါ်မှ လှမ်း၍ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းအား အောက်ပါလက်
တန်းကဗျာဖြင့် ...

“ဆောင်တင်းတိမ်နှင့်ဝင်းအိမ်နှင့်ကိုး” ဟု စာချိုးလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းကလည်း။

“ရောင်ဖျင်းသိမ်နှင့် မြင်းပိန်နှင့်ကိုး...” ဟု အားကျမခံ ပြန်လှန်စစ်ထိုး၍ ကဗျာချိုး
လိုက်လေသတည်း။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၇။ တခါက လူဦးမင်းနှင့်ဖိုးသူတော်ဦးမင်း တွေ့ဆုံကြရာ ဖိုးသူတော်ဦးမင်း၏ ကဗျာဉာဏ်
နှင့်စာပေအရည်အချင်းတို့ကို စူးစမ်းလိုသဖြင့် လူဦးမင်းက စတင်၍ အောက်ပါကဗျာတပုဒ်ကို
နှုတ်ဖြင့် စပ်ဖွဲ့၍ တီးခေါက်လိုက်လေသည်။

ကျော်ပေ၏ အသင့်၊
ကျမ်းရိုးကုန်ယောင်နှင့်၊
အာဖောင်ဖောင်ရွတ်ပုံများ၊
ကြားရှာသထင့်။

ထိုသို့ လူဦးမင်းက ကဗျာလက်တန်းဖြင့် ဉာဏ်စမ်းလိုက်သောအခါ ဖိုးသူတော်ဦးမင်း
သည် အညံ့မခံ အလျှော့မပေးဘဲ အောက်ပါအတိုင်း ကဗျာရည်သွေးကာ ဒက်ကနဲဖြင့် အကွက်
မိအောင် ပြန်နှုတ်လိုက်လေသတည်း။

မေးချင်ရာ၊
မေးပါမောင်ရို့၊
ပိဋကတ်ကိုလ၊
သိမှတ်ထားအာဂုံနှင့်၊
ကျမ်းသုံးပုံခုနစ်ခေါက်၊
ပေါက်ခွဲသမျှ။

၈။ တနေ့ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းနှင့်လူဦးမင်းတို့သည် မြို့တော်ထဲလျှောက်လည်ပြီး စကားတ
ပြောပြောနှင့်သွားကြရာ သက်ကြီးကြားတယောက်သည် နုနယ်ပျိုမျှစ် လှသွေးဆူကြွ၊ ရှုတိုင်းလှ
သော မြေးအရွယ်ခလေးမတဦးနှင့်အချစ်ပလူးနေစဉ် အမှတ်မထင် တွေ့မြင်ကြသောအခါ လူ
ဦးမင်းက အမြင်ကပ်လာသည်နှင့်အညီ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းအား မျက်စပစ်၍ အောက်ပါကဗျာ
အခံပိုဒ်တပုဒ်ကို ရုတ်တရက် ချိုးပစ်လိုက်လေသည်။

အချစ်သား၊

သွားကမရှိ။

ဖိုးသူတော်ဦးမင်းကလည်း ရောင်းရင်းစလို့မှ ကဗျာမသွေးလျှင် ငါလခွေးဖြစ်သွားမှာ
ဘဲဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အောက်ပါအအုပ်ပိုဒ်ကဗျာကို အကွက်ဆိုက်အောင် တောက်လျှောက်
လက်တန်းဖွဲ့ဆို၍ အဖိုးကြီး၏ ရုပ်လုံးပေါ်အောင် ပျော်တော်ဆက်လိုက်လေသည်။

အိမ်ဦးခန်းရယ်က၊

အဟန်းဆိုဘော်ရ၊

တော်လှပါဘိ။

၉။ တခါက ဖိုးသူတော်ဦးမင်းနှင့်လူဦးမင်းတို့သည် သံလျင်မြို့ ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်
အား အတူတကွ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြ၏။ လူဦးမင်းသည် စေတနာသဒ္ဓါတရားပေါက်ဖွားလာ
သည်နှင့်အမျှ ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်အား ကြည်ညိုလှသဖြင့် ကဗျာအခံပိုဒ်တပုဒ်ကို တစ်ဏှပွတ္တိ
ဉာဏ်ဖြင့် ဖွဲ့သီလျက် အောက်ပါအတိုင်း အစပျိုးလိုက်သည်။

ကြည်ညိုစိတ်ကယ်သန်၊

ပြည်နိဗ္ဗာန်ခေမာသို့၊

စေနာရည်စူး။

ဖိုးသူတော်ဦးမင်းကလည်း စေတနာထက်ထက်သန်သန်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း အအုပ်
ပိုဒ်ကို ရှုသူတို့နှလုံးခိုက်အောင် ဖွဲ့သီရေးပြလိုက်လေသည်။

ရေယဉ်ဝန်း၊

မွေးလွန်းစံရွှင်တဲ့၊

မြို့သံလျင် ကျိုက်ရှင်စော၊

ဩကာသဖူး။

၁၀။ တနေ့တွင် အမရပူရမြို့တော်အနီး တပ်ကြီးလယ်ပြင်တွင် ဖိုးသူတော်ဦးမင်းနှင့်လူဦး
မင်းတို့သည် အလ္လာပသလ္လာပဆွေးနွေးရင်းမှ တဆင့်တက်၍ မိန်းမပြဿနာသို့ကူးပြောင်းရောက်
ရှိလာသဖြင့် တိတိကျကျ နှီးနှောကြလေ၏။ ထိုအခါ လူဦးမင်းက ဘယ်မိန်းမအမျိုးအစားသည်
အကဲမတူသဖြင့် ဖဲကြည့်အပ်ကြောင်းကို ကဗျာဖြင့် ထုတ်ဖော်၍ ဟာသဉာဏ်ဖြင့် အောက်ပါအ
တိုင်း ကြဲပြလိုက်သည်။

သားဖြူစပ်၊

မှတ်ကြတော့ ဟတ္ထနီ၊

ရှောင်ရာသည်တနည်း။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ထိုသို့လူဦးမင်းက ချက်ခြင်းစာဆိုပြသော် ဖိုးသူတော်ဦးမင်းကလည်း ဘယ်မိန်းမဘယ် အမျိုးအစားသည် အကဲနိပ်သဖြင့် စက်ရာတွင် ဖက်ကာယှဉ်တွဲ၍ အိပ်သင့်ကြောင်းကို ဇဝနဉာဏ် တဖုံဖြင့် ဟာသလွမ်းခြုံထားသော ကဗျာတပုဒ်ကို သရုပ်ဖော်ပြီးသကာလ အောက်ပါအတိုင်း ဖွဲ့ ပြလိုက်လေသတည်း။

ဣတ္ထိသျှတ်အလို၊
အသိဉာဏ်ငါသာပိုတော့မပ၊
အသားခွာညိုပြာနုမှာ၊
ပိန်းဥထက်စီး။

၁၁။ တခါက လူဦးမင်းသည် စာဆိုဘက်ရေးဘော်ဖြစ်သည့်ဖိုးသူတော်ဦးမင်းအား ရောဝတီ မြစ်ဆိပ်ကမ်းတွင် ရေချိုးရန် အဝတ်များလဲနေစဉ် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းအား ကျီစယ်လိုသဖြင့် အောက်ပါဟားကွက်ကဗျာဖြင့် စလိုက်လေသည်။

ဟေ့ဖော်သူတိုး၊
တဏှာမှောင်ကြီးလို့၊
လောင်တီးသကိုး။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းက အခြေအနေပေးလှာသောကြောင့် သူ၏ အင်္ဂါဇာတ်မတ် ထောင်ခြင်းမျှသာဖြစ်သည့်အတွက် အောက်ပါကဗျာတေးဖြင့် အဖြေပေးထားလေ၏။

ထံထကာ၊
ဒုလ္လာလေဖြန်းလို့၊
ဖေတန်းသဗျို့။

တနေ့ညနေစောင်း၌ လူဦးမင်းနှင့်ဖိုးသူတော်ဦးမင်းတို့သည် လေညှင်းခံရန် အညောင်း ပြေလမ်းလျှောက်လာကြရာ ကုန်းစောင်းတခုပေါ်တွင် ပေါက်ရောက်နေသည့်ညောင်ပင်ကြီးတ ပင်အနီး ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ လူဦးမင်းက “သူငယ်ချင်းတို့များ ငယ်ငယ်က ကြားဘူးတဲ့စကားရှိတယ်-မှတ် မိသေးရဲ့လား... ဖိုးသူတော် ကျပ်တလုံးနှင့် ညောင်ပင်ကုန်းမှာ အိပ်လို့ပျော်တဲ့” ဟု မခံချင်အောင် ဉာဏ်ထွင်ခါစလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းက... “ကိုရင်မင်းဆိုတဲ့သဘောက မနောအဆိုးကွက်နှင့် ကျုပ်ကို ထိုးနှက်ထာမဟုတ်ဘူးလား... သတ္တိရှိရင် သရုပ်မှန်နဲ့ ရုတ်ခြည်းဉာဏ်ပျိုးပြီး စာချိုးကြ စို့လား” ဟု ပြန်လှန်ကလော်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ ခွန်းတုန်သံကို လူဦးမင်းကြားသိသောအခါ ၎င်းက အောက်ပါအမေးစခန်းကို လက်တန်းကဗျာဖြင့် ဖွဲ့ဆိုပြလိုက်သည်။

ကျပ်တလုံးရယ်နှင့်၊

ညောင်ကုန်းရောက်သောအခါ၊
စက်ပါနှင့်ဗျို။
ကျုပ်ကိုယူ၊
လူကိုပင်မတရား၊
မှားတတ်သမို့။

လူဦးမင်းက ဇာနည်ဏှိန်ဖြင့် ကဗျာစွမ်းပြလိုက်သည်တွင် ဖိုးသူတော်ဦးမင်းက မခံချင်
လှသည့်အတွက် မဆင်းမတူ အဝင်ဂွင်ကျသည့်ဟာသရည်လူးထားသော ကဗျာမြူးတပုဒ်ကို နှုတ်
ဖြင့် ဖွဲ့သီလျက် အောက်ပါအတိုင်း တန်ပြန်အကွက်မိအောင် ဒက်ထိတေထွဲလိုက်လေသည်။

စာဆိုချင်း၊
ခံပြင်းအောင်ကိုသာ၊
ပြောပါနှင့်မင့်။
ညောင်ကုန်းမြေ၊
နှောင်ထုံးတွင်ရာလေဟု၊
မောင့်မျိုးဆွေ-မယ်သီမိတို့မှာ၊
ထိခဲ့ပေါ့ထင်၊

ဖိုးသူတော်ဦးမင်း၏ဘဝမှတ်တမ်း(၁၁၃၉-၁၂၁၀ ခန့်)

ပင်းတလဲမြို့ ရေဝေရွာကား ဖိုးသူတော်ဦးမင်း၏ ဇာတိမြေဖြစ်သည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်
သာယာဝတီမင်းလက်ထက်၌ လူဦးမင်း၊ ဦးပေါ်ဦး၊ ဝက်မစွတ်နဝဒေးတို့နှင့်ခေတ်ပြိုင်စာဆိုဖက်
ဖြစ်သည်။

လူဦးမင်းနှင့်အမည်တူနေခြင်းကြောင့် ဖိုးသူတော်ဝတ်၍ စာပေသင်ကြားခဲ့ခြင်းကို အ
စွဲပြု၍ လူချင်းမမှားအောင် ခွဲခြား၍ ဖိုးသူတော်ဦးမင်း အမည်တွင်သည်ဟု အဆိုရှိ၏။ ဘွဲ့မှာ
ရှင်ဣန္ဒာဘာသဖြစ်သည်။

ဖိုးသူတော်ဦးမင်းသည် စာဆိုပြောင်မြောက်လှသဖြင့် စာမှန်းကြီးရွာကို အသုံးကံကျွေး
ပေး၍ ချီးမြှောက်ခြင်းခံရသောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ၁၂-နာရီဘွဲ့လွမ်းချင်းများကို စတင်ရေးသား
သူဖြစ်သည်။

ဖိုးသူတော်ဦးမင်း ရေးသားပြုစုခဲ့သော စာပေများမှာ အောက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်ကြ၏။

- ၁။ ဆယ့်နှစ်လရာသီလေးဆစ်သဖြန်များ၊
- ၂။ ရာသီဘွဲ့လေးချိုးကြီးများ၊
- ၃။ ဆယ့်နှစ်ရာသီလွမ်းချင်းများ၊

၄။ တိုးချင်းများ၊

၅။ လူဦးမင်းနှင့်အပြန်အလှန် ဉာဏ်ပြိုင်စာပြောင် စာလှောင် ခွေးချိုးများ၊ လေးဆစ်များ။

လူဦးမင်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ(၁၁၆၂-၁၂၃၃)

လူဦးမင်းမှာ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းနှင့်စာဆိုပြိုင်ဘက်ဖြစ်၏။ သက္ကရာဇ် ၁၁၆၂-ခုနှစ် တပေါင်းလဆန်း ၅-ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် ရွှေဘိုမြောက်လက် ငရဲနဲမြို့တွင် ဖွားမြင်လေသည်။ ငရဲနဲမြို့သူမခက်နှင့်အကြောင်းပါသည်။ ငယ်မည်မှာ မောင်စံရင်ဖြစ်သည်။

ဘကြီးတော်မင်းတရားလက်ထက်တွင် မြဲတိုက်စာရေးမှတစ်ဆင့် သံတော်ဆင့်ရာထူးသို့ တိုးတက်ချီးမြှောက်စားခြင်း ခံရသည်။ နေမျိုးမင်းထံ သက်တော်ရှည်ဘွဲ့ကို ရရှိသည်။ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းနှင့်အပြိုင် စာဆိုကြသည်ကို နှစ်ချိုက်လှသဖြင့် မိဖုရားကြီးကိုယ်တိုင်က လူမောင်မင်းခေါ်ရမည်ဟု အမိန့်ရှိလေသဖြင့် လူဦးမင်းတွင်လေသည်။

သာယာဝတီမင်းလက်ထက် ကွမ်းဖိုးထိမ်းအဖြစ်နှင့်အမှုတော်ထမ်းရွက်၍ ၁၂၀၃-ခုနှစ် သာယာဝတီမင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ စုန်ဆင်းရာတွင် လိုက်ပါရသည်။ ပုဂံမင်းလက်ထက် ရောက်သောအခါ ရာထူးရင်းအတိုင်း ရွက်ဆောင်ရ၍ မင်းကြီးဦးကျောက်လုံးထံ ခစားရ၏။ မင်းတိုးမင်းလက်ထက်တွင် အိမ်ရှေ့စံမင်းထံ အမှုတော်ထမ်းရ၍ နေမျိုးသင်္ခယာဘွဲ့ကို ရသည်။ ၁၂၃၃-ခုနှစ် အသက် ၇၁ နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်သည်။

ဦးမင်းရေးသားခဲ့သော စာပေများတွင် အောက်ပါတို့ ပါဝင်သည်။

၁။ ဆယ့်နှစ်ရာသီလေးချိုးကြီးများ၊

၂။ ဘုန်းတော်ဘွဲ့လေးချိုးကြီး၊

၃။ မယ်ဘွဲ့မောင်ဘွဲ့များ၊

၄။ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းနှင့်စာအပြိုင် ချိုးခဲ့သောခွေးချိုး လေးချိုးသဖြန်များ။

အခန်း-၅

မန်လည်ဆရာတော်၏ဟာသရသ ကဗျာအမြဲတေများ

၁။ တနေ့ မန်လည်ဆရာတော်၏ တပည့်ကြီးတပါးဖြစ်သူ ဘုန်းကြီးဦးဖြိုးသည် မန်ကျည်းရွက်ကို ကျကျနနအစပ်တဲ့အောင် စီမံ၍ ချက်ပြုတ်ပြီးသကာလ မန်လည်ဆရာတော်ကြီးအား ဘုဉ်းပေးရန် ဆက်ကပ်လေ၏။ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားသည် မန်ကျည်းရွက်သုပ်၊ မနည်းရွက်ဟင်းများကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်တော်မူသည့်အတိုင်း မြိန်ရှက်စွာ သုံးစားတော်မူလေသည်။

ဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ဦးဖြိုးအား ချီးကျူးသောအနေဖြင့် အောက်ပါကဗျာရှင်တပုဒ်ကို စံတင်လောက်အောင် လက်တန်းဖြင့် စပ်ဆိုလိုက်သည်။

မန်ကျည်းရွက်တဆုပ်၊
ဆီဆယ်မှုတ်-ငါးကိုးဆယ်။
ပဲကြီးလှော်အီအီနှင့်၊
ကြက်သွန်နီစလယ်လောက်၊
ရောနှောလို့နယ်။
ဒို့အမယ်-အမကြီးရယ်တို့၊
သည်နည်းကိုတော့ နားမလယ်၊
သင်းတကယ်လွန်ကောင်း။
ဟင်းအချက်မတော့၊
နတ်သုဒ္ဓါယုဉ်မဘက်လေနှင့်၊
တို့ဦးဖြိုးတေဒဂ်ပါတဲ့ဗျာ၊
မိန်းမထက်ကောင်း။

နာကြားမိသူ တပည့်ရဟန်းအပေါင်းမှာ သောင်းသောင်းရုတ်သဲမျှ ရယ်ပွဲကြီးဆင်ကြပြီး ရှင်လန်းကြည်နူးဟဒမြူးကြွကြွ ဖြစ်သွားကြလေသတည်း။

၂။ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရား၏ ကျောင်းအနီး ဗောဓိကျောင်းတိုက်ရှိသည်။ ထိုကျောင်းတွင် စာပေသင်ကြားနေသောအသက်အရွယ်ငယ်လှသော သီလရှင်တဦးနေထိုင်လေ၏။ တနေ့ ဆရာတော်ဘုရားအား ကျောက်မိုးတောင်သို့သွားရောက်၍ တရားအားထုတ်ရန် ခွင့်ပန်လေရာ ဆရာတော်က... “ဟဲ့ သီလငယ်... ချောင်ကျပြီး လူသူမနီးတဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ဘာကြောင့် အရင်စလို သွားချင်သလဲ... နှင် ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့လိမ့်မယ်” ဟုဆိုဆုံးမ၍ တားမြစ်သည်။ ဆရာတော်၏ ဆုံးမစကားကို နားမဝင်သော သီလငယ်သည် ထပ်မံတိုးလျှိုး၍ ရှိခိုးလျက် လျှောက်ထားပြန်သည်တွင် ဆရာတော်က သတိတရားရစေရန် အောက်ပါဟာသပတ်တိုက်တပုဒ်ကို သီကုံး၍

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ယင်းသီလငယ်အား ဆုံးမလိုက်လေသတည်း။

တောင်ကျောက်မိုးသို့၊
အလံခိုးသွားရပါတော့မည်၊
နယားပျံကျော့ဝိုင်းမော့နှောင်က၊
ဒါကူမောင်ဗိုလ်ကလေးတို့နှင့်၊
ဘာဘူစောင်နှစ်ကိုယ်ထွေးရအောင်၊
သီလရှင်ပျိုကလေးတို့ကို၊
စိုစိုကလေးပို့ပေးတော်မူစမ်းပမောင်ကြီးတို့။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၃။ တပို့လသည် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာထုံးစံအရ ထမနဲထိုးပွဲဆင်နွဲ့သော လရာသီဖြစ်၏။
အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင် ခြိမ်းခြိမ်းသဲအောင် ကျင်းပကြ၏။

ထမနဲထိုးပြုခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နှောင်းလူတို့ စနစ်တကျ လမ်းမှန်ကမ်းမှန် ထိုးတတ်
စေရန် ရည်ရွယ်ရင်းဖြင့် အောက်ပါ ထမနဲထိုးနည်း နိဿည်းလေးဆစ်သဖြန်တပုဒ်ကို ရေးစပ်ပြီး
သကာလ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ထမနဲထိုးရန်ဘို့၊
စာချိုးလို့မှာခွဲမယ်၊
တစိတ်ဆန်သည်ကောက်ညှင်းရယ်နဲ့၊
တပိဿာဆီအမှန်သွင်းပါလို့၊
ဂျင်းကသုံးဆယ်၊
မြေပဲဖြူလှော်တခွက်ကယ်နဲ့၊
အုန်းသီးဆန်အတူဘက်ပါလို့၊
နှမ်းမပျက်ဤနည်းနယ်၊
ရေစင်ကြယ်ပထည့်ရိုး၊
လက်နှစ်သစ်သာပ၊
တွက်စစ်ကာချိန်တဆယ်သားရယ်နှင့်၊
ရောနှောကာ လူအများတို့ရယ်၊
အားသစ်လို့ထိုး။

၄။ အနုအယဉ်၊ လူ့တခွင်ဝယ်၊ တုယဉ်လို့မရ၊ သဘာဝနှင့်၊ စာအလှပြင်၊ ဟာသလည်းစွမ်း၊
ကျမ်းဂန်နဲ့စပ်၊ တတ်သိလိမ္မာ၊ လူ့ရွာစရိုက်၊ နှိုက်ချွတ်သိမြင်၊ စာတွင်ဓိပတိ၊ ကဝိတဆူ၊ ကဗျာပါရဂူ

ဖြစ်သော မန်လည်ဆရာတော်ငယ်စဉ်က “ရွှေကြူတံငို မသဘာဝ အတွင်းရေးနှင့်ပတ်သက်သော မင်းသားကြီး အိမ်နိမ့်ပေး လေပြေ-နဘေ” တွင် ပြေပြစ်ညက်ညော၊ သောကွက်များနှောလျက် မနှောဟဒယသဘောကျစရာ၊ ချိုသာမခု၊ နုနုလွင်လွင်၊ ယဉ်ယဉ်သွဲ့သွဲ့၊ ကနွဲကယ၊ ရွမ်းမြကြည်လင်၊ ချစ်ခင်ကြည်နာ၊ သက်ညှာပြုစု၊ ယုယုယယ၊ ဂရုကတဖြင့် ရွှေကြူတံငိုမသဘာဝများကိုဖော်ဆောင်ရာ၌ ထင်ထင်ရှားရှား မျက်စိထဲတွင် တဖွားဖွား မြင်လာအောင် ကဗျာတန်ဆောင်ဖြင့် တောက်ပြောင်စွာ ဖွဲ့သီထားသည်ကို အောက်ပါလေပြေတွင် ငါ့ရှင်ပွင့်သစ် စာပေချစ်တို့ ဖတ်ရှုလေ့လာမြည်းစမ်းပါဟု မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပရစေ။

အဝန်းညီမျှ၊ ကျွန်းဒီပမှာ၊ ကွန်းချိုမြရှိန်၊ နန္ဒင်းသာခဲ၊ ပယင်းဝါ-မဲ့ကဲ့သို့၊ ဝင်းဝါလဲ့ထိန်၊ နီဖလံဘိုး၊ ပြည်တန်မျိုးကဲ့သို့၊ သတိုးစိန်ကလေးများ၊ ညှိုးသိမ်မျက်နှာ၊ မသက်သာ၊ မမာလို့လား၊ ခက်ဆုံးမမြင်၊ သက်လုံးကြင်၊ လင်မယားမို့၊ အားခပ်နာနာ၊ ကိုယ့်အရှက်၊ မဂှက်သာဘူး၊ ဓမ္မတာအရေး...၊ သတိချို့ချို့၊ တမိပျို့ကို၊ မသိလို့မေးပရစေတော့၊ ရှေးကနှင့်မတူ၊ မူရာတော်ချို၊ ခြေလက်မသယ်၊ မျက်နှာငယ်၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့်ပျို့ရသတိုးများ။

ကြို့တဘန်ဘန်၊ ဆို့သမန်ဦး၊ ပျို့အန်-လေတက်၊ ချောင်းဆိုးဟက်နှင့်၊ စိတ်စက်နှလုံး၊ ဘမရာလည်၊ မသာကြည်ဒါလီကုံးဦး...၊ ထုံးစံအမှု၊ လစဉ်အမှန်၊ မခင်ပန်တဲ့-ကျန်ရတုဟာ ပြန်လုချိန်သင့်၊ သန္တာနီမြန်း၊ ရာသီပန်း၊ ရွှေခေါင်ရန်းကလေးများပွင့်ပါစ၊ အော်မင်းအမှုသွား၊ ရှုစဉ်းစားလိုက်တော့၊ ယောကျားတို့မသိရ၊ သန္တာပျော်ပျော်၊ ဖလ်ရွှေလှော်မှာ၊ သန္ဓေတော်ခသကိး၊ ဘယ်နှစ်လလောက်ရှိပတိုးများ။

အော်အသက်နုနယ်၊ သူ့အရွယ်၊ အငယ်သားမို့၊ စကားဘက်ပြိုင်၊ သခင်မြတ်ကို၊ မတတ်နိုင်လျှင်၊ မိုင်သူမေ့လျော့၊ ကြော့မဟေသီ၊ တော့ဒေဝီရဲ့၊ မအီမသာ၊ အထက်ကို လေရုန်း၍ ရွှေနှလုံးတော်နာသလား။

ထိုအခါ၌...

(၁-လ)။ မှေးစက်မလျော်၊ လွန်မှုးမော်၊ ချဉ်ပွဲတော် ကြိုက်မှဖြင့်၊ ပိုက်တဲ့ဝန်ကို၊ နှမတို့ရေ တလဆိုရမတဲ့။

(၂-လ)။ ချိုပြားသကာ၊ နှစ်လကြာပြန်တော့၊ ရသာတင်လဲ၊ သွားအင်ကြိတ်လို့မို့၊ စားချင်စိတ်များ စွဲတတ်သတဲ့။

(၃-လ)။ မြေပဲအဆိမ့်၊ သုံးလနီးပြန်တော့၊ မြည်းချင်လိမ့်မတဲ့။

(၄-လ)။ စိမ့်စိမ့်အေးမြ၊ တွေးမဆနှင့်၊ နှမရေ...လေးလအခါကျူးလို့မို့၊ တမာဖူးများလဲ စားချင်တတ်သတဲ့။

(၅-လ)။ ငါးလမှအဖန်။

(၆-လ)။ ဟိုခြောက်လသို့ ရောက်ပြန်တော့ စပ်၊ ငန်၊ အမှန်၊ ငရုတ်ငင်းနှင့်၊ ဂျင်း-ကြက်သွန်၊ လွန်အောင်ငတ်မှတ်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

(၇-လ)။ ခုနစ်ကျပြန်တော့၊ ဝမ်းကလဲ ကျွတ်တက်သတဲ့၊ အဝတ်မထိန်း၊ နုကိုယ်ချောကလေးရယ် ရင်ကြောများ စိမ်းတတ်သတဲ့။

(၈-လ)။ မိန်းမတို့မှတ်ရိုး၊ ရှစ်လမျိုးမတော့၊ ရေတခုကို သေချင်ချိုးချင်သတဲ့။

(၉-လ)။ ကိုးလမြောက်ငြား၊ ဖူးပြင်ဆံစ၊ နသယ်ကျတော့၊ ငယ်နှမမှာ၊ ဆယ်လလောက် ရှိပြီပေါ့၊ တယ်...မိန်းမရုပ် ပျက်သကိုးဗျ... ။

မန်လည်ဆရာတော်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ(၁၂၀၃-၁၂၈၁)

မန်လည်ဆရာတော်မှာ ကသာခရိုင် အင်းတော်ကြီးမြို့နယ် မန်လည်ရွာရှိ သစ်ကုန်သည် ဦးတင်ညို ဒေါ်ဖြေတို့မှ ဖွားမြင်သော သားထူးသားမြတ်ဖြစ်ပေသည်။ ငယ်နာမည်မှာ ဦးမာဖြစ်၍ ဘွဲ့တော်မှာ ဦးဇဝနဖြစ်လေသည်။

လူမမာအရွယ် သုံးခါလည်တွင် ဘခင်ဖြစ်သူ ဘဝတပါးပြောင်းသွား၍ အသက် ၁၂ နှစ်ရွယ်သို့ ရောက်အခါ ဝန်းသိုမြို့တောင်ပေါ်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီး ဦးပန်းအောင်ထံ၌ ပညာရင် နို့သောက်စို့ပါသည်။ အသက် ၂၀ တွင် ရဟန်းဘောင်ဝင်၍ စာပေပိဋကတ် သက္ကဋ မဂဓဘာသာ ရပ်များနှင့်ပျို့ကဗျာလင်္ကာများကို သင်ကြားရာ တဘက်ကမ်းခတ်မျှ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်တော်မူသည်။

ဆရာတော်သည် စာဆိုဉာဏ်ရင့်သန်သည့်အလျောက် ဆုတောင်းစာ၊ သံချို့၊ ရတု၊ ဟောစာ၊ လေးချိုး၊ သပြန်စသော စာပေကဗျာများကို ရေးသားသီကုံးခဲ့ပြီးနောက် မဟာသုတကာရီ မဃဒေဝလင်္ကာသစ် စာစောင်ကို ထပ်မံပြုစုရာ ထိုစာစောင်သည်ပင်လျှင် ကဗျာပါရဂူဟူသောဘွဲ့ကို ခံယူထိုက်အောင် စာပေဂုဏ်စွမ်းကို ပြသတော်မူ၏။

၁၂၈၁-ခုနှစ်တွင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ်ကပ်လျှူပူဇော်ခြင်းခံရလေသည်။ ၁၂၈၁ ခု ဝါဆိုလတွင် ပျံလွန်တော်မူလေသည်။

ဆရာတော်ဘုရား ရေးသားပြုစုခဲ့သော ကျမ်းပေါင်း ၃၀ အနက် အချို့ကျမ်းများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

- ၁။ ပဉ္စစက္ကလီသပုစ္ဆာ ဝိသဇ္ဇနာကျမ်း
- ၂။ သတပဒိက ဒိစ္ဆာဝိသဇ္ဇာကျမ်း
- ၃။ ဝဇီရဂ္ဂဒိဋ္ဌိဝိသောဓနကျမ်း
- ၄။ မဏိဇောတိက ဝိသဇ္ဇနာကျမ်း
- ၅။ မဃဒေဝလင်္ကာသစ်
- ၆။ မင်္ဂလာရတုပေါင်းချုပ်
- ၇။ ပုစ္ဆာဝိသဇ္ဇနာကျမ်း
- ၈။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျမ်းသစ်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

- ၉။ သာမညဗလသုတ်နိဿယ၊
- ၁၀။ ဒသသီလဝဇီရဂ္ဂဝိနိစ္ဆယ၊
- ၁၁။ ကဗျာသာရနိဿယ (ဘုန်းကြီးပျံငိုချင်း)
- ၁၂။ ပဒုမောဝါဒကထာ၊
- ၁၃။ ကုသိမောဝါဒကထာ၊
- ၁၄။ ဆန်းသံခိပ်၊
- ၁၅။ ပညာဝိမံသနကထာ၊
- ၁၆။ မောင်းသီချင်းများ၊

အခန်း-၆

ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ အလင်္ကာပန်းများ

၁။ တော၌ အနေများသော ရှမ်းကလေးကျွန်းဆရာတော်သည် စကားတံရှည်၏၊ ပိဋကတ် စာပေနှင့်ပတ်သက်၍လည်း အငြင်းသန်၏၊ အတွင်းကျကျ သိသော ဗန်းမော်ဆရာတော်က မြင် ပြင်းကတ်လာသည်နှင့်အညီ အောက်ပါကဗျာတပုဒ်ကို ချိုးစပ်၍ ရှမ်းကလေးကျွန်း ဆရာတော် အား သရော်လိုက်လေသည်။

တောတွင်းက နွားကျစ်သိုး၊
ချိုကျိုးကြမနော်၊
တော်ရုံဖြင့်တုန်ဘဲ၊
အာဇာနည် ဒို့ဆီမော်ကြားလို့၊
နိုင်ငံတော်တလွှားမှာ၊
ရှားရှောင်လို့လဲ့။

၂။ တနေ့ ပတောက်ချောင်၌ သီတင်းသုံးနေသော ထွဋ်ခေါင်ဆရာတော်ဘုရားအား ကျီစယ် လိုသဖြင့် ဗန်းမော်ဆရာတော်ဘုရားသည် အဓိပ္ပါယ်နှစ်စွယ်ပါသော သဘောဖြင့် သောကွက်နှော ထားသည့်ကဗျာတပုဒ်ကို ရေးစပ်ပြီးသကာလ ထွဋ်ခေါင်ဆရာတော်အား ထိထိမိမိဖြင့် အောက်ပါ အတိုင်း ကလိလိုက်လေသည်။

စိတ်ပုတီးနှင့်ရိပ်မှီးတဲ့ထွဋ်ခေါင်၊
ဦးရွှေညိုသီလချောရယ်နှင့်၊
တောခိုသည့်ချောင်၊
ခန္ဓာတောင်၊
ရုပ်ဆောင်တဲ့ရှင်ထွဋ်၊
သီလဆိုဖြူဖြူဆွကို၊
အားရအောင်ချွတ်။

ထိုကဲ့သို့ စာချိုးထားကြောင်းကို ထွဋ်ခေါင်ဆရာတော်ဘုရား ကြားသိရသောအခါ ဗန်း မော်ဆရာတော်ဘုရားအား ခေါ်ပြီးသကာလ အောက်ပါအတိုင်း မေးတော်မူ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုဗန်းမော်၊ ကျုပ်ကို သီလရှင်တွေ ဘာတွေနဲ့ လှောင်သပေါ့လေ... တတ် လဲ တတ်နိုင်ပါပေတယ်” ထိုအခါ ဗန်းမော်ဆရာတော်က။

“အရှင်ဘုရားကို တပည့်တော်က ကြည်ညိုပြီးသားပါ။ အထင်မလွဲပါနဲ့ဘုရား၊ အရှင်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ဘုရား၏ သီလတော် သမာဓိတော်သည် မဲညစ်ဖုထစ် ကင်းကွယ်၍ စင်ကြယ်ချောမွေ့သော သဘောကို ရည်ဆောင်လျက် ပြောင်မြောက်အောင် သီကုံးထားခြင်းပါတယ်။ အရှင်ဘုရားကို ဂုဏ်တင်ပြီး ချီးမြှင့်ထားသောကဗျာမျှသာဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား” ဟုလျှောက်လေ၏။

“တော်ပါဗန်းမော်ရယ်၊ ငါ့ကို နှစ်စွယ်သောအဓိပ္ပါယ်နှင့်နှိပ်တွယ်တာ မဟုတ်လား...”

ဟုမေးလေရာ ဗန်းမော်ဆရာတော်က ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်ကာ နေလေတော့သတည်း။

၃။ တခါက ကျွန်းလေးကျွန်းဆရာတော်သည် ဘုန်းကြီးဂရုတန်းများ ရပ်ရွာထဲ၌ ဘိနပ်မစီး ထီးမဆောင်းရန် အမိန့်ပြန်တမ်းထုတ်၍ တားမြစ်တော်မူသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားသိရသော ဗန်းမော်ဆရာတော်က ကာလဒေသအခြေအနေကို မလိုက်ဘဲ လွဲမှားသောမူများ ချထားသဖြင့် မှားယွင်းကြောင်းနှင့်ဥတုသပ္ပာယ်နှင့်မျှတညီညွတ်အောင် ဘိနပ်များ ရပ်ရွာထဲတွင် စီးသင့်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိတရားရှေ့ရှု၍ အမှားပြင်နိုင်ရန် အောက်ပါစာပြောင်ကဗျာချိုးစပ်၍ သာသာနှင့်နာနာနှက်လိုက်လေသတည်း။

- (က) ရာဇဝင်ထုံးတမ်း၊
- လွှမ်းလိုက်လေသည့်၊
- စာမှားတွေ့ဗလချာနှင့်၊
- အရာရာပြဆိုချက်၊
- ဒို့ရှက်ပါဘိ၊
- (ခ) စာစပ်ကဲ့ဝိနည်းကျယ်၊
- လယ်ချင်လှမောင်ရှမ်း၊
- ထွက်ခဲ့နော်၊
- ဘက်ပေါ်လျှင် အမြန်ဖြုတ်မယ်၊
- ရှုံးထိပ်ပုတ်တမ်း၊

ဗန်းမော်ဆရာတော်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဗန်းမော်ဆရာတော်ဘုရားသည် ပါရမီဓာတ်ခံ ရင့်သန်ထူးကဲလှသဖြင့် ပိဋကတ်သုံးပုံ အလုံးစုံသော ပါဠိအဋ္ဌကထာစသောကျမ်းဂန်အရပ်ရပ်၌ နှံ့စစ်သိမြင် ကျွမ်းကျင်တော်မူသည်။ ပျို့ကဗျာ လင်္ကာရတုအစုစုသော မော်ကွန်း အဲချင်း အံချင်းစသည့်အလင်္ကာစာပေတို့ကိုလည်း တတ်သိတော်မူသဖြင့် ကဗျာသရဖူကြီးတပါးဖြစ်လေ၏။ မန္တလေးမြို့တည် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် ဘဝရှင်မင်းတိုးမင်းလက်ထက်၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားဆရာတော်တပါးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ပဏ္ဍိတ သီရိပဝရမဟာဓမ္မရာဇာဂုရုတံဆိပ်နာမံ အပူဇော်ခံရသော ဆရာတော်ကြီးပင် ဖြစ်လေ၏။

မင်းလှသင်္ခယာဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ခြင်းခံရသော စာပေသူရဲကောင်းကြီးစလေ
ဆရာပင် ညွတ်ခ နည်းယူရသောဆရာတော် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆရာတော်၏ ဝိစိတြဉာဏ်၊ ဇဝန
ဉာဏ်၊ တိက္ခဉာဏ်တို့သည်ကား အဘယ်မှာလျှင် မပြောင်မြောက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း။

ကဗျာလင်္ကာ ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးရာတွင် အတိုးလိုက် အတစ်လိုက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မလွတ်ဆစ်
ပိုင်း အကွက်တိုင်း ဝင်၍ စံတင်ယူလောက်အောင်တော်သည်၊ ကျော်သည်၊ ဆရာတော်ဘုရားသည်
ဝိနည်းအဆိုးအဖြတ်ပေါင်းများစွာ ရေးသားပြုစုတော်မူသည်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

အခန်း-၇
ယောမင်းကြီး၏ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ရည်

မင်းတုံးမင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် စာဆိုအများအပြား ပေါ်ထွန်းလာသည့်အထဲ တွင် ထင်ရှား၍ လူသိများသောပုဂ္ဂိုလ်မှာ ယောမင်းကြီးဦးဖိုးလှိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ ယောမင်းကြီး သည် နှောင်းသူတို့ အကျိုးစီးပွားအတွက် ဓာတ်ကျမ်းဆေးကျမ်း၊ အဂ္ဂိရပ်ကျမ်း၊ မြန်မာစာပေ နှင့်ပတ်သက်သောကျမ်းအမျိုးမျိုးအပြင်၊ ဂဏန်းသင်္ချာကျမ်း၊ လောကဓာတ်ကျမ်းများကို နိုင် နင်းစွာ ရေးသားနိုင်လေ၏။ ။ ၎င်းပြင် ဘာသန္တရပဟုသုတတွင် ပြည့်ဝရကား ပြင်သစ်ဓာတ်ခွဲကျမ်း ကိုပင် ပြုစုသွားလေသည်။ သက္ကတ၊ ပါဠိ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်ဘာသာစာပေများကိုလည်း ကောင်း စွာ တတ်မြောက်သည်။ ကဗျာအရေးအသား၌ ထက်မြက်သော ပညာရှင်တဦးဖြစ်လေသည်။

တနေ့ ရတနာပုံ နေပြည်တော်ရှိ ပန်းတိမ်ဆရာတဦးထံသို့ ကြေးရည်တတ်တဦးက နဝ ရတ်လက်စွပ်ကွင်းပေးရန် လာရောက်အပ်နှံလေသော် ပန်းတိမ်ဆရာမှာ နဝရတ်လက်စွပ်ကွင်းပုံ ကွင်းနည်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မပြုလုပ်တတ်သောကြောင့် ယောမင်းကြီးထံချဉ်းကပ်၍ အ ကူအညီတောင်းလေတော့သည်။

ထိုအခါ ယောမင်းကြီးဦးဖိုးလှိုင်က နှောင်းလူများနှင့်ပန်းတိမ်ဆရာပါ နားလည်ရိပ်စား မိစေရန် အောက်ပါနဝရတ်လက်စွပ်ကွင်းနည်း ဒုံးချင်းပျက်ကို မငေါ့မထစ်ဘဲ လက်တန်းကဗျာ အဖြစ်ဖြင့် တောက်လျှောက်ရေးဖွဲ့ပေးလိုက်ရာ ပန်းတိမ်ဆရာက နောက်မှ လိုက်၍ ကူးယူမှတ် သားရလေသောဟူသတတ်။

စိန်-ပုလဲညွှာ၊ သန္တာ၊ မုတ်နှင့်၊ နီလာ-ကြောင်၊ ဥသ်၊ မြလျံရည်၊ အရှေ့ကသည် လက်ျာ လှည့်၍၊ မဇ္ဈေသေ့တည့်၊ ကျောက်နီအမှန်-နဝရတ်ပြည်တန်၊ ကွင်းသည့်နီသရည်း။

(မှတ်ချက်။ ။ကျောက်နီပတ္တမြားကို အလယ်တွင် မဏ္ဍိုင်ပြု၍ စိန်၊ ပုလဲ၊ သန္တာ၊ ဂေါမုတ်-နီလာ-ကြောင်ဥသယားမြစသည့်ကျောက်မြတ်ရတနာများကို အရှေ့ဘက်မှစ၍ လက်ျာရစ်လှည့်လျက် စီပြီး ပုလဲဆင့်ကဲဆင့်ကဲ အညီပွားပြီး စီထားသွင်းမြုပ်-စနစ်တကျပြုလုပ် ရမည်ဟုဆို၏။

ယောမင်းကြီးအတ္ထုပ္ပတ္တိ (၁၁၉၁-၁၂၄၅)

စာဆိုတော်ဦးလှိုင်ကား သက္ကရာဇ် ၁၁၉၁-ခု နှောင်းတံခူးလဆန်း ၁၀ ရက်နေ့တွင် မြင်း ခြံမြို့ အထက် တလုပ်မြို့ အပါအဝင် ပုလဲရွာ-ရေနံချောင်းမြို့စား ယင်းတောဝန်ကြီးမယ်ငြိမ်တို့ ၌ ထွန်းကားလာသော သားရတနာဖြစ်ပေသည်။

တလုပ်မြို့နယ် ကျပိုဆရာတော်ထံ၌ ငယ်စဉ်ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၂၀၆-ခုနှစ်တွင် လူဝတ်လဲပြီးနောက် ပုဂံမင်း ညီတော် မင်းတုန်းမင်းသားထံ ခစားလေ၏။ သာမဏေတဖန်ပြန်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

တက်ပြီးနောက် ပင်းဆရာတော်၊ ပြည်ဆရာတော်၊ ဗားကရာဆရာတော်တို့ထံ စာပေသင်ကြား ဆည်းပူးလေ၏။ ၁၂၁၄-ခုနှစ်ရောက်သောအခါ မင်းတုန်းမင်းသား ခြားနားပုန်ကန်ရာ၌ လူဝတ် ကြောင်အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်လေသည်။ မင်းတုန်းမင်းသား ရွှေဘိုမြို့ ခေတ္တစံနေစဉ်ကပင် မင်းလှစည်သူဘွဲ့နှင့်ယောမြို့ကို ပေးသနားချီးမြှင့်ခြင်းခံရလေသည်။

မင်းတုန်းမင်းတရား အောင်မြေနှင့်ပြီးသောအခါ မြင်းတင်အခွန်ကို စားစေပြီး ကု လားဝန်ခန့်အပ်ကာ မကွေးမြို့စားဝန်ကြီးသမီးခင်ဖြူနှင့်လက်ထပ်ပေးတော်မူ၏။ အသက် ၂၉ နှစ်တွင် အတွင်းဝန်ခန့်ပြီး နောက်ကျောက်စာများကို အကွရာမချွတ်မယွင်းအောင် ရေးသားထု လုပ်ရာ၌ ကွပ်ကဲကြပ်မတ်ရသည်။ မကွေးမြို့ကိုလည်း စားရ၏။

ယောမင်းကြီးသည် သက္ကဋ္ဌ မာဂဓ-ပြင်သစ်-အင်္ဂလိပ်စာပေတို့ကို တတ်မြောက်၍ ခေတ် ဗဟုသုတကြွယ်ဝသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ဗေဒင်ဆေးဝါးစသည့်ဘက်၌လည်း နှံ့စပ်တတ်သိပေ ၏။ ကျမ်းအမျိုးမျိုးပြုစုရာ၊ ပြုစုသော ကျမ်းတိုင်းလိုပင် နှောင်းလူတို့ အလေးအနက်ထား၍ မှီငြမ်းပြုရသည်။

အသက် ၅၄ နှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ယောအတွင်းဝန် ပြုစုခဲ့သော ကျမ်းများတွင် အောက်ပါတို့ပါဝင်၏။

- ၁။ အဿဘေဒကျမ်း
- ၂။ ဝိမုတ္တိရသကျမ်း
- ၃။ ကာယာနုပဿနာကျမ်း
- ၄။ မဟာသုဇာတကကျမ်း
- ၅။ ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်း
- ၆။ သတ်ညွှန်း
- ၇။ ဥတုဘောဇနသင်္ဂဟကျမ်း
- ၈။ ဂဏန်းကျမ်း
- ၉။ သုဗောဓာလင်္ကာရနိဿယကျမ်း
- ၁၀။ သဒ္ဒသင်္ဂဟကျမ်း
- ၁၁။ လောကဓာတ်ဆေးကျမ်း

E-book is created by www.ShanYoMa.org

အခန်း-၈

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ “ပုဆိုးနှင့်မြင်း” လက်တန်းကဗျာ

ပုဆိုးနှင့်မြင်းမှာ ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ လက်တန်းကဗျာတပုဒ်ဖြစ်၏။ အလွန်ပြောင်မြောက်သောစာဆို၏ ပင်ထွက်ဉာဏ်အသီးအပွင့်တခုဖြစ်သည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာ ယောနယ်စပ်၌ တည်ရှိသော မုန်တိုင်ပင်ရွာသားဇာတိဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်သောအခါ စာပေကျမ်းဂန်များကို အခြေခံနှင့်တကွ ပိုင်နိုင်စွာ ဆည်းပူးတတ်မြောက်လာသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဖြစ်၏။ ဓမ္မသတ်ရာဇသတ်ကျမ်းများနှင့်တကွ ပျို့ကဗျာလင်္ကာတို့ကို ရှုတ်ခြည်းရေးစပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ငယ်မည်မှာ မောင်ချင်းဟုခေါ်သော်လည်း ကဗျာဖွဲ့ထုံးရာ၌ ထူးချွန်သည့်အလျောက် မောင်ချင်းအား “မောင်ကောင်း” ဟု မင်းတုံးမင်းတရားကြီးက မှည့်ခေါ်လေ၏။ “လူကြိုရင် ပြောလိုက်ပါ၊ ယောစပ်က မောင်ချင်း” ဟု အဆိုရှိသည်။

မင်းတုံးမင်းတရားကြီးသည် တနေ့ ညီလာခံစဲပြီး လူစုအကွဲတွင် လက်ရင်းအမတ်တစုကို ခေါ်တော်မူလျက် ရွှင်သောစိတ်ဖြင့် ကျီစယ်လိုသည့်အတိုင်း မင်းတရားကြီးက “အချင်းအမတ်တို့ ဆန်စေတစေ့မှ သုံးဆယ်အထိ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်မြောက်ပွား၍ ရရှိသောဆန်များကို တထိုင်တည်းကုန်အောင် မည်သူစားနိုင်သလဲ၊ စားနိုင်က ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးနှင့်စီးတော်မြင်းတစီး ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်မည်၊ အကယ်၍ စားနိုင်ပါသည်ဟုဝန်ခံပြီးမှ မစားနိုင်ခဲ့သော် မင်္ဂလာဥယျာဉ်တော်တွင် ရေလောင်းသော အပြစ်ဒဏ်ခံရမည်” ဟု အမိန့်တော် မှတ်လေ၏။

ထိုအခါက ကန္ဒီအစရှိသောအမတ်များမှာ ဂဏန်းသင်္ချာဘက်၌ နိုင်နင်းလှသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆန်တစေ့မှ သုံးဆယ်အထိ မြောက်ပွား၍ ရရှိလာသော ဆန်စေ့များမှာ မည်မျှလောက် များပြားလာသည်ကို အတတ်သိမြင်ကြသည်နှင့်အညီ ဆိတ်ဆိတ်နေကြလေ၏။ ကင်းဝန်မင်းကြီးက မိမိစားနိုင်ကြောင်း သံတော်ဦးတင်လေရာ ဆန်စေ့များကို ယူစေ၍ တစေ့မှ သုံးဆယ်အထိ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် တွက်ချက်လိုက်သည်တွင် ဆန်စေ့အရေအတွက်မှာ တပုံတခေါင်းကြီး ဖြစ်နေတော့၏။

ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာ ကတိအတိုင်း စားရသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ စားနိုင်သဖြင့် လက်မြောက်အရှုံးပေးရလေ၏။ မင်းတရားကြီးက ကတိဒဏ်ခံစေရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ထားလေသဖြင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာ ဗောင်းနှင့်ဆိုရင် အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ရေလောင်းရန် ရေအိုးတို့ကို ကိုင်လေသည်။ ထိုအခါ မင်းတရားကြီးက “မောင်ကောင်း ဒီအပြစ်မှ လွတ်မြောက်လိုပါသလား” ဟုမေးတော်မူလေသော် “လွတ်မြောက်လိုပါကြောင်းဘုရား” ဟုလျှောက်တင်လိုက်သည်တွင် မင်းတရားကြီးက ထပ်မံ၍ ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ မောင်မင်း လက်တန်းကဗျာတပုဒ်စပ်ဆိုပေးရမယ်၊ စီးတော်မြင်းနဲ့ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးကို ဆုအဖြစ်ချီးမြှင့်တော်မူမယ်၊ စီးတော်မြင်းနဲ့ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးလိုချင်ရင် မောင်မင်းစပ်ပေးရမဲ့ကဗျာထဲမှာ ဆန်တစေ့မှ သုံးဆယ်အထိ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မြောက်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ပွား၍ရလာသော ဆန်များကို ကုန်အောင်စားမည်ဟုဝန်ခံခြင်းမှာ မှားကြောင်းနှင့်သိုကလိုများမိသဖြင့် ဥယျာဉ်တော်မှာ ရေလောင်းဒဏ်ခံရမည်ဖြစ်ရာ ဝန်ကတော်ဖြစ်သော ဆင်ကြန်မယ်သခင်မက ကူညီလှည့်ပါဟူသော အဓိပ္ပါယ်နှင့်တကွ စုံလင်ဂုဏ်တင်လောက်မည့်စာအဖွဲ့အနွဲ့မျိုးဖြစ်ရမည့် အပြင် ဤကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးကို နောင်တသက်ပန်မဖြစ်စေရပါဟူသောဝန်ခံချက်တို့မကျန် လက်သံပြောင်ပြောင်နှင့်စပ်ဆိုပေးရမည်” ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်ပြီးသည့်အဆုံးတွင် တစ်ကုပုပ္ဖတ္တိဉာဏ်မခေလှသော ကင်းဝန်မင်းကြီးက အောက်ပါလေးချိုးကဗျာတပုဒ်ကို နှုတ်ဖြင့် အကွက်ဝင်အောင် မဆိုင်းမတူ ရွတ်ဆိုပြလိုက်လေသည်။

ပုဆိုးနှင့်မြင်းပါ၊
ဆုတော်ကို ခံမယ်လို့၊
ပြန်သုံးဆယ်ဆန်ကိုစား၊
မှားချက်ကနာ၊
နောက်တခါ၊
ကြောက်ပါပေါ့သက်ဆုံး၊
သည်တပွဲတွင်မှ၊
အလွဲသွေချော်လို့၊
ဥယျာဉ်တော်ရေကို လောင်းရတယ်၊
ငယ်ပေါင်းယဉ်ဟန်ကြွယ်တဲ့၊
“ဆင်ကြန်မယ်ဖြူဖြူနွဲ့” ရယ်၊
မင်းကုလွဲအုံး။

မင်းကြီးလည်း နှစ်ထောင်းအားရ သဘောကျလှသောကြောင့် ဦးကောင်းအား အထပ်ထပ်ချီးမွမ်းပြီးနောက် ရေလောင်းဒဏ်ကို ချမ်းသာပေးသည့်အပြင် စီးတော်မြင်းနှင့်ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးကို ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်မြှောက်စားတော်မူလေသည်။ ဝန်စု-ဝန်မှူးအပေါင်းတို့ကလည်း ကောင်းချီးဩဘာထောပနာဆင်ကြပြီး သောသောရွှင်ရွှင်ဖြင့် မနောဘဝင်ခွေလေကြသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ (၁၁၈၃-၁၂၇၀)

ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်းသည် စာပေသမိုင်းတွင် ထင်ရှား၍ လူသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဖြစ်၏။ ၁၈၈၃-ခုနှစ် မုံရွာခရိုင် ဆင်ရှင်မြို့နယ် မုံတိုင်ပင်ရွာ၌ အဘဦးမို့ အမိဒေါ်စီတို့မှ ဖွားမြင်လေသည်။

ငယ်မည်မှာ မောင်ချင်းဖြစ်သော်လည်း သက္ကရာဇ် ၁၂၁၁ ခုနှစ်တွင် မင်းတုံးမင်းသား အိမ်တော်၌ ခစားစဉ် “မောင်ကောင်း” ဟုမှည့်ခေါ်လေသည်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

မင်းတုံးဘုရင် နန်းရ၍ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းလှသိမ်သုဘွဲ့နှင့်စစ်ကိုင်းနယ်ရွာသစ်ကြီးရွာကို စားစေပြီး ရွှေတိုက်စိုးအဖြစ်ဖြင့် သူကောင်းပြုတော်မူသည်။ ထို့နောက် လွှတ်တော်ဌာနတွင် အမှာတော်ရေး တာဝန်ဖြင့် သပြေငါးရွာကို ပေးသနားပြန်၏။

၁၂၂၃ ခုနှစ်သို့ ရောက်လတ်သော် လွှတ်တော်စာရေးကြီးအရာဖြင့် ရမည်းသင်းနှင့် တောင်ငူသို့ လွှတ်တော်မူသည်။ မြင်ကွန်းအရေးတော်ပုံ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ အပါးတော်သို့ခေါ်တော်မူ၍ မဟာစည်သူဘွဲ့နှင့်ဝန်ထောက်ခန့်တော်မူ၏။ ၎င်းနောက် ကြည်းကင်း ရေကင်း အစရှိသော ကင်းတာဝန်အရပ်ရပ်ကို ကွပ်ကဲကြပ်မတ်ရန် ကင်းဝန်ရာထူးဖြင့် စေခိုင်းလေသည်။

၁၂၂၃-ခုတွင် အဂ္ဂမဟာသေနာပတိ ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးခန့်၍ နိုင်ငံခြားသို့ သံတမန်အဖြစ် ပို့လွှတ်ခြင်းခံရသည်။ သီပေါမင်း နန်းတက်သောအခါ သတိုးသုဓမ္မသက်တော်ရှည်ဟူသော ဘွဲ့ဖြင့် အမတ်ကြီးခန့်လေ၏။

မြိတ်သျှနယ်ချဲ့သမားသည် ဗမာပြည် အဓမ္မသိမ်းယူပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ၁၂၅၉ ခုနှစ် ရောက်သောအခါ စီအက်(စ်)အိုဘွဲ့နှင့်ဥပဒေပြုမင်းတိုင်ပင်အဖွဲ့၌ အမှုထမ်းရသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် စာပေဗဟုသုတသာမက တိုင်းရေးပြည်မှု၌လည်း တီးခေါက်မိသော ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဖြစ်၏။ စကားအပြောအဆိုချေငံ၍ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသည်။

၁၂၇၀ ခုနှစ် ဝါဆိုလဆန်း ၃ ရက် အသက် ၈၇ နှစ်အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ သင်္ခါရဓမ္မသဘောတရားအရ မလွန်ဆန်နိုင်သော သေရွာသို့ သွားရလေသည်။ မင်းကြီးပြုစုခဲ့သောစာပေကျမ်းဂန်များအနက် အချို့ကို အောက်တွင် ဖော်ပြထားသည်။

ပြုစုခဲ့သောစာပေနှင့်ကျမ်းဂန်များ

- ၁။ ၃၆ စောင်တွဲဓမ္မသတ်ကြီး
- ၂။ အမေ့မှဓမ္မသတ်ကြီး
- ၃။ သမီးတော်ချောင်း
- ၄။ ရတနာနဒီမော်ကွန်း
- ၅။ လန်ဒန်သွားမှတ်တမ်း
- ၆။ ပုခက်တင်ချောင်း
- ၇။ ဓမ္မောဇမော်ကွန်း
- ၈။ မေတ္တာစာ
- ၉။ ပြင်သစ်သွားမှတ်တမ်း
- ၁၀။ နာနာနယ သင်္ခေပကဗျာဗန္ဓကျမ်း
- ၁၁။ ကဗျာနှင့်ဂီတသီချင်းများ
- ၁၂။ နေမိရကန်
- ၁၃။ တိဏ္ဍုကပျို့။

အခန်း-၉

နာခံတော်ဦးရွှေနီ၏ယဉ်ညက်သော ရွှင်ကွက်များ

၁။ ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဗကမင်းသည် ကြင်ယာတော်ရွေးရန် ရုပ်ဖျောက်၍ နန်းတွင်းမှ မြို့ပြင်သို့ထွက်ပြီး ရှာဖွေရာ ညဉ့်ဈေးတန်းတွင် တံခါးရွာနေ ပဉ္စပါပီနှင့်တွေ့သောအခါ လက်ချင်းထိမိ၍ စိတ်ထဲတွင် ယားကျိကျိဖြင့် နေမထိထိုင်မသာ အကြောင်ပေါင်းတထောင်စိမ့်ဖြာလျက် အရသာတမျိုးကို တွေ့ထိခံစားရသည့်ဖြစ်ပုံသရုပ်စုံကို စာဆိုဦးရွှေနီက ပဉ္စပါပီရကန်တွင် ဤနှယ်ဟာသဆန်ဆန် ဖော်ကြူးထားသည်။

လက်အတွေ့တေ၊ ကြက်သေ့သေ၍၊ ရွှေနုလုံးငြိမ့်၊ ထောင်ကြောစိမ့်လျက်၊ ဆလိမ့်ထိပ်ခွင်၊ လုံးကြီးတင်ကို၊ “မ” တွင် ထင်ရှား၊ တံခွန်လှား၍၊ အောက်နားအမြစ်၊ ဘဲနှယ်များဖြစ်တယ်လို့၊ ချစ်လိုက်သည်ဟာ၊ အကြိုက်၏ စက္ကဝါမှာ၊ တာမထွက်နိုင်၊ လက်ကိုကိုင်၍၊ ပိုင်ပိုင်ကြီး ခရီးဆိုက်အောင်၊ ကြိုက်မေး မေးသည်အင်ကား။

၂။ ဗကမင်းသည် ပဉ္စပါပီ၏ အတွေ့ကြောင့် ဇောပီတိရမက်ကြောဝယ် နှစ်မြောပြီးနောက် လင်ခန်းမယားခန်း တံဖက်ဆင်မြန်းယှဉ်မြန်းသည့်အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သောအခါ ဗကမင်းက လူပျိုရိုင်း၊ မယ်ပဉ္စမှာတော့ အပျိုဟိုင်း၊ အရိုင်းနှင့်အဟိုင်း သိုင်းကွက်ကျ လှဲရေးခင်းကြပြီး စက်ခွင်အတွင်းသို့ နှင်းသောဟန်ကို စာဆိုဦးရွှေနီက ပဉ္စပါပီရကန်တွင် ရွှင်သောအသွားဖြင့် တင်စားပြီး ဖွဲ့နွဲ့ပုံမှာ အာရုံစွဲငြိ တခိခိ ဖြစ်စရာကလေးမို့ အဆွေတို့အား ဖတ်ရှုစေခြင်းအလို့ငှာ တင်ပြလိုက်ပရစေ။

ပုဏ္ဏားမမှာ၊ ကြိုးချည်ကာ၊ ဗာရာဏသီ၊ ထုံးတန္တိကဲ့သို့၊ ဒေဝီရတနာ၊ မခေါ်သာသေးသည့် ပဉ္စပါပီ၊ ဗာရာဏတို့လည်း၊ သတ္တတိသံ၊ ကိန်းအရကို၊ ယိန်းချ၍ အိပ်၊ အစိတ်ဂဏန်း၊ လမ်းမှန်တွက်ဖွဲ့၊ သုံးဆယ်ခုနစ်ချင်း၊ လှဲရေးခင်း၍၊ အဆင်းအတက် ခင်းမပျက်အောင် စက်ခွင်နှင့်လှံ တဲ့ပေစ။

၃။ သမီးရည်းစားလည်းမက လင်မယားဟုလည်း အတည်မကျသော ဘဝဖြင့် ချစ်မဝ၊ ရှုမဝ၊ တွေ့ထိမဝ၊ ညကြလျှင် အိပ်ဖန်ဝင်သည့် ညကြိုက်မောင်ကြီး၊ အမှုနီးအောင်၊ မငြီးမငြူ၊ သဘောဖြူဖြင့် ရည်တူတံဖက်၊ “ဦးသာဝလူသွက်” ကို အဆင်သင့် အရသာဖွယ်ကလေးများဖြင့် ညလယ်စာကျွေးပုံကို ဦးရွှေနီက ပဉ္စပါပီရကန်ဝယ် ဤနှယ်သဘောဝင်သည့်မနောရွှင်စရာကလေးဖြင့် အပြုံးဆေးကို အောက်ပါအတိုင်း တိုက်ကျွေးလေသည်။

ဗရာသခင်၊ ဘွားကနဲဝင်တည့်လျှင်၊ ဟင်ဟော ဟာဟာ၊ လာပါပြီကလား၊ ပျိုရည်းစား

E-book is created by www.ShanYoMa.org

မှာ၊ တနပ်စားဟန်၊ တင်စားဉာဏ်ဖြင့်၊ မကြံပေဆူ၊ သဘောဖြူနှင့်၊ လူဖြောင့်လက္ခဏာ၊ ညညမှ
လာသည့်၊ ညခါဝဝ၊ ဦးသာဝကို၊ ညလယ်စာကျွေးရုံလိုတော့။

၄။ သမီးနှင့်သမက်လောင်း၊ အိပ်ကောင်းကြီး အိပ်စေလိုသောစေတနာ ဘုံဘောလအော
ဖြင့် လောကဓမ္မတာနှဲ့ကြစမြဲ တို့ကလဲ တပွဲတလမ်းဖြင့် အကဲစမ်းကြပါစို့ဟု မယ်ပဉ္စဘခင်က ပါပီ
မိခင်အား လက်တို့၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပုံကို နားခံတော်ဦးရွှေနိုင်က ဤမည်သော ဟာသ
ကွက်ဆန်းကလေးများဖြင့် သူ၏ပဉ္စပါပီရကန်တွင် လက်စွမ်းပြခဲ့သည်။

လူတို့ဓမ္မတာ၊ တာချင်တိုင်း တာပေဆီ၊ လာအေတို့လဲ၊ တို့ကလည်း တပွဲသာပ၊ အထဲဝင်
စို့၊ မယ်တို့မောင်တို့၊ ရွံမရို့အောင်၊ စွန်းညှို့စိတ်လက်၊ အရေးတော်ပုံ၊ ပျက်ကရော့မည်၊
နားရွက်မလှုပ်နှင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကြမ်းပြင်၊ အိပ်ခန်းဝင်သည်၊ အိပ်ချင်ပြု၍ ပျော်စို့။

၅။ ပဉ္စပါပီဘခင်သည် လေနာရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်သဖြင့် အိပ်စက်လို့ပင် မရအောင် ဝေဒနာ
ဆိုးလာသောကြောင့် နို့စစ်စစ် မသောက်ရလျှင် သေမလောက်ဟန်အမူအရာနှင့် အကဲစကားဖြင့်
အချဲ့သား ပြောလှာသောကြောင့် သမက်လောင်းဗကမှာ အနေနိုင်ဘဲ သူကိုယ်တိုင် နန်းသုံးနိဂဏာ
သန်အစစ်ကို ယူဆောင်၍ ယောက္ခမလောင်းနှစ်ဦးအား ကျွေးမွေးသောအခါ အဘိုးကြီးအမယ်
ကြီးတို့မှာ မစားစဘူး နိဂဏာထူးကို အလွန်အကျူး သုံးစားပြီးသောအခါ အိပ်ချင်စိတ် တပိဿာ
လောက်ဖြင့် အိပ်ရာထဲဝင်ပုံကို နားခံတော်ဦးရွှေနိုင်က ပဉ္စပါပီရကန်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ခပ်ရွှင်
ရွှင် ဖော်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဘအေလည်းချက်ဆူ၊ မအေလည်း ပိုက်ပူ၊ ကိုင်လိုက်သည်ဟူသော်လည်း၊ ဖြူဖြူလူလူ၊
ဂဏာလှမှာ၊ ရေမျှမစက်၊ နှစ်ပြည်ခွက်မို့၊ ခွက်ခွက်လန်စား၊ လေဘိဌားလည်း၊ လားလား
မဖြုန်၊ တဝက်သာကုန်လောက်နှင့် မကြုံဘူးပြီ၊ ဆိမ့်ကြီးအိသောကြောင့်၊ ညီညာမိတ်လင်
အိပ်ခန်းဝင်သည်၊ အိပ်ချင်လှသည်နှင့် လေးဘက်ကျ ပက်လက်လှန်၍။

၆။ သမီး၏ လင်ရတနာ ညညမှာ လာသည့်ကိုဟတုကို ထောပနာမဆုံး၊ ပြောစရာ မဆုံးနှင့်
တပြုံးပြုံး တရွှင်ရွှင် အိပ်ရာခွင်ဝယ် မယ်ပဉ္စဘခင်မိခင်တို့မှာ သမီးကို ချီးမွမ်း၊ သမက်ကိုလည်း
ဂုဏ်ပြု၊ လဟောန္တ အစရှိသော တိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်းတို့ ဆုံးခန်းမရောက်မီ၊ ပိုက်ကားအောင် စား
ထားသည့် အာဟာရလွန်ကဲမှုကြောင့် တသန်းသန်း တဝေဝေ ဆိမ့်အိကြီးက မေ့လာသဖြင့် မနေ
နိုင်ကြဘဲ ဟောက်၍ဟောက်၍ အိပ်ပုံကို ဦးရွှေနိုင်က ပဉ္စပါပီရကန်ဝယ် ကြွယ်ဝသောစာလုံးဖြင့်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

အပြုံးဦးကာဖွင့်ပြလေသည်။

သမီးနီဒါန်း၊ ကျူးရိုက်မွန်း၍၊ ခင်ပွန်းနှစ်ပါး၊ ချိုင့်အောင်စားပြီး၊ စကားပြောရင်း၊ သမ်းလိုက်ရင်းနှင့် တင်းတင်း နှင့်နှင့်၊ အင်းအင်း အင့်သောကြောင့်၊ အခွင့်ဆိုက်ရောက် သံပြိုင်ဟောက်၍၊ ဟောက်၍ဟက်၍ ပျော်ကြ၏။

ပစ္စုပိသည် ဂဏာနိဗ္ဗာန်လက်ကျန် ရှင်းပြီးနောက် ဗကမင်း၏ ကာမပါရမီကို အလို ကျ ဖြည့်ရန် နှုတ်လက်အမြန်ဆေးကြောပြီးသကာလ အိပ်ရာထဲသို့ သုတ်ချီတင်၍ လှံကစားနိုင် အောင် အနေအထားအဆင့်သင့် ပြင်ထားပုံကလေးများကို နာခံတော်ဦးရွှေနီက တမြေမြေ ပြုံး အောင် သီကုံးထားပုံကလေးများကို ပစ္စုပိရကန်ဝယ် ဤနှယ်တဟန်ဖြင့် ဉာဏ်ကစားထားသည်။ နှုတ်လက်ဆေးကာ၊ ရေးတော်ပုံ ကြာမည်ကြောင့်၊ ဗာရာမင်းထံ၊ အသုံးတော်ခံရအောင်၊ ရွှေလှံတော်သို့၊ နန်းမနဲ့ဘူး၊ သုံးဆယ်ခုနစ်ချင်း၊ မှန်အောင်သာသွင်းပါရော၊ စက်ကွင်း ဆန်ပြား၊ မန္တရာကဲ့သို့ လှမ်းမှာမစိုး၊ စွမ်းအားကိုးလို့၊ အကျိုးတော်မြတ်ဆောင်၍။

လက်အကဲစမ်းသော လင်ဖမ်းပွဲတွင် တင်းတိမ်တွင်းမှ နေ၍ စစ်သူကြီးအစ ရဲမက်အ ဆုံး၊ အမတ်ကြီးအစ၊ လူပျိုတော် မင်းမှုထမ်းအဆုံး၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်လယ်လုပ်၊ ထင်း ခုတ်ရေသည်ပါမကျန် အဖမ်းခံဘဝဖြင့် ကြွလာရသော ပျိုအိုယောက်ျား သူကောင်းသားများ၏ လက်မှန်သမ္ဘာ တင်းတိမ်တွင်းသို့ အသီးသီးသကသက ထိုးပြုရသောအဖြစ်သနစ်ကို နာခံတော် ဦးရွှေနီက ပစ္စုပိရကန်၌ ခပ်ရွှင်ရွှင် သဘောဖြင့် အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

လူတက့လက်၊ သူလင်လက်နှင့်၊ လက်ချင်းမတူ၊ တကဲ့လူမှာ၊ လက်တူလက်ကောင်း၊ လက်သောင်းပြောင်းနှင့် အကြောင်းမဘက်၊ တကဲ့လက်ပေမို့၊ အသက်ကိုရန်ရှာ၊ ညာ မသုံးရက်၊ ထုံးမပျက်သည် ဘယ်ဘက်လက်သာလက်ဆုံကျ၏။

၉။ လက်ဖြူလက်ညို၊ လက်ဆိုးလက်ကောင်း၊ လက်ထောင်သောင်းတို့သည် မယ်ပစ္စု တင်း တိမ်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းကာ ထိုးထည့်လိုက်သောအခါ ပစ္စုပိ၏ အတွေ့မှာ တလောကလုံး မေ့မ တတ် တခွေခွေ တလှုပ်လှုပ်နှင့် အသံစပ်ဝယ် အစွဲကြီးစွဲလျက် လှုပ်ရှားပြင်းထန် မှုမမှန်ဘဲ တင်း တိမ်တွင်းမှ အထွက် တဆိမ့်ဆိမ့်တဖိန့်ဖိန့်ဖြင့် သိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားပုံကို နာခံတော်ဦးရွှေနီက ပစ္စု ပိပီရကန်တွင် မြူးကြသောရေးဟန်ဖြင့် စာတန်ဆာဆင်ထားလေသည်။

လက်ဖြူလက်ညို၊ လက်တိုလက်တောင်း၊ လက်ကောင်းလက်ဆိုး၊ ထိုးချင်တိုင်းထိုးလိုက် ကြ၊ လက်ညှိုးလက်မ၊ စမ်းလိုက်ရလျှင်၊ မပစ္စုအတွေ့၊ ခွေခွေစေ့မည်၊ ခုနေ့လက်ခန်း၊ မရှက်တန်း၊ ထွက်လမ်း၊ ဝင်လမ်းသာစိမ့်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၁၀။ မျက်ကြုံလင်ဖမ်းပွဲတွင် ဆင်နှံ့ခဲရသော ထိုထိုဤဤ အလီလီသော လက်ပိုင်ရှင်ယောကျ်ားအပေါင်းတို့သည် ပဉ္စပါပီ၏ သံလိုက်ဓာတ်အထိကြောင့် မူးမေ့ မိန်းမောကာ အဟောဝတကောင်းလေစွ ဟူသော ဩဘာသံမစဲအောင် ထူးကဲသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗရသာကို ပိုက်ဆံနှင့်ဒင်္ဂါးပမာ ထား၍ စာဆိုဦးရွှေနီက တခမ်းတနား ဆန်းပြားစွာဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ဖန်တီးထားသည်ကို ချစ်စွာသော စာဖတ်သူအား တာဝန်ပေးပရစေ။

သေချင်ရေးဗျာ၊ မဟတုာငယ်၊ တို့ဟာကလေး၊ ငယ်သေးသေးပါဘဲ၊ ရွှေးမယ်လက်ပေါ်၊
ဗိုလ်ကတော်နှင့်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ ပုံဆိုငြားက၊ ဒင်္ဂါးနှင့်ပိုက်ဆံ၊ ကဲ့သဏ္ဍာန်သို့၊ ဟန်ပန်
အမှု၊ အပြားချင်းတူသော်လည်း၊ အူအူရွှေ၊ ဖြူစူဖြင့်၊ အရသာချင်းမတူဘူး။

နာခံတော်ဦးရွှေနီ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ
(၁၁၈၀ ခန့်-၁၂၄၀ ခန့်)

ဦးရွှေနီသည် မန္တလေးမြို့နန်းတည် ပဉ္စမသံဂါယနာတင် ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး၏ ကျွန်တော်ရင်း ဖြစ်၍ ပညာဗဟုသုတကြွယ်ဝပြီး လျင်မြန်ထက်မြက်လှသော အရည်အသွေးကြောင့် နာခံတော်ရာထူးဖြင့် ချီးမြှင့်မြှောက်စားတော်မူလေသည်။

မင်းမူထမ်းအဖြစ် ၁၀ နှစ်ကျော်မျှသာ ရပ်တည်ပြီးနောက် မင်းပွဲစိုးဝင်တက်လှမ်းမပြင် တော့ဘဲ ဖဲ့ခွာ၍ စာပေကျမ်းဂန်များကိုသာ ရှာဖွေလေ့လာယင်း အသီတိနိပါတ် မဟာကုဏာလ ဇာတ်တော်လာ ပဉ္စပါပီမိန်းမပျို၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရကန်အသွင်ပြောင်းလဲ ဖန်တီးလေ၏။ ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးနန်းတက်ပြီးနောက် ၁၀ နှစ်ခန့်အကြာတွင် ရေးသားပြီးစီးသည်ဟုအဆိုရှိ၏။ ခန့်မှန်းခြေသက္ကရာဇ်မှာ ၁၂၂၅ ခုဖြစ်၏။

နာခံတော်ဦးရွှေနီသည် ပဉ္စပါပီရကန် တခုတည်းသာ ရေးသားပြုစုသွားသည်ဟုအခိုင်အမာသိရသည်။ အတ္ထောဝါဒဆိုးမစာကိုလည်း နာခံတော်ဦးရွှေနီ ရေးသားသည်ဟူသော အဆိုပြုချက်မှာ ယနေ့ထိ တိကျခိုင်လုံသော အထောက်အထားများ မတွေ့ရှိသေးပေ။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

အပိုင်း-၂

အထွေထွေစာဆိုများ၏
စာပြောင်များ

အပိုင်း-၂

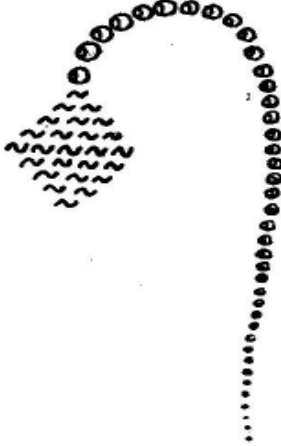
အထွေထွေစာဆိုတော်များ၏စာပြောင်များ

အခန်း - ၁

စာဆို ခွံ တို့၏ လက်ရာများ

၁။ တနေ့ ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးသည် စစ်ကိုင်းရွှေ့ပြောင်းရာ၌ သီတင်းသုံးနေသော ဂူအောင်းကိုယ်တော်တပါးကို တွေ့ရှိကြောင်း မဟာဒါန်ဝန်မှတစ်ဆင့် လျှောက်ထားချက်အရ မြို့တော်သို့ သီတင်းသုံးရန် ပင့်ဘိတ်စေသည်။

ရောက်ရှိသောအခါ နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ မြို့ပြင်လေးရပ်မှ မန်ကျည်းတောဆရာတော်၊ သရက်တောဆရာတော်၊ နဂါးရုံဆရာတော်၊ တောင်သမန်ဆရာတော်များ အမှူးပြု၍ သံဃာတော်အပါး ၅၀ တို့ကိုအရံသင့်ကြွရောက်တော်မူစေသည်။ မင်းပရိသတ်၊ ရဟန်းပရိသတ် စုံညီသောအခါ မဟာဒါန်ဝန်က စုံစမ်းမေးမြန်းလိုသော အကြောင်းအရာတို့ကို မြက်ဟရန် ဂူအောင်းကိုယ်တော်ကြီးအား လျှောက်ထားပန်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ဂူအောင်းကိုယ်တော်ကြီးက “အိမ်း...ကောင်းပီ၊ ပရပိုက်နှင့်ကန့်ကူဆံသာပေး” ဟုတောင်းလေသော်... မဟာဒါန်ဝန်က ပရပိုက်နှင့်ကန့်ကူဆံကို ဆက်ကပ်လေ၏။ ဂူအောင်းကိုယ်တော်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း ပုရပိုက်ပေါ်တွင် ရေး၍ အဖော်ခိုင်းလေသည်။

ဆရာတော်များသည် အသီးသီး ကောက်ယူကြည့်ရှုပြီး စစ်ဆေးသောအခါ ပိဋကတ်ကျမ်းနှင့်ဆိုင်သောအရာ မဟုတ်သည်ကို သိကြသော်လည်း အမှားဖြေမိက အရပ်ဆိုးမည်ဖြစ်သောကြောင့် ခပ်မဆိတ်နေကြ၏။ မန်ကျည်းဆရာတော်ထံပါးဝယ် မရမက တွဲကပ်လျက် လိုက်ပါလာသော ကိုရင်က ၎င်းဖြေဆိုနိုင်ကြောင်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခွင့်တောင်းလေ၏။ ထိုအခါ မင်းတရားကြီး၏ မဟာဒါန်ဝန်မှတစ်ဆင့် ဂူအောင်းကိုယ်တော်ကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြလျှောက်ထား၍ အဆိုပါကိုရင်အား ဖြေခွင့်ပေးနိုင် မပေးနိုင် ပန်ကြားလေသော် ဂူအောင်းကိုယ်တော်ကြီးက ဖြေခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဖြေခွင့်ရလျှင်ရခြင်း စာဆိုတတ်သူကိုရင်က အောက်ပါကဗျာ အပြုံးကို နှ

E-book is created by www.ShanYoMa.org

လုံးခိုက်အောင် အဖြေပေးလိုက်လေသတည်း။

စတွေကကိုင်း၊

လတိုင်းမတော့ပြတ်ကာစီ၊

ဉာဏ်နီနှင့်ဝှက်စကား၊

တဖေရင်၊

ဉာဏ်ရှင်ရှင်ထောက်ကာနှိုင်းလိုက်မယ်၊

“စကိုင်းလပြတ်တဲ့” ဘုရား၊

ဆရာတော်ကြီးများနှင့်တကွ မင်းတရားကြီးပါမကျန် ကြွရောက်လာသော ပရိသတ်အပေါင်းမှာ သောင်းသောင်းရုတ်သဲမျှ အုန်းကန်ပွဲကျ၍ ရယ်မောကြလေသည်။ ဂူအောင်းကိုယ်တော်ကြီးကလည်း အဖြေမှန်ကြောင်း ဝန်ခံလေသောဟူသတတ်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၂။ တနေ့ မင်းသမီးကောက်ရန်သံချိုအကျော်အမော်ဦးကျော်လှသည် ရုပ်သေးမင်းသမီးကို ဦးပျံကြီး-ဦးပျံကလေးတို့နေထိုင်ရာ သခွတ်တနယ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ နေ့စွယ်ကျိုးသော် ဦးကျော်လှအား ဧည့်ဝတ်ပြုရန် ကိုဘိုးပိုးဆိုသူ၏ ထန်းတဲသို့ ဦးပျံလေးတို့က ရှေ့ဆောင်၍ ဆရာကျော်လှအား ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ရောက်ရှိသောအခါ ပင်ကျရည်ငွေရောင်နုကို လု၍လု၍ ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်စားကြရာ မြိုက်နဲပြိုက်ကနဲဖြင့် ထည့်မလောက် ဖြစ်သွားလေ၏။ လူတွေလည်း အတော်ထိလာကြ၍ ဝေရီသောသွင်ဟန်ဖြင့် ဂျန်းပြန်ကျမတတ်- အမူးနတ်ဖမ်းစားခြင်းခံရလျက် တဟားဟား တရွှင်ရွှင်ဖြင့် တမိုးအောက်တယောက် ထင်လာကြ၏။ ထိုအခါ သံချိုဆရာကြီးဦးကျော်လှက “ခေါက်တခါ-ရောက်လာသကောရယ်လို့၊ မထောက်ညှာစွာ သောက်စရာပါတာမို့” အစချီသည့်ကြံချိုးတပုဒ်ကို လက်တန်းဖြင့် သီကုံးလိုက်ရာ ရောင်းရင်းတစုမှာ မနောရွှင်ကြလျက် သောသောပင် ညံ့ဆူကာ ဩဘာပေးကြသည်။ အာဝဇ္ဇန်းဉာဏ် မသေးလှသော ဦးပျံကြီးကလည်း ထပ်မံ၍ မင်းသားဟန်ဖြင့် “ပျော်စချင့်ပေမဲ့-တော်သင့်ပြီ” အစပျိုးသော လူမေးချင်းတမျိုးဖြင့် ချိုးစပ်လိုက်သော အခါ ဝိုင်းစည်ပြောမှ ဝေါကနဲ ပွဲကျသွားလေ၏။ ၎င်းနောက် ဦးပျံကလေးကလည်း ရုတ်တရက် ထ၍...

သောက်လိုလျှင် ဝင်စလွယ်၊

ကျင်ငယ်ကပြန်ထွက်။

ကိုဘိုးပိုင်ထန်းရေမွှေး၊

ပေးနေောက်တခွက်။

ဟုတဆင့်တက်၍ ကွန့်ချက်ဖြင့် ဟန်ပါပါ လက်တန်းစပ်လိုက်သည်တွင် သောက်ဖော်သောက်ဖက်များမှာ အူတက်မတတ် ဒလစပ်ရယ်မောပြီး တသောသော ဖြစ်သွားကြလေသတည်း။

၃။ ဇာတ်မင်းသားဦးဖိုးစိန်တို့ခေတ်စားစဉ်က မင်းသမီးအောင်ဗလမှာ စိန်မဟာသဘင်မှ ဇာတ်ဆရာဦးဖိုးစိန်နှင့်အမြဲတွဲဖက်၍ ပွဲအဆက်ဆက် နွဲ့တိုင်း လူကြိုက်များ၍ ထင်ရှားသော ပြည်တော်ချစ်မင်းသမီး တလက်အဖြစ်သို့ တမုဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ဤသို့နာမည်ကျော် ဘဝဖြင့် မျက်နှာပန်းလှနေခိုက် မန္တလေးမြို့ ပဲ့နားနေစဉ် အောင်ဗလမှာ သေမင်းနိုင်ငံသို့ ကောက်ကောက်ပါ လိုက်သွားရလေ၏။ မန္တလေးမြို့သူ လှပျိုဖြူတို့လည်း အောင်ဗလကို နှမြောတသစွဲရစ်ကြသဖြင့် သူ့စွာပနတင် ပြာကျသည်အထိ ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် စည်ကားစွာ ကူညီဆောင်ရွက်ကြသည်။

ဤမျှလွန်ကဲသော ပြုမူချက်ကို ကာလသားအသိုင်းအဝိုင်းက မနှစ်မျိုးကြသည့်အတိုင်း စာဆိုဉာဏ်ရှိသော ကာလသားတဦးက ကာလသားအများစုကို ကိုယ်စားပြုလျက် အောက်ပါတေး ထပ်တပုဒ်ကို ရေးစပ်ကာ အရမ်းကျသော ငမ်းမတစုအား ဟားကွက်ဖြင့် ဆော်နှုတ်လိုက်လေသတည်း။

သွားကျိုးအောင်ပါးချောင်ချချင်လှ၊
အကောင်မတွေ့ကဟာ၊
အောင်ဗလသေတာကို၊
မနေသာနိုင်အား။
အဝီစိပွက်ထာလို၊
သူထက်ငါ တိုးဝေ့၍ သွား၊
ခက်ပလေတကား၊
မျက်ရေတွေ့အများနှင့်၊
သနားတဲ့အာရုံ။
အသေကောင် မသာဖြစ်တောင်မှ၊
တဏှာချစ်စိတ်ကမကုန်။
အသုဘအရိုးစုံကို၊
ကတိုးပုံထင်မှတ်လို့၊
ရင်ဘတ်ကို အခါခါ၊
ထုနှက်ငိုရှာ။
သဘင်နှင့် မနောပါတယ်၊
ပြောစရာ ရှိဘူးပလေး။
ဤသို့တေးထပ်ဖြင့် ကာလသားတစုက သရော်လိုက်ရာ သူတင်ငါတင် စောင်းမြောင်းစဉ်ဝယ် မိန်းမပိုင်းမှ ကဗျာတတ်သူ အမျိုးသမီးက...
တိရစ္ဆာန် ခွေးပါးစပ်က။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ရေးစပ်လို့စာနံ၊
 တေးထပ်ရဲ့ဝစနာဉာဏ်။
 ဗာလာနံတွေက၊
 အောင်ဗလ ဧည့်သည်မသာကို၊
 ကဲ့ရဲ့ကာမဲ့လို့ ဆိုကြ။
 ပြည်သူက သနားကြင်၊
 အများပင်ငိုတ၊
 တရားယှဉ်မြဟွစိုရကြွ၊
 ပျိုအလှတတွေ။
 မောင်ရင်းလိုစိတ်ထား၊
 မိတ်အများသွားကြရှာပေ။
 စာရေးသူအမေသေလျှင်၊
 အပြေပြေမကျော်ကြားနိုင်ဘု၊
 ဖေါ် အများအရပ်ကိုခေါ်၊
 အပ်ရလိမ့်နော်။
 အောင်ဗလမသာမော်ကို၊

ကမ္ဘာပေါ်ရှိဘူးကွဲလေး။ ။ ဟူသော တေးထပ်ကို ရေးစပ်လျက် ကာလသားငတိတို့ အား ထိထိမိမိဖြင့် ဖေါ် ထုတ်၍ တန်ပြန်ကလော်တုတ်လိုက်လေသည်။

၅။ တခါက လှိုင်မင်းသားသည် စာဆိုတော် ဆရာဖုန်းကို ခေါ်ဆောင်၍ အမရပူရမြို့တော် မှ မြင်းစီးလျက် ထွက်ခွာကာ တောင်သမန်အင်းဘက်သို့ စက်လှည့်လာလေသည်။ တောင်သမန် အင်းသို့ ရောက်သောအခါ မင်းကြီးဘုရား အနောက်ဘက်ရှိ မယ်ဇယ်ပင်ရိပ်တွင် ခေတ္တနားနေ ခိုက် မြင်းပေါ်မှ မဆင်းမီ တောင်သမန်အင်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ရေများအလွန် ကြည်လင်ပြီး မြရည်ဆမ်းထားဘိအလား စိမ်းမြမြဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ လှိုင်မင်းသားက “ဒီအင်းရှုခင်းကို သုံးသပ်ပြီး စာဆိုရမည်မောင်မင်း” ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်လေသော် စာဆိုဦးဖုံးက လက်တန်းဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဆိုလိုက်သည်။

တောင်သမန်၊
 မြလျှံအဆင်း၊
 ထိန်၊ ထန်း၊ သပြေညိုနှင့်၊
 ငါးခိုသည့်အင်း။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

လှိုင်မင်းသားက “မောင်မင်းကဗျာဟာ ဘာအကြောင်းအရာနဲ့ အဓိပ္ပါယ်အံဝင်ဂွင်ကျ ပြီး ယဉ်ကျေးလှပါပေတယ်။ ပြောင်လဲပြောင် ထိလဲထိ မိလဲမိတယ် ကောင်းပေစွ” ဟုအထပ်ထပ် ချီးကျူးကာ မြင်းပေါ်မှသက်ပြီးသကာလ စာဆိုတော်ဦးဖုံးအား စီးတော်မြင်းကို ချီးမြှောက်တော် မူလေသည်။

စီးတော်မြင်းရသော စာ(ဝါ)ဆုငွေတထောင်ထိုက်သောစာဟု ထိုခေတ်အခါက ပြောစ မှတ်ဖြစ်အောင် ဥဒါန်းတွင်ရစ်လေတော့သတည်း။

ပြဇာတ်များ ရေပန်းစားစဉ်က ပဲခူးမြို့နေ တံဆိပ်တော်ရောင်းစာရေးကိုဆုသာမှာ ထင် ရှား၍ လူသိများသော ပြဇာတ်ရေးဆရာတဦး ဖြစ်သည်။

သူသည် ကဗျာဉာဏ် ထက်မြက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟာသကွက် ရေးသားဖြည့်စွက်ရာ၌ လက်သံပြောင်သူတဦးဖြစ်၏။ သူ၏စောဖေ-စောမေပြဇာတ်စာအုပ်မှ “ယပင့်မျှင်းကြိမ်း(ဝါ)မျှင်းပတ်တိုက်မှာ” အူလှိုက်သဲလှိုက် ရယ်မောစရာစာပေများ ဖြစ်သော ကြောင့် အလျင်းသင့်သလို သုတေသီများအတွက် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ယောက်ျားဟဲ့ထိုက်၊ ခင်ခင်နှင့်တင်တင်တို့လိုက်တော့မည်၊ တိုက်တသောင်းဘုံ၊ ရိုက် ညောင်းတုန်အောင် ခုန်တဲ့လိုပေါက်၊ ဆယ်သုံးယူဇနာခရီး၊ ကဆုန်စီးလိုက်ရင်ဖြင့်၊ တ ဟုန်တည်း ဘယ်မှမရောက်နိုင်ဘူး၊ မြောက်လို့ဆို ထော့နင်း... ထော့နင်း၊ ထောက်ဟဲ့လို့ ဆို၊ ဇက်အသနှင့်၊ ချက်မကျတာမို့၊ တက်ကြွလို့ ထောက်မသွင်းဘူး၊ မျှင်းတကာ အသံ၊ မရှုံးနိုင်အောင် ဒုန်းပြိုင်ပလားဆို၊ အဆုံးမတိုင်ခင်က၊ နုံးယိုင်လို့လဲကျ။ တကတဲ လက် လျော့၊ ဂုဏ်ရိပ်နှင့်မကြားပါနှင့်၊ ကုန်စရိတ်များလွန်းလို့၊ ဂျုံကြိတ်တဲ့ကုလားတောင် အော့ ရမည်၊ အပေါ့အပါး ဆိုတာကတော့ ကြောက်ခဲဟေ့၊ အတော့နှင့်အသွားမှာဖြင့် မှောက် လဲတာဘဲ၊ တပဲ့ပြိုင်မှဖြင့်၊ နိုင်မလားလုံးလုံး၊ မဆွဲနိုင်အောင် အလွဲယိုင်ပြီးတော့၊ ဇွဲကိုင် နေတာနှင့်ရှုံးရော့ ကုန်းကြောင်း၊ ကုန်းကြောင်း၊ ဒုန်းမောင်း၊ ဒုန်းမောင်း၊ ပန်းနားနီး ပလားဆို လမ်းမှားပြီးစောင်းသွားတာဘဲ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဗေက မတော့၊ တဆွေလုံး တမျိုးလုံး သည်မျှင်းဝင်ကတဲက မွဲလို့သာတေ၊ သေလို့သာပြုန်းရော့၊ ကုန်းတင်မတော့ ဂုံအိတ်၊ ဇက်ချိတ်တဲ့ ကြိုးမတော့ အုန်းဆံ၊ ဖလံရှော် နင်းကွင်းနှင့်မျှင်းကီရိယာဆင်ကြ ရှာ၊ ကျုပ်မှာ တခြားပျောင်းဖူး မွေး ပန်း ပွား လို၊ မြီး ဖျား ဆီ သိုင်း ပြန်ယှော်နီ ပြား ထီး ကတောက်ကယ်နှင့်၊ ကြည့်စလောက်ဟန်ပါရဲ့၊ နှင်တံကဝါးခြမ်း၊ မရှုံ့ တဲ့သူ၊ ကွန်ခဲ ငယ်ဖြူ၊ ဝံ့တဲ့လူစမ်းမလား၊ စခန်းကုန်း လမ်းဆုံးမှာစိုင်းချင်တော့၊ စံနှိုင်းကာတူမယောင် နှင့်ကြပါနှင့်၊ မဆိုင်းပေါင်၊ ဝိုင်းခေါင်မိုးရဲ့၊ ပျင်းထုံထုံသင်ခုန်၍ တိုးတဲ့အောင်ပုတ်နှိုး လို့၊ ကုတ်ထိုးပြီး မလိုက်စမ်း။...

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၇။ သွေးသားမှတ်သိပ်၊ အငမ်းတွင်ထိပ်၊ အဖျက်မှာ ဝိဇ္ဇာ၊ မသမာသောနှလုံးသားဖြင့်၊
ဖောက်ပြားလော်လီ၊ မှော်ရုံတောဆီသို့ ဦးတည်လျက်၊ ဟိုမဒီသည်ကညာ၊ ဘယ်ဟာမှမငြင်း၊ အ
တင်းအဓမ္မ၊ ရာဂသားကောင်၊ ဣမောင်ဘွဲ့ကို ဆောင်လျက်၊ အပေါက်မှန်သမျှ ဇာဝီပေါက်ပင်၊
မရှောင်ချင်သည့်အနိမ့်သည်သော ယောက်ျားယုတ်ရွဲ့၊ သစ္စာမဲ့တို့အား မန်လည်ဆရာတော်နှင့်နီးစပ်
သော စာဆိုရှင်တဦးက အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ဖြင့် နှလုံးခိုက်ပြီး အပြုံးခိုက်သွားအောင် အောက်
ပါလေးချိုးကဗျာကို သီကုံး၍ ရုပ်လုံးဖော်လိုက်လေသည်။

မဟာဇာတ်တွေ့ပါရှင်၊ တရား မသမာတဲ့အချက်ဟာက၊ ခန္ဓာပြတ်ကြွေအောင် သားရတ
နာ ကလက်ထာမို့၊ အဇာတသတ်အဖေ၊ ဘုရားဒကာ ခက်ပါသတော့၊ တရားကိုသာမက်
ပါတဲ့ထီးတရားသခင်၊ ကိုကိုရယ်-အသားအလွှာလွှာ ထွက်အောင်လို့၊ ဓားတခါခါတွက်
ပြီး၊ ဆားအဖြာဖြာ ပက်ပါသရှင် မီးမှာကင်၊ သည်လောက်များဆိုးပေရဲ့၊ ယောက်ျားမျိုး
ပေကိုရှင်၊ မြောက်စားလို့ ကိုးစရာ ဘယ်သူကမ သူမပါလျှင် မရှက်ပါဘူး၊ သောက်စား
လို့ ရိုးရာဟာ ဝရုဏာသူဇာစနက်တွေပေါ့၊ ရွှာအထွေထွေ သာမဏေကို ဆက်တဲ့အပြင်၊
မဟာတေလေဟာရှင်၊ ဗာရာဏသီပြည်ကိုလဲ ဖျက်ပါသတော့ အော်စိတ်ရှိလို့ သရမ်းပါအရှင်
ဝန်တိုတဲ့အချက်ဟာကြောင့်။

အနိတ္တိဂန္ဓဆိုတာ အလွန်ကိုတုံ့ရက်စက်ပါသတဲ့၊ ယောက်ျားမြင်လျှင် အနောက်
ကားတင်ကျပ်ပါလို့၊ အသားမျှင်မျှင်သွားစင်ထွက်စေမတဲ့၊ ဓားတပြင်ပြင် အများမြင်
တောင်မရှက်ပါဘူး၊ သက်သက်မဆင်ခြင်ပါသနော်ရှင်၊ အော်ရက်စက်တဲ့ဘုရင်။

ဂရာအိုနှောင်လျှင် အမှုရွံ့ဘွယ်တေလေပီပီ ရူးတတ်တာက၊ ကြာညိုရောင် ဥပု
လဝဏ် ထေရီဖူးကိုတော့၊ မသာဟိုကောင် အပြုလွန်တယ်ပေပေလီလီနူးပြန်တော့၊ ဆွေ
မဒီမျိုးဟာမို့၊ ကြေကွဲပါသရှင်၊ အိုမြေခွဲဝင်ပါသတော့ အပေ့ကောင် ဖောက်ပြား တဏှာ
အိုး၊ ကိုကိုရယ် တမေ ဆဲချင်ပါပေါ့ အသေကောင် ယောက်ျားမသာမျိုး၊ ပြောအုံးမယ်
ရှင်၊ စောဘုန်းကြွယ်ပေါ် လာစဉ်က၊ သော်တာ အသွင်အမျိုးသား ရတနာတယောက်ဟာ
ဖြင့်၊ မတော်မရာရှင်ခိုးစား ဝါသနာပေါက်တာကြောင့်၊ သတ်စရာ ရပ်ရွာလျှောက်ပါလို့၊
သူသာန်မှာ မြှုပ်နှံမဲ့အခေါက်တွင်မှ၊ ဆွေမကြီးပါသရှင် သူဌေးသမီးတယောက်ဟာက၊
အချစ်သဒ္ဓါ မေတ္တာပေါက်တာနှင့်၊ ငွေတထောင် မသေအောင် ကောက်ခဲ့ပြင်၊ သူခိုးငန္ဓား
ကိုလေ တမျိုးကြွားကာ မောက်စေမဟဲ့လို့၊ ပုခင်ကညာ ဟာရှင် သူလင်အရာမြှောက်ပါ
သတဲ့၊ အော်အသက်သခင်ကိုလေ တစက်တမျှင်မျှ မထောက်ပါဘဲ။

အချောင်ကော်ပြီ ထင်ကာ တောင်ပေါ် သို့ ရောက်လျှင်ဖြင့် အထွေထွေအလီလီ ကေသီ
ကို ချောက်ပါလို့ တေလေပီပီ သေရည်ကို သောက်တော့မတဲ့၊ သူခိုးရဲ့၊ ညစ်သဟာရှင်၊
မရိုးတဲ့သစ္စာဖောက်ထားကြောင့်၊ အမယ်မင်း-ကြောက်ခမန်းလီလီ၊ ချောက်ကမ္ဘားဝနေ
မှာအသေဆိုးတဲ့အပြင်၊ (ကိုကိုရယ်)အောက်တန်းအထိဖောက်ပြား အသရေညှိုးလိုက်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ပါသတဲ့၊ ကန်တော့ပါရှင်-စောက်မှန်းမသိတတ်ပါတဲ့ ယောက်ျားတေလေသူခိုး။

သဘင်ဝန်ဦးသော်၏ ငရုတ်သီးသံချို

၈။ “ဇာတာဘွဲ့ခံ” သဘင်ဝန်ဦးသော်သည် ကုန်းဘောင်ခေတ်၌ ထင်ရှားသော သဘင်ဝန် တဦးဖြစ်သည်။ တနေ့ ဆရာဖြစ်သူ ဦးမြတ်ဝင်းနှင့်အပြန်အလှန် သံချိုဆိုပြရာ၌ ဦးမြတ်ဝင်းက တပည့်ဖြစ်သူဦးသော်အား ဦးစားပေးလိုသောကြောင့် ဦးသော်တို့၏ ကျောက်ကာရွာတွင် မြေဩဇာညှို့ဖျင်းလှသဖြင့် ငရုတ်သီးတောင့်မှာ ကောင်းကောင်းမဖွံ့ဖြိုးကြောင်း အစရှိသောသံချိုကို ဖော်ထုတ်လိုက်ရာ တပည့်ဖြစ်သူ ဦးသော်က လက်တန်းကဗျာဖြစ်သော အောက်ပါသံချိုကို ရွှင်သော လျှင်သောဉာဏ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုပြလိုက်လေသည်။

ငရုတ်သီးသံချို

နိယာဝါးပါး တပါးသူအဝင်ပ၊
လူတိုင်းပင် ဘယ်မစွန့်နိုင်တဲ့၊
ဂျင်းကြက်သွန်မျိုးအဆွေ၊
အတွင်းမှာဝါကြန်ကြန်နှင့်၊
အပေါ် ယံသန္တာသွေးသို့၊
ရွေးဆိတ်စာ သူမဘက်လျှင်လ၊
ရမက်ကယ်ရသာကင်းလို့၊
ဟင်းပေါ့ပျက်နေ။
ချဉ်သနပ်မှာတော့၊ သူ့ခပ်လျှင် အထိသားဟာမို့။
ပိဆားလှော် တော်ရုံနှောက်ရတော့၊
အခြောက်ကပ်တဲ့ ဆီနှင့်မွေ၊
သေချင်အောင် သူစိမ့်။
ရွာကျောက်ကာတောင်ညှို့မြိုင်းဆီက၊
နှစ်တိုင်းပင်အစဉ်လုပ်ပါတဲ့၊
သီးငရုတ်ခေါင်းဖွာ၊
ရောင်းလာလျှင်မဝယ်နိုင်တော့၊
ဆယ်ရွာကိုင်ကိုမြတ်ဝင်းရယ်၊
ဆွေရင်းနှမငယ်တို့၊

E-book is created by www.ShanYoMa.org

နေ့ညပင်အစဉ်သုံးရအောင်၊
တောင့်လုံးကုန်လက်ဆောင်ထိုးလိုက်ပါ့မယ်၊
မျိုးစပ်လေလိမ့်။

၉။ တခါက မင်းတုံးဘုရင်လက်ထက်၌ စလင်းဆရာတော်သည် စလင်းမြို့ရှိ မိမိကျောင်း ထိုင်ရာ ကင်းကုန်းကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်ကြွသွားရာ တပေါင်းလကုန် တန်ခူးကဆုန်မှ ပြန်လာမည် ဟု မှာကြားလိုက်လေ၏။ တခူးလပင် မဟုတ်သေး ကဆုန်လကုန်ပြီး နယုန်လရောက်သည့်တိုင် အောင် ဆရာတော်သည် ပြန်မကြွလာပေ။ ထိုအခါ မင်းတုံးမင်းတရားကြီးက ဆရာတော် ပြန်ကြွ လာရန် မဟာဒါန်ဝန်ဦးဝိုင်းအား အမှာစာရေးခိုင်းလေ၏။ မဟာဒါန်ဝန်ဦးဝိုင်းမှာ အာဝဇ္ဇန်းဉာဏ် မသေးသည်နှင့်အညီ ခပ်ထေ့ထေ့ ဟာသကဗျာတပုဒ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ချိုးစပ်၍ ပေးပို့လိုက် လေသည်။

တကန်ပြူးမည်ဟု(တကူးပြန်)
မိန့်ဘူးတဲ့ရွှေဗျာသံကို၊
ပြန်လှန်၍ ချင့်ပါအုံး။
တကျန်ပြောင်း(တကျောင်းပြန်)
စံဟောင်းကို ပြန်ချင်စိတ်ကယ်ကြောင့်၊
နံဗိတ်(နိဗ္ဗာန်)ကို ဘယ်လိုချင်းနိုင်ပ၊
လင်းမြို့ကင်းကုန်း။

၁၀။ ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်တံတားရပ်နေ အမိန့်တော်ရ ဦးပုတ်နိမ္မာ ပြဇာတ်ရေးသားရာ၌နာ မည်ရသူတဦးဖြစ်သည်။ သူ၏ ရာဇကုမာရပြဇာတ်မှာ လူကြိုက်များသောပြဇာတ်တခုပင်တည်း။ အဖက်ဖက်မှ ခေါက်မိသူတဦးဖြစ်သည့်အပြင် ပြဇာတ်ရေးရာတွင် ခပ်ရွှင်ရွှင် ရေးတတ်သည့်အ တိုင်း ဟာသလွမ်းခြုံထားသော သုတဖွင့်များကို အာရုံခံစားလိုသူများအတွက် သူ၏ ရာဇကုမာ ရပြဇာတ်မှ သောကွက်မြင်းပတ်တိုက်တပုဒ်ကို ကောက်နှုတ်၍ အောက်တွင် ထုတ်ဆောင်ပြလိုက် သည်။

ဟဲ့မြင်း၊ စောင်းမကပ်လို့၊ ကျောင်းစရပ်တခိုဝယ်၊ အလိုလို လွှတ်ခါထားပါသတဲ့၊ အလ ကားမြင်း-ဟင်းဟဲ့နော်ဟင်း၊ ရထားဂျုံစက်အသွားထုံတာမှို့၊ ကုလားတွေ မစိုမက်လို့ လွှတ်ရာမှာ-လွှတ်ခါထားပါတဲ့အလကားမြင်း၊ ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း-ဆိုတဲ့ဟင်း၊ ဇောင်း ကောကမူတ်လို့၊ နှာပုတ်နှာပွ၊ မျက်ရေပူတထွေထွေနှင့်၊ နှာရေတွေကျပါတဲ့၊ သုံးမရမြင်း၊ သိရင်ဟဲ့နော်၊ နင့်သခင် ကုလားက၊ မတော်များ သူ့အိမ်မှာသေလျှင်၊ လူတွေနှင့်ချီရခါ၊

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ကူလီခကုန်မဟာကြောင့်၊ ကြိုက်ရာကို သွားချင်သွားရော့လို့ လွှတ်ထားတဲ့မြင်းမို့ သတင်း
 ကျော်ပါရဲ့၊ လျော်ကန်ပေါ့၊ ယနေ့ည စွာမဝင့်နှင့်၊ ငါနှင့်ခုတွေ့ကြပြီ။
 ထကြွဖျင်းဖျင်း၊ နှစ်လမ်းလောက်ကယ်၊ စခန်းထောက်သွားရုံနှင့်၊ ယားလို့ထင့်-ဒရွတ်
 တွေ့ကာဝိုင်းလို့၊ တွေ့တိုင်းပွတ်ပြန်ရော့၊ နှင်သည်လောက်ပွတ်တော့ နှင့်အမာရွတ်ကွာ
 လိမ့်မယ်၊ အာဆဖျင်း-တကဲ့မြင်း အမြီးစွန်သိုက်၊ ကပ်စေးနှဲသီးတွေက အမြီးပေ့ရိုက်
 ကရော၊ ရိုက်လိုက်ပြန်ရင် တုံဆပ်ဆပ်၊ ရပ်လိုက်ရင်း ဇက်ကိုသရင်း၊ ခေါင်းငိုက်လို့စိုက်
 လိုက်ရင်း၊ အဖျင်းတကဲ့စံမမြင်၊ ထိုင်ပုံမှာစိတ်မရှိတာမို့၊ ရိပ်မိသူကြဉ်ကြရော့၊ နှင်တော့
 မည်ယခု၊ တရားနာခေါ်ခေါ်၊ ဆေးသမားခေါ်ခေါ်၊ အဖော်ပြုရပေ။ သူ့အလျောက်သူ့ဆဲ
 စရာ၊ စဲနာတွေကထူ၊ လူပေနှင့်ယနေ့ သည်ခါဖြင့် တွေ့ကြပြီ၊ ဟိုအိမ်ရှေ့စခန်းက။ ဝါး
 ခြမ်းစနှင့်စရာ၊ ကောက်လို့လာခဲ့ပြီ၊ ဟန်ပါအောင်လက်တဖက်က၊ သွက်သွက်ကာ ရိုက်
 ပြီးလျှင်၊ မြင်းလိုက်မှာ နောင်မနှုန်းရအောင်၊ ကုန်းတဲ့အခါ အကုန်ဖက်လို့မို့၊ ချက်ပိုင်
 အောင် မှုန်းတော့မည်၊ ဟောတုံးတိုက်တိုက်၊ တောင်တိုက်တိုက် တူမမှီသာဘူ၊ ဇမ္ဗူဒီနယ်
 တပိုက်တွင်၊ သဇင်ကိုက်ကယ်တို့၊ မြင်လိုက်သူ မြင်းစိတ်ကုန်အောင်၊ ကဆုန်မှာသူနှင်ဝေး
 တာမို့၊ ခွေးပြေးဟန် ကုန်းစောင်းမြောက်လို့ ဟော - သုံးချောင်းထောက်ခုန်လိုက်စမ်း
 စုပ်ဖွား... ။

၁၀။ ရှေးက အညာဒေသရောဝတီမြစ်ကမ်းအနီး၌ ရွာတရွာရှိလေသည်။ ထိုရွာတွင် အရပ်လူ
 ကြီး၏ သားမက်ဖြစ်သူ လယ်ရှင်ယောက်ျားသည် သုံးနှစ်သုံးမိုးခန့် ဒုလ္လာသွေးဝမ်းရောဂါဝေဒနာ
 စွဲကပ်လျက် နာတာရှည် ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ထမင်းဟင်းပစ်သည်အထိ ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးဝါးလာ
 လေသည်။

တနေ့ ၎င်းရွာသို့ တောင်သာဆရာကြီးဦးမှန်၏ တပည့်ဆိုသူ မျက်စိတဘက်မမြင်သော
 ဆရာတဦး ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ယောက္ခမဖြစ်သူ အရပ်လူကြီးနှင့်ဆေးဆရာတို့ အမှတ်မထင်
 ရွာလမ်းဝယ်ဆုံကြရာ ဆရာမှန်းသိသည့်အလျောက် မိမိသမက်၏ ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကု
 သပေးပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်လေရာ ဆရာက “အိမ်း... ကောင်းပြီလေ ကျုပ်အကြောင်း
 တော့ တင်ကြိုပြောရမယ်လေ၊ ကျုပ်ကတော့ တောင်သာဆရာကြီးဦးမှန်ရဲ့ တပည့်ရင်းဘဲ၊ ဆရာ
 ကြီးထံမှာ ဆေးပညာကို လိုချင်လွန်းလို့ ၁၅ နှစ်ကြာမျှလေ့လာလိုက်စားရပါတယ်... ဆေးအိတ်
 ထမ်းပြီး လိုက်ရတာက ၅ နှစ်၊ ဆေးပင်ဝါးပင် ဆေးအဘိဓာန်သဘော စောကြောစေ့ငုရတာက
 ၅ နှစ်၊ ဆေးပေးဆေးယူ ဓာတ်ကိုင် ရုပ်ကိုင်ဆိုတဲ့လက်တွေ့ကုထုံးကတော့ နောက်ထပ် ၅ နှစ်၊
 ပေါင်း ၁၅ နှစ်ခန့် သင်ယူရပါတယ်၊ ဦးမင်းရဲ့ သားမက် ရောဂါစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး...ဟု ပြောဆို
 ပြီး တဲခိုသည့်နေအိမ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

နောက်တနေ့ ဝေဒနာသည် အိမ်သို့ ဆရာကြွလာပါတော့သည်။ အရပ်လူကြီးက ဆရာအား ရိုသေစွာ ဆီးကြို၍ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေသည်။ ထိုနောက် လူနာအခြေအနေကို စမ်းသပ်ရန် လူမမာ၏ ခြင်ထောင်ကို ဖွင့်လှစ်၍ စစ်ဆေးလေတော့သည်။ ဆရာက “မစိုးရိမ်ပါနဲ့ လေ ကျပ်နဲ့တွေ့ရင် ဇီဝကနှင့်တွေ့သလိုဘဲ... နက်ဖြန်ခါမှစပြီး ဓာတ်ပေးမယ်-လယ်ပုဇွန်လုံး ၄-၅ကောင်လောက် ခြေမချိုး လက်မချိုးဘဲ မီးဖုတ်ပြီး အဆင့်သင့်ထားပါ-မရမ်းသီး ဆားရေစိမ်နဲ့ လယ်ဇင်ရိုင်းကိုလည်း မမေ့နှင့်၊ ပြီးတော့ အိမ်ပုံးရည်လဲ အနည်းငယ်လောက်အရံသင့်ဆောင်ထား” ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်မည်အပြုတွင် သမီးဖြစ်သူအား ဆရာကို ခြေကြွငါးကျပ်ပေးရန် အရပ်လူကြီးက ပြောသည်။ သမီးကလည်း ဘခင်ဆိုတိုင်း ပြုလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာသည် တဲခိုသည့်အိမ်သို့ပြန်သွားသည်။

“အဘဆရာကလဲ မျက်လုံးတဘက်မရှိနဲ့ ဖြစ်ပလားအဘရယ်၊ ကျဆန္ဒဆိုရင်-တယ်သဘောမကျဘူး-မင်္ဂလာမရှိဘူးလို့ထင်တယ်” ဟု သမီးက ပြောပြသည်။

ဟဲ့... နင် ဘာသိလို့လဲ လူကြီးက တော်လို့စီစဉ်ထားတာ နှားရှေ့ထွန်ကြူးရန်ကော ငါ့သားမက်နဲ့ကံစပ်လို့ တွေ့တာ ဘုရားမသလိုဘဲ” ဟု မြည်တုန်တောက်တီး၍ သမီးအား ဆုံးမလေသည်။ ထို့နောက် မိမိနေသော နေအိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။ အရပ်လူကြီးကတော့ ခပ်ရိုးရိုး၊ ဆရာလေး အိုးမိုးလောက် အားကိုးယုံကြည်စိတ်ချပြီမဟုတ်ပါလား...။

ဓာတ်စာပေးမည့်နေ့တွင် ဆရာပြန်ကြွလာတော့သည်။ ပထမနေ့၌ လယ်ပုဇွန်လုံး မီးဖုတ်နှင့်မရမ်းသီး ဆားရေစိမ်ထောင်းစေပြီးသကာလ လူနာကို ကျွေးသည်။ စားပြီး နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ဝမ်းဒလဟောသွားသည့်အပြင် လူနာလည်း အမောဖက်လာလေ၏။ အရပ်လူကြီး၏ သမီးက “စိုးရိမ်တကြီးနှင့်” ဆရာဖြစ်ပါ့မလားဟု မေးရာ၊ ဆရာက “ကိစ္စမရှိပါဘူး... ငါ့ဓာတ်ငါနိုင်ပါတယ် အပူအပုပ်ကုန်သွားရင် သက်သာသွားမှာဘဲ” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ဒုတိယနေ့တွင် လယ်ဇင်ရိုင်းနှင့်အိမ်ပုံးရည်ကျိုချက်စေပြီးနောက် လူနာအား ဓာတ်စာပေးရာ လူနာမှာ မောရာမှ အသက်ရှူမမှန်တော့ဘဲ အခြေဆိုးလာလေ၏။

နောက်ဆုံးနေ့၌ အာကာသဓာတ်ဖွင့်ပေးဘို့လိုသည်ဟုပြောဆိုလာပြန်သဖြင့် လူနာအား ထပ်မံ၍ အုန်းစိမ်းရည် ၆ လုံးခန့် အတင်းတိုက်သည်တွင် လူနာမှာ လုံးပါးပါးကာ စကားမေးမရဘဲ နောက်ဆုံးသေပဲ့ဝင်သွားရှာသည်။

အရပ်လူကြီးသမီးလည်း ရင်ဘတ်စည်တီးဖြင့် ဆရာအား ပြစ်တင်မောင်းမဲပြီးနောက် အသဲနာနာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း စာဆို၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေ၏။

(က) လယ်ပုဇွန်လုံးရယ်မှ ခြေရှစ်ချောင်း၊ မရမ်းသီးနှင့်ထောင်း၊ ကောင်းအောင်လို့ကျွေးရဒါကတခါ၊

(ခ) လယ်ဇင်ရိုင်း-ပုံးရည်နှင့်ကျို၊ ဇွန်းမီးတိုနှင့်သောက်၊ ပျောက်တယ်လို့ ကျွေးရတာကတခါ၊

(ဂ) အမယ်မင်း အုန်းစိမ်းရေရယ်မှခြောက်၊ လူပါပျောက် သဘောက်မ ဆရာ၊ ကာနာ ရိတ်ပါတဲ့ဆေးဝိဇ္ဇာ... မောင်ကြီးငယ်ချစ်မတော့ အဖြစ်က အသဲနာ စောက်ဆရာမျက်ကန်း- လက်တဲ့စမ်းသတဲ့တော်...အမယ်လေး ဆေးကောင်းလွန်းလို့ ဆုံးပေါ့မောင်ကြီးရေ... ဟီး...ဟီး။

ဤသို့ပင် လင်အလောင်း ပိုက်လျက် ကြူကြူပါအောင် ဟစ်အော်၍ သည်းထန်စွာ ငို ပွဲဆင်လေသော် ဆရာမှာ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် တကြိုးတည်းလစ်ရလေ သည်။

စာဆိုနှင့်ငိုကြွေးသံကို အိမ်နီးနားချင်းတို့ ကြားမိသောအခါ ငိုအားတခု မပြုနိုင်ဘဲ ရယ် အားပိုသန်ကြပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန်သောသောညလျက် ဟားသံများ လွှမ်းခြုံသွားလေတော့သ တည်း။

၁၂။ မိတ္ထိလာမြို့ စက်ရှင်မင်းကြီး ရုံးမှ စာရေးကြီးဦးဘသော်သည် တခါက မန္တလေးမြို့ရှိ မဟာမြတ်မုနိဂူပွားတော်အား ဝင်ရောက်ဖူးမျှော်လေ၏။ ထိုသို့ဝင်ရောက်ဖူးမျှော်၍ သံထီးများ ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အနောက်ဘက် မုခ်ဝသို့ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ် ကာ ဖတ်တကြွေဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်ကား အလွန်ပူပြင်းဆူဝေသော နွေရာသီဖြစ်သည်။ ဝတ်ထားသော အဝတ် များမှာ ယောပုဆိုးနက်နှင့်နက်ပြာရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီဖြစ်သည့်အပြင် ခေါင်းပေါင်းမှာလည်း ရွှေ ကျင်ခတ်ခေါင်းပေါင်းဖြစ်၍ ဖဲထီးက တဖက်ဆောင်းထားသေး၏။

ထိုကဲ့သို့ မဖွယ်မရာ ဝတ်ဆင်၍ အနောက်ဘက်မုခ်ဝတွင် သုံးကြိမ်မျှ ဝင်ချီထွက်ချီဖြင့် လမ်းသလားနေသောဦးဘသော်အား တွေ့မြင်ရသော သံထီးအလုပ်သမားဖြစ်သူ ကိုအောင်က အမြင်ကပ်လာသည့်အတိုင်း အောက်ပါလှောင်ကွက်ပါသော ကဗျာတပုဒ်ကို နှုတ်ဖြင့် သိဖွဲ့၍ ဦး ဘသော်အား ဆုံးမလိုက်လေသတည်း။

တောဖြစ်အင် မင်းငယ်ကြွားပုံက၊
ယောစစ်ထင်ချင်းဝယ် မှားလေငဲ့၊
ခင်းဘွယ်ငြားလေဘုကွယ်၊
မကိုက်ဆိုးသာပါလေ၊
အိုက်တုံးဂိမှာနွေကမှ၊
ထိန်လျှံဝေပူတဲ့ထဲမှာ၊
မဲဝတ်၍လယ်၊
ရှေးယခင်နန်းမှာတုံးကတော့၊
အေးအကျဉ်ချမ်းရှာတုန်းကိုမှ၊

E-book is created by www.ShanYoMa.org

မန်းညာလုံးဆင်ကြတယ်၊
မြင်ရတယ်ကဲ့သို့ခေတ်များ၊
သရုပ်ကယ်တူ၊
ပခုက္ကူမြို့နယ်အပြာက၊
ဂုဏ်ပကာတင်လို့ သုံးလိုက်ပ၊
(အမယ်မင်း)ဒိုးဝတ်သမား။

ဦးသော်လည်း နောင်တရပြီးသကာလ ပုံပန်းပျက်ဖြစ်နေသော ယင်းဆင်ပြင်ဝတ်စား
မှုကို နောက်ပိုင်းတွင် ရှောင်ကြဉ်သမှု ပြုလေတော့သည်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၁၃။ အရင်းမများတဲ့နင်းပြားတို့၏ အညာမင်္ဂလာဆောင်ကို စာပြောင်ဖြင့် ဖွဲ့ဆိုထားသော
ပျဉ်းမနားဆရာလှိုင်၏ လက်ရာကို အောက်တွင် ရှုပါလေ။

အခြင်းလျာညွတ်ချင်စပို့တွေ့ကြောင့်၊ သတင်းဝါကျွတ်လျှင် ကြိုမယ်လို့၊ လွှတ်မယ်ဗျို၊
တကယ့်တကယ်၊ (အိုကွယ်)ဝတ်ဆင်ဖို့ဝယ်ခဲ့တယ်၊ အသစ်ကြီးပါဘဲ၊ ပစ္စည်းမယ်ခမြာက
မနိတ်ထားကြောင့်၊ ချစ်တီးထယ် ပုဝါမိတ်ကယ်နှင့်၊ ရာချိပ်ဟာ သူ့ထက် မကြောပါဘူး၊
ပါတိတ်ဟာ နုလျက် ချောပေသပ၊ ရှုမက်မောဘွယ်တော်တာဆင်ရအောင်၊ လျော်စွာပင်
ကျင်းမည်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂေါ် ရာ ဖျင်အကျီချုပ်ခဲ့တယ်၊ ဆွေးမစုတ်လွယ်ပေါင်နော်ကွယ်၊
သေးမနုတ်ဘွယ်ထာဝစဉ်ကြေးတန်ရစေတော့လို့၊ ဗမာဖျင်ရှေးဆန်လှတာနှင့် မာလကျင်
ချွေးခံပူရဲ့ပြင်၊ မွှေးရန်က ပဲနို့သာစလယ်၊ ပုလဲရတနာထယ်နှင့်သိတ်မခြား၊ (အိုကွယ်)
ဆွဲစရာဝယ်ခဲ့တာက ဂျိတ်စေ့များ၊ ကြောင်နိတ်ကာ၊ ခေါင်ထိပ်မှာ သွင်ဆောင်လို့ ရှုတာ
က ပြောင်းမိတ်စာမင်ရောင်ဆံစုရယ်နှင့်၊ ခြင်ထောင်ပြုစရာ “အညာအရပ်”ဟာမို့၊ သင်း
စောင်နှစ်ခုဟာ ကလကာ ဖြစ်စေတော့၊ လွှာဘိနပ်တစ်ပုံပုံတော်စီးရန်ဘို့၊ အသာပတ်ရုံကျွ
ကော်ဘီးရဲ့ပြင်၊ ခဲလှော်ပြီးလျှင် ပန်းခက်ပြောက် ပန်းတွေနဲ့၊ တွဲဖော် မနီးခင် အရမ်း
မက်လောက်တဲ့ စခန်းပါဘဲ ဖလ်လက်ကောက်အဆန်းကို မြန်းဆင်လို့ ထွက်မှာကြောင့်၊
ဘန်းတင်ဆက်မကွဲ(အုန်းမှုတ်အမာ)ရေဖလားရယ်နှင့် (အိုကွယ်)ခန်းဝင်လက်ဖွဲ့မဲ့ဘုန်း
ဥစ္စာတွေကလား။

၁၄။ မိတ္ထီလာခရိုင် ယင်းတော်ရွာသား ဇာတ်ဆရာ ဆရာခင်၏ စာပြောင်ပတ်တိုက်လို အူလှိုက်
သဲလှိုက် ရယ်စရာ မှတ်ပါ မချို...ချစ်ဆွေတို့...။

“ဝန်ပန်တိုက်”

(ပထမ) ကညာလုံမ၊ ဟိုချိုစက၊ ကြုံရပ်လေ၊ ရေးရှေးဒလစပ်၊ လူအပြတ်တွင်၊ သူမတ်တပ်နေ
ရောထင့်၊ လှမဒိဘွား ကြူချိုသွား၊ လူပါးလို့ဝေးကွာ၊ ဟိုနေရာတွင်၊ ချိန်သင့်သာဘဲပ၊ ဝါယောမ
ညှပ်၊ ကြာတောရပ်က၊ အာပေါဓာတ် လွန်သောကြောင့်၊ ပြန်အထက်ပေ၊ ဘယက်ခြေက၊ လဘက်
ရည် ဖိတ်သံထင့်။

(ဒုတိယ) ရွှေပုဇွန်ထုပ်ကွေးကွေး၊ အမေးကစုပ်စုပ်၊ ဒီရေကလှုပ်၊ လှိုင်းကပုပ်သနဲ့၊ ပုဇွန်ထုပ်ကွေး
မေးစုပ်ကယ်သေလာ ကျောက်ခေါင်းမှာတဲ့ အောင်းပြန်တယ်။

ကန်းနားပန်းနားအညှိတက်လို့၊ တွင်းနက်အဟိုက်၊ ချွေးဒီးတဖြိုက်ဖြိုက်-စီးလို့ ယိုလို့
လာ၊ ကာလပျိုလေး၊ ကြုံလို့ပေးမှ၊ ပုဇွန်ထုပ်ကွေးကောင်းလိမ့်မယ်၊ အို-ဒီလှိုင်းရေစီးကြောင်း
ဖြင့်၊ ပတ်ဆော်မောင်းတီး။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

အခန်း-၃

မင်းသမီးဦးဖူးညို၏ဦးချင်း

၁၅။ သဘင်လောက ရုပ်သေးနယ်ပယ်တွင် မင်းသမီးဦးဖူးညိုဆိုက မသိသူခပ်ရှားရှားပင်။ ယောက်ျားမင်းသမီးပင်ဖြစ်လင့်ကစား၊ အပြောအဆိုတွင် ချောအပျိုတို့ နဝင်စိမ့်စေပြီး ယဉ်ယဉ် ငြိမ့်ငြိမ့်နှင့်လွင်လွင်သိမ့်သိမ့် ဖြစ်သွားအောင် ဆွဲဆောင်တတ်သော အသံရှင် ဖြစ်လေသည်။

အရှိုက်အဟဲတွင်၎င်း၊ လေယူလေသိမ်း အသံထိန်းချုပ်ရာတွင်၎င်း၊ မိန်းမအစစ်မင်း သမီးထက်ပင် သတင်းကြီးလှ၏။ သတင်းကြီးသလောက်လည်း တော်သည်။ ဦးဖူးညိုမှာ ကိုယ် တိုင်ရေး ကိုယ်တိုင်ဆိုတတ်သည့်ပါရမီရှင်ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာပေနှင့်ကဗျာလင်္ကာတို့ကိုလည်း တီး မိခေါက်မိသော သဘင်ပညာသည်တဦးဖြစ်ပေသည်။

တလမ်းသွားတပ်ဦးဝယ် ယစ်မူးကာ အာသာရမက် ငမ်းငမ်းတက်လျက် အပေါက်စကြာ ထွင်းဖောက်သောဝါသနာဖြင့် သစ္စာတရားကျောခိုင်းထား၍ သူတပါးမယား၊ အိမ်သူများသို့ သွေး သားမျိုစုပ်၊ အမြတ်ထုတ်လျက် အကျင့်ယုတ်သော အမှတ်လေးပါတီ ခေါင်းဆောင်(ဒု-သ-န- သော)ဏှာရူးမောင်တို့အား ပုံဆောင်သာဓကတရားပြု၍ ခပ်ရွှင်ရွှင်ဆုံးမရေးသားထားသောဦးဖူး ညို၏ ငိုချင်းလေးချိုးကို အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ကြိုးစားဖတ်ရှုလေ့လာ မှုဖြင့် တန္ဆာတင် မှတ်စေမင်း။

ဂရုကံကာမေသုကိုလ၊ ပြုမယ်ကြံ စာပေရွှပါအုံး၊ စတုယံအပါယေနစ်တော့မပ၊ ကြာရှေ့ အပြစ် မရိပ်မိသမျှ၊ အသုံးပါကလစခန်းမဟုတ်ထာ။

(အမယ်လေး)နရာဇနေဖြစ်ရင်လ ဣတ္ထိဘာဝ နပုန်းသကပဏှုတ်တဖြာ၊ သေဝနာသံသ ဂ္ဂေါကိုလ၊ ကြေအညာဓမ္မခန်အထွက်ကိုဖြင့် မပြောပရစေနှင့်တော့၊ လဘောမှာ စောဒနာ ကြည့်ပါရော့၊ ပယောဂါ လောဘာငြိရင်လ၊ စမရိသက္ခဲ ကျွတ်ဆုအရာ၊ အဓမ္မကလိ ကျွန်မ ကို မထိလေနှင့်၊ အမယ်လေး အဂမနိယဝတ္ထုပါ။(မသွားလာအပ်သောဝတ္ထု)

အစိုးပိုင်စိတ်ရှိနှင်းသော်လဲ၊ ကတိုးခိုင် ဣဿရိမကင်းသူမို့၊ ယမင်းဆွေစံညာမကိုင့်ကိုလ၊ အတင်းဖေသံဝါဖြင့် မတိုက်သင့်ပါဘု၊ မုန်းထိုက်စရာစာအလာ၊ ဘာဝနာနှင့်တေးပါလား၊ အိုမသဒ္ဓါပါသရှင့် မပေးပါဘုရား။

မဝပါ၊ တညတာ အဆီမဖြစ်သင့်ပါဘု၊ ပရဒါသည်အပြစ်ကိုလ၊ သေညစ်စွာ ကြမ္မာဖန်၍၊ ရှေးခေတ်အနာဂံမတော့၊ ကသိဏံ စာဓမ္မခန်နှင့် ဝေးသူမို့၊ နိရယ်လာပြန်မဲ့ ဘေးတွေ့က မူ၊ အမယ်မင်း တွေးကြံဆ ဒုဇနာအများရယ်ကြောင့်၊ ရှေးကံ မလှ အကုသလပွားမည် မို့၊ တပါးသူ ခမျာမှာဖြင့်လေ၊ သနားဂရုဏာဆင်ခြင်စောမိပါရဲ့၊ အမယ်မင်းပြောဟော မရ၊ ဒေါသောက ထသနှင့်၊ မောဟောက တချက်၊ အတိတ်လာပုံ-အဝိဇ္ဇာဟုန် အနိဋ္ဌာရုံ ရမက်တွေ့ကြောင့်၊ အခက်ပေစူ - ဓမ္မစက်တွေ့အရနှင့် မဂ္ဂနမဂ္ဂ ပဋိပတ္တိ အဓိဝါသန

E-book is created by www.ShanYoMa.org

သိက္ခာပုဒ်ကိုမှ၊(မိမိအင်္ဂါမှ၌ သာယာခြင်း)အဟုတ်အပါယ် မကြောက်၊ ငါကြံသလောက်
မယွင်းရအောင် ဟဲ့လို့၊ အတင်းအဓမ္မ တလမ်းသွားဟာက၊ ကျွန်မအား ရမ်းကားလွန်
ကျူးတဲ့လူကြီးပါပေတကား။

၁၆။ လကလေးစောင်းစောင်းပေါ်ချိန်တွင် “ခက္ကေးကျောင်း” ဝယ်လကလေးအသာ၊ ဘဝ
ရေးတာအတွက် ခက္ကေးစာသင်ခိုက်၊ ယဉ်မကိုဋ်တမိမော်မှာ “ခေါ်” သာအံ “ခံ” ကို ကျော်ကာသွား
လျက် “ခါး” ကိုမူ ထပ်ကာထပ်ကာ ဆိုတော့၊ မယ်သဲကြို့ ခက္ကေးဆရာကစာအံသော် “ခံ” ကို ချန်
ထားရမလားဟု မျက်နှာထားညိုညိုနှင့်၊ ထို့ဆိုကာ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထိပ်ထိုးပုံကို၎င်း၊ အမှားဖောက်
ရွတ်ဆိုလာသဖြင့် တပါးဆံတောက်ဆုတ်ပျိုညှာ အအံလဲ့ဉာဏ်နဲ့ရမလားဆိုပြီး တက်တခေါက်
ခေါက်ဖြင့် လက်မြောက်ကာ အကွက်ထောက်သင်ပြပုံကို၎င်း၊ ရုပ်သေးမင်းသမီးကြီးဦးဖူးညိုက
ငိုချင်းလေးချိုးဖြင့် ယဉ်ယဉ်ရွှင်ရွှင် ရွရွများကို တသသနေအောင် ဖော်ကြူးထားဟန်မှာ... စံယူ
စရာ တသွယ် မှတ်သားဘွယ်တရပ်လည်း မဟုတ်ပါလား။

က-မချပြသပါတဲ့သင်ဆရာ၊ နေ့ကပြီးပြန်တော့၊ ညကြီးတောင်လသာသာကလေးမှာလ၊
ခက္ကေးစာသင်ပါအံ့ရယ်လို့၊ ဖုံးကဆိုရှာ၊ စိတ်မရှင် အိပ်ချင်လို့ မချီသော်လဲ၊ ရိပ်သင်မှာ
မိတ်လင်က ကလိပြန်တော့၊ ခ-ခါ-ခိရယ်က ကျော်လွှားကာ၊ ခေါ်-ခါးသာဆိုလို့အံကာ
သွား။

သည်တော့ကို၊ ရီတော့မလိုလိုနှင့်၊ ထို့ဆိုကာထိပ်ကိုထိုးတဲ့ပြင်၊ စိတ်ဆိုးပုံ တဉာဏ်ဆင်လို့၊
မခံချင်မယ်ကခါးမိတာနှင့်၊ အမြန်ပင် ဖယ်မရှားသာဘု၊ စားမလို မျိုးမတတ်သာပ၊
ကြောက်စရာငေါက်ကာကပ်ပြီးလျှင် အမှတ်ပါ ခက်ရှာတဲ့သဘောဟာမို့၊ ပါးစပ်ပါ လက်
ပါရောပြီးတော့ကွယ်၊ အမယ်မင်း ပြောသမျှစာကို ဉာဏ်နည်းပါးရမည်လားလို့၊ ပြောပြ
တာကို ခံပြီးမှ ခါးရမဲ့တော်၊ အမယ်လေး... လက်တမြောက်မြောက်၊ အကွက်ထောက်ပါ
လို့၊ ရှက်ကြောက်တယ်ရပ်မနားသာဘု၊ မှတ်ထားနော်အခံဘဲရယ်လို့၊ ကာယကံမြောက်
ပြောတော့ကမ၊ လောလောဆယ် ဒေဝါမသည့်နယ်၊ ချောချောကြီးနေရာကျပါပေ၊ ရင်
ကနယ် သည်လိုစာဖြင့်၊ ကြည်ညိုစွာ ပျော်ပျော်အံလို့၊ ခေါ်-ခေါ်ခံဆိုလို့ ပေါင်းလိုက်ချင်
လ၊ အမယ်မင်း ညအရေးကောင်းကောင်း။

လကလေးစောင်းစောင်း။

“ခက္ကေးကျောင်း” သင်တော်မူလဲ့ပ မောင်မောင်ဘုရား။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

အခန်း-၄

ရွှေခန်းသူ့စာဆိုမယ်၏အာဝဇ္ဇန်းဉာဏ်

၁၇။ ၁၂၂၁-ခု၊ ရတနာပုံနေပြည်တော်တည် မင်းတုံးမင်းကြားကြီး လက်ထက်တွင် အမှုထမ်း နေသော ပခန်းကြီးမြို့ကို အုပ်ချုပ်သော မြို့ဝန်တဦးရှိသည်။ ၎င်းမှာ လေဖြတ်သောရောဂါစွဲ ကပ်နေသဖြင့် အောက်ပိုင်းသေကာ တနေရာမှ တနေရာသို့ ကုတင်ပေါ်အောက် တင်ချရာ၌ ၎င်း ရွှေပြောင်းလိုသည့်အခါ လူပေ့၍ရွှေပေးရသည်။ ထိုအချိန်တွင် စာဆိုမယ်တဦး ထူးထူးချွန်ချွန် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ တခါက ထိုအမျိုးသမီးသည် စာစပ်ဝါသနာထုံလှသဖြင့် တနေ့ အောက် ပါကဗျာကလေးကို ရေးစပ်မိတော့၏။

ရွှေခန်းကြီးမြောက်ပါးက၊
ဘုရားကလေးပုကယ်ကယ်၊
ရင်ဘတ်မှာရွှေမရှိ၊
မျက်စိသငယ်။

ယင်းကဲ့သို့ ဖွဲ့သီထားသည်ကို တယောက်စကား တယောက်နားဖြင့် အဆင့်ဆင့်သတင်း ပေါက်၍ ဘုရင်ရွှေနားတော်သို့အထိ ရောက်သွားလေသည်။ ဘုရင်မင်းကြားကြီးက ယင်းအမျိုး သမီးအား ဆုံးမရန် လွှတ်တော်မှတဆင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဘုရင်အမိန့် သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရသော ကာလဖြစ်သည်နှင့်အညီ စာဆိုသူ အမျိုးသမီးအား မြို့ဝန်ရုံးသို့တင်၍ စစ်ဆေးလေသည်။ မြို့ဝန်မင်းက “မယ်မင်း ဒီလိုစာဖွဲ့တာ ဒေါသ သင့်မသင့် မယ်မင်း မချင့်တွက်မိဘူးလား” ဟုမေးလတ်သော် အမျိုးသမီးက “အကျွန် ဝါသနာအလျောက် မြူးစားချည်း ကောက်ကာ ငင်ကာ ဖွဲ့လိုက်တာဘဲ... အပြစ်မရှိဘူးထင်ပါတယ် ဘုရား” ဟုဖြေဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မြို့ဝန်မင်းက “ထပ်မံ၍” ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို သေးနုပုံသိမ်ဖျင်း အောင် စာစပ်ခြင်းဟာ ဗုဒ္ဓဂိုဏ်းသင့်တယ်လို့ဆိုရမကွဲ့၊ မယ်မင်းစာက ပျက်ရယ်ပြုသလိုကျနေတယ် မှတ်ထား နောင်ဒီလို မသီကုံးရဘူးဟုဆုံးမ၍ နောင်ကြဉ်ရန် တညတာ ချုပ်ထားလေ၏။ နောက် နေ့လွှတ်မည့်အချိန် ရောက်လာသောအခါ စာဆိုမယ်အား ရှေ့တော်သွင်းစေ၍ မြို့ဝန်မင်းကပင် “မယ်မင်း ဒီလိုဂိုဏ်းသင့်တဲ့ကဗျာတွေ ရေးစပ်ဘူးသလား” ဟုမေးသည်တွင် အကျွန်မ ကဗျာမှာ ဒေါသအပြစ်ကင်းစင်သော ကဗျာများသာဖြစ်ပါတယ်၊ ခုတကြိမ်သာမတော်တဆ မှားယွင်း၍ ရေး မိတာနှင့် ဘေးထိပါတယ်ဘုရား မှားကြောင်းလည်း အကျွန်မ ဝန်ခံပါတယ်” ဟုလျှောက်တင်လေ ၏။

ထိုအခါ မြို့ဝန်မင်းက... “သာဓုဗျာ သာဓု...မယ်မင်း ဒီလိုဆိုရင် လက်တန်းကဗျာတပုဒ် လောက် စပ်ဆိုပေးနိုင်ပမလား” ဟု စမ်းလိုသောသဘောထားဖြင့် မေးမြန်းလေသော် စာဆိုမယ် က “အရှင်စေခိုင်းက မဆိုင်းမတွ စပ်ဖွဲ့နိုင်ပါတယ်ဘုရား” ဟု ပြန်ကြားလေ၏။ မြို့ဝန်က “ကဲဒါ

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ဖြင့်... ငါ့ဘဝဖြစ်စဉ်နဲ့ ရောဂါအခြေအနေပါအောင် စုံစုံစိစိကလေးပေါ့ကွာ စပ်ပေတော့” ဟု အမိန့်ပေးလေရာ စာဆိုမယ်က အောက်ပါအတိုင်း အာဝဇ္ဇန်းဉာဏ်ဖြင့် တောက်လျှောက် စပ်ဆိုပေးလိုက်လေသည်။

အပေါ် မှာဉာဏ်တွေ့ဝိုင်းလို့၊
အောက်ပိုင်းမှာ ဒုလ္လာကိုင်၊
နယ်ပိုင်တဲ့မင်း၊
ဖဲမေ့ရာကုတင်စွန်းမှာ၊
တင်တန်းကာကိုယ်တော်ရွှေရ၊
နန်းမြေကျွန်ရင်း။

မြို့ဝန်မင်းလည်း စာဆိုမယ်၏ လက်တန်းကဗျာကို နှစ်ခြိုက်လှသဖြင့် ထပ်တလဲလဲချီးမွမ်းပြီးနောက် ဖြစ်ပျက်သမျှအား အကြောင်းစုံကို လွှတ်တော်မှတစ်ဆင့် ဘုရင့်ထံတင်ပြလေသည်။ မင်းတရားကြီးလည်း ဤလိုစာဆိုတတ်သည့်အမျိုးသမီးတဦးတယောက်အား အချည်းအနီးမဖြစ်စကောင်းဟု မိန့်ကြားကာ ၎င်းအမျိုးသမီးအား ဂုဏ်ပြုသောအနေဖြင့် ယင်းအမျိုးသမီးနှင့် တကွ ရင်းချာသောဆွေမျိုးသားချင်းတို့အား ၁၂ နှစ်တိုင်တိုင် မင်းတိုင်းကြေးမူလွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးသနားတော်မူလေသတည်း။ (မှတ်ချက်။ ။ဗဂုတ်ကဗျာကြောင့် အချုပ်ကျရသလို အဟုတ်စာ သရုပ်စာရယ်ကြောင့် နှုတ်ဝစနာမှာ သီးနေအောင် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခြင်းခံရလေသောသာဓကတရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။)

၁၈။ မိတ္ထီလာခရိုင် ယင်းတော်သား မောင်လှသည် ရိုးသား၍ ဆင်းရဲသားပီပီ လုပ်ကိုင်စားသောက်သူတယောက်ဖြစ်လေသည်။ မောင်လှမှာ လက်ဝဲမျက်စိစေ့ပြီး လက်ျာမျက်လုံး တိမ်သလ္လာဖုံးပြီးနောက် ကွယ်သွားလေသည်။ မျက်စိတကွင်းသာ အလင်းရသော်လည်း အပျင်းမထူ သူများနည်းတူ ပရိယေသန တဝမ်းတခါး ရှာစားသူဖြစ်သည်။ တနေ့မလိုသောသူများ၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် ကြက်ခိုးသည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့် ရန်နောင်မြို့အုပ်မင်းဦးမောင်၏ အမိန့်အရ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းခံရလေသည်။

ရန်နောင်မြို့အုပ်မင်းသည် မောင်လှအား စစ်ဆေးရန် အချုပ်မှ ခေတ္တထုတ်၍ “မောင်မင်း အပြစ် ရှိမရှိ ထုချေပါ” ဟုပြောလေသော် မောင်လှက “ကျွန်တော်မျိုးမှာ အပြစ်လုံးဝမရှိပါ။ မစွမ်းမသန် မျက်စိမဲ့မဲ့နဲ့ တလုံးသောမျက်စိကို အားထားကာ သက်မွေးမှုပြုရပါတယ်။ ဒီကိစ္စမျိုး စိတ်ပင်မကူးဝံ့ကြောင်းပါဘုရား” ဟုအားငယ်စွာ ပြောကြားလေ၏။

ထိုအခါ မြို့အုပ်မင်းက “မောင်မင်းရဲ့ အသနားခံချက်ကို တို့များ အရေးယူစဉ်းစားထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မင်းဟာ စာဆိုတတ်တယ်လို့ တို့များ ကြားသိရတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်

မင်းရဲ့ ဘဝရုပ်လုံးပေါ်အောင် စာတပုဒ်လောက် သီကုံးစမ်း”ဟု အမိန့်ချမှတ်သည်တွင် မောင်လှက တမုဟုတ်ခြင်းပင် ခပ်ရွှင်ရွှင် ကဗျာတပုဒ်ကို အောက်ပါအတိုင်း လက်တန်းရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

ရွှေဉာဏ်ရှင်၊
ဆင်ခြင်ပဘုရား၊
ဒုက္ခသယ်ငကန်းမျိုး၊
ခိုးဝံ့မလား။

မြို့အုပ်မင်းနှင့်တကွ တရားခွင်တွင် လာရောက်နားထောင်ကြသော ပရိသတ်မှာ ဘဝင်စိမ့်ပြီး ရွှင်တသိမ့်သိမ့်ဖြင့် ရယ်မောကြလေသည်။ မြို့အုပ်မင်းလည်း မောင်လှ၏ စာဆိုဉာဏ်ကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ချီးကျူးပြီး အချုပ်မှ တပါတည်း လွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၉။ တော်သလင်းလတွင် ခွေးသတ္တဝါများ၏ သွေးသားသောင်းကျန်းပုံကို မျက်ကြုံတနေ့ မြင်တွေ့ရသော စာဆိုတဦးက အောက်ပါခပ်မြူးမြူး ကဗျာတပုဒ်ကို “ခွေးလွန်ပွဲ” သရုပ်ပေါ်အောင် သီဖွဲ့လိုက်လေသည်။

တော်သလင်း
ဖေါ်ကင်းပါတဲ့ ခွေးတွေအူ၊
အိပ်မပျော်တညလုံး၊
အုံးကျွတ်ကျွတ်ဆူ၊
ကြောင်ကျားနီဖြူ၊
မြာချူသည့်ကိုက်ပဲ့၊
တကောင်ဖင် တကောင်ဆော်လို့
မြင်မလျော် ရှောင်ကာပြေးရတယ်၊
ခွေးတို့လွန်ပွဲ။

ရှေးမြန်မာဘုရင်ခေတ်မှစ၍ ဗြဟ္မာကိုလိုနီခေတ်တလျှောက်လုံးတွင် နာမည်ရရုပ်သေးသံချိုကိုင်ဦးရွှေအပ်ကြီးမှာ သဘင်လောက၌ ရှေ့တန်းကသတင်းပြေးနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ဖြစ်သည်။

ဦးရွှေအပ်ကြီးဆိုလျှင် သဘင်သည်တိုင်း မသိသူအလွန်ရှား၏။ သူ့အာဝဇ္ဇန်း၊ သူ၏ စကားလုံးဆိုက အထူးဖော်ပြရန်မလို ဆည်းပူးသူတိုင်း၊ ကြားသိသူတိုင်း နှစ်ခြိုက်စွဲလန်းကြသူချည်းဖြစ်၏။ လူပျက်လူရွှင်တော်လုပ်ငန်း၌လည်း ကျွမ်းကျင်ပီရိလှသည်။ မိတ္ထီလာခရိုင် ပင်းတလဲမြို့သားဖြစ်၏။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ပြီး ပြန်လာကြသော မင်းသား-မင်းသမီးမောင်နှံတို့သည် ဝိဇ္ဇာ
ဇော်ဂျီများ စံမြန်းရာ စုံတောမြိုင်၊ ရဂုံစခန်းသို့ ဖြတ်သန်းလှမ်းကြွလာစဉ် နေရီရီအချိန်ဝယ် ဇော်
ဂျီဖိုတို့က သူယောင်မယ်များကို ဂူချောင်သို့ယူဆောင်လျက် မွှေပျော်ကြပုံတို့ကို ဦးရွှေအပ်ကြီးက
အောက်ပါကဗျာသွားဖြင့် ဉာဏ်ကစားထားပုံမှာ သုတေသီများအတွက် အာရုံခံစားမှတ်သားစရာ
များပင်။

နေရီရီ
ခံစပ်ပင်ရဝေက၊
ခါနှစ်ထွေတုန်သံတုတ်တယ်၊
မိုးချုပ်ခဲ့ပြီ
တောင်ဖလူဂမူမြင့်ဆီက
နှစ်ဆင့်ပြိုင် ကူတွဲချိုးငယ်
ဆောင်နှိုးပါလို့ အိပ်တန်းချီ
နာရီနှင့်ပျော်မြန်း
ဓာတ်ကစားရှာကြ
ပြဒါးသံသေတွဲ
မြိုင်ခြေမှာ ဇာထိုရိဝိဇ္ဇာကယ်တို့
ပင်ရိပ်ဂူချောင်သို့
သူယောင်ယူဆောင်လို့မွှေရှာကြ
ဖိုးဇော်ဖေငြိမ်း။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

အခန်း-၅

မင်းသားကျောက်လုံး၏ တေးတပုဒ်

၂၀။ မင်းသားဦးကျောက်လုံးဆိုလျှင် တုန်ဟည်းပြီးနာမည်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ပုဂံမင်းကို အမ ပေးရသဖြင့် ပုဂံမင်း၏ ရွှေယောက်ဖတော်ဖြစ်၏။ သူကား နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ပါပေ။

တောင်တွင်းကြီးမြို့နှင့်ရွှေကျင်မြို့တို့ကို စားရသော မြို့ဝန်တဦးဖြစ်၏။ ဒေဝမင်းခေါင် ဘွဲ့ရသော မြို့ဝန်ကြီးသာသာထိုးထိုးပေတည်း။

သူတင် မယားရှစ်ယောက် ရှိရာ မယားကြီး၏ အမည်မှာ စားလို့မငြီး ကနစိုးသီးဟု အမည်ရသော မိမိကြီးပင်ဖြစ်၏။ မယားရှစ်ယောက်ကို တအိမ်တည်းထား၍ အလှည့်ကျလိုက်ဘုံမြ နန်းဖွင့်၍ ဆောင်တော်ကူးလေသည်။ အချိန်ကား မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး စိုးစံသောကာလဖြစ် သောကြောင့် ဦးကျောက်လုံးမှာ ဘုရင့်ကျွန်ရင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း ဓားထက်သည်နှင့်အမျှ မယား လည်းသွက်လှသည်။ “ကျောက်လုံးနား ယောင်မကပ်နှင့် ကောင်မတွေ ပေါင်ချပ်သွားမယ်” ဟု ဆိုစမှတ်ပြုလောက်အောင် မြာပူသူ-အကြောထသူဖြစ်၏။

မိကျောင်းတံတားပြောတိုင်း မြို့ဝန်ဦးကျောက်လုံးနာမည်ကို မေ့မည်မဟုတ်ပေ။ အ ဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြောက်ပြင်တွင် ဇိမ်နန်းရှိရာ ထိုဇိမ်နန်းသို့ အချိန်မီကြွမြန်းလိုသော ထိုထို ဤဤ အလီလီသော ယောက်ျားနုသိုးတို့အတွက် ဦးကျောက်လုံးက ကာမပေါင်းကူးအဖြစ် ဥဒါန်း တွင်ရစ်အောင် အနောက်ပြင်မှ လမ်းခင်း၍ တည်ဆောက်ပေးသော တံတားဖြစ်လေသည်။ မိ ကျောင်းတံတား သို့မဟုတ် ဦးကျောက်လုံးတံတားဟုအမည်တွင်လေ၏။ ဖောင်းဖောင်းကားကား တင်ကြီးများဖြင့် ရင်သားအိစက် ကျောက်လုံးမောင်စွဲမက်သည့်ဇနီးထိပ်ထားမိမိကြီး မဖုရားနှစ် သိမ့်စေရန် ဦးကျောက်လုံးကိုယ်တိုင် ရေးစပ်သည့်တေးထပ်မှာ သည်လိုခြပ်ဟန်ဖြင့် ရေးသားထား သည်ကိုတော့ စာရှုသူတို့အား တာဝန်ပေးပရစေ။

နှစ်မိုက်ဆိုင်ရှိတဲ့ “...” ရယ်နှင့်

တည့်တည့်ကြီး... ဝိုးမယ်။
မိမိကြီး အမျိုးတယ်အောင်။
မညှိုးငယ်ပါနဲ့။
...ောက်နှုတ်ခမ်း အံ့နီနီကို။
စုံစုံညီဖြဲလို့...ကွဲ့။
ကိုယ့်ရွှေနှိဖွဲ့အိတ်ဟာကို။
ဆွဲကြိတ်ကာနယ်ဖဲ။
ပြွဲထိပ်ခြာအလယ်ရွဲရယ်နှင့်။
ကျယ်သတဲ့ကျယ်အောင်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

တမူမူကိုယ်မရုန်းတာဖြင့်။
သိုဆုံးအောင်...ိုးနိုင်သည့်မောင်။
အိုကုံး၍ တမျိုးထောင်။
နသိုးချောင်နောက်ဆုံးနှင့်။
ယောက်သွားခိုး... ဘက် ...ပ်တော်။
...ိုးနောက်ကဆော်။
ဝမ်းနံပါတ် ...ီးတစ်ဇော်ကို။
ညီးချစ်တော်မူအုံးကွဲလေး။

၂၁။ ရှေးက စစ်ကိုင်းခရိုင်တွင် ဗြဲတရော်အမည်ရှိသော ရွာတရွာရှိသည်။ ထိုရွာမှ ရွာသူရွာသားများသည် စာဆိုစာစပ်တတ်ကြ၏။ တနေ့ ထိုရွာသို့ ဘုရင့်လှေတပ်တွင် အမှုထမ်းနေသော လုလင်တယောက် ရောက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးကြီးငယ်များ ရောဝတီမြစ်ကမ်းစပ်တွင် ရေခပ်နေသောအခါနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေရကား အဆိုပါလုလင်သည် ဗြဲတရော်ရွာသူများဖြစ်၏။ စာဆိုဉာဏ်ကို စမ်းသပ်လိုသဖြင့် စတင်၍ “အမိတို့ရဲ့ဗြဲတရော်ရွာသူများဟာ စာဆိုစာစပ် တော်တယ်လို့ သတင်းသန့်သန့်ကြားရတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မောင်ကြီးအတွက်တွေ့ စာတပုဒ်လောက် စပ်ဆိုပေးစမ်းပါ” ဟု မေတ္တာရပ်ခံလေသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးအုပ်ထဲမှ လုံမငယ်တဦးက “မောင်ကြီးက ဘယ်လိုအကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်ပြီး စပ်ဆိုချင်သလဲ အားမနာပါနဲ့...” ဟု ဆိုလာသော် လှေတော်အမှုထမ်းက “ဒီလိုလေ... အမိတို့ရဲ့... မောင်ကြီးဟာ မန္တလေးနေပြည်တော်မှ လှေတော်သားတဦးဘဲ၊ မန္တလေးမြို့လဲပါအောင် လှေအမှုထမ်းလဲပါအောင်၊ နောက်ပြီးတွေ့ မောင်ကြီးအမည်လဲ ချန်မထားဘဲ အစုံအစီပေါ့” ဟုဖြေလေ၏။ ထိုအခါ လုံမပျိုက စပ်ပေးရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ကြီးနာမည်ကို တဆိတ် အမိန့်ရှိပါအုံးဟု ပြောလေလျှင် အစပ်ရခက်မည်ဟုထင်မှတ်မိသည့်အတိုင်း ခပ်ခက်ခက် ဝူကျကျ အမည်တခုကို ရွေး၍ မိမိအမည်မှာ “မောင်ဂွပ်ဂွပ်ဂွမ်း” ဟုပြောလိုက်၏။

ဤအမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အဆိုပါလုံမပျိုကပင် လျင်သော ရွှင်သော ဉာဏ်တမျိုးဖြင့် အောက်ပါကဗျာတပုဒ်ကို လက်တန်းချိုးစပ်ပေးလိုက်သည်။

မန်းနေပြည်တော်။
လှေလှော်၍ အမှုထမ်း။
ဗြဲတရော်သူလာမစမ်းနှင့်။
မောင်ဂွပ်ဂွပ်ဂွမ်း။

စပ်ခိုင်းသူမှာ လှေတော်သားနှင့်တကွ ရေခပ်သူအမျိုးသမီးအပေါင်းမှာ နှစ်ထောင်းအားရ သဘောကျသဖြင့် ရွှင်ပျရယ်မောတသောသောပွဲကျသွားလေသတည်း။ လှေတော်သား

E-book is created by www.ShanYoMa.org

လည်း ယင်းအမျိုးသမီးကို ကျော်သလောက်တော်ပေသည်ဟု အကြိမ်ကြိမ်ချီးမွမ်းပြီး မိမိနေရင်း ဒေသသို့ ပြန်သွားလေသည်။

၂၂။ သွေးသားတောင့်တမှု၊ သွေးသားဖလှယ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဆန္ဒမပြေလည်ကြသောလင် မယားနှစ်ဦးသည် အချင်းများကြပြီး မန္တလေးမြို့တည်ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးလက်ထက်၌ တရား ဖြစ်ပွားကြရာ လွှတ်တော်က ဂျင်ပိတ်အမျိုးအစားနှယ်ဝင်ဖြစ်သော အပေါက်သေးပိုင်ရှင်အမျိုး သမီးအား ရုံးဓမ္မသတ်အရ ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင် အရှုံးပေးစေ၍ ၎င်း၏ ယောက်ျားနှင့်ကွာစေရ သည်။

“မိန်းမဂျင်ပိတ်-ကျပ်အစိတ်” ဟူ၍ ၎င်း “မိန်းမအာလန်-တထောင်တန်” ဟူ၍ ၎င်း ရှေးက ဆိုရိုးရှိ၏ ။

အဆိုပါသတင်းကို ကြားသိရသော ဘုတလင်မြို့ဇာတိဖြစ်သော ဆရာကြီးဦးပြည့်ကျော် (ဣတ္ထိဒုဇ္ဇနကထာလင်္ကာကျမ်း မိန်းမတို့၏ အပြစ်အနာအဆာများပြသောကျမ်း) ပြုသူက ၎င်းအ မျိုးသမီးအား လွှတ်တော်အမိန့်အရ လက်မထောက်သူရဲကတော်များ မည်သို့မည်ပုံစမ်းသပ်ပုံ၊ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကွာရှင်းပေးရပုံတို့ကို မှောက်သောအိုးကို လှန်ပြဘိအလား ထင်ထင် ရှားရှား မြင်သွားအောင် ဟာသကလေးများ စွက်ဖက်၍ ခပ်သွက်သွက်ကလေးဖြင့် ဉာဏ်ကစား ထားပုံကို အောက်ပါကဗျာဖူးငုံဝယ် မမှိတ်မသုန်ရှုလင့်ကုန်။

လင်မယားနှောမိကျတော့၊
ယောနိဝ(မိန်းမအင်္ဂါဇာတ်ဝ)အင်္ဂါ၊
မဂ္ဂဆိဒ္ဒ(လမ်းပေါက်ချွတ်ယွင်းမှု)လမ်းမသာသည်၊
မချမ်းသာယောက်ျား၊
မဂ်-မဂ်ချင်းမကူးနိုင်၊
နှစ်ဦးပြိုင်တွဲလျှောက်တရား၊
လက်မထောက်သူရဲကတော်ကို(ဝမ်းဆွဲဆရာမ)
တွဲခေါ်ကာရှုစား၊
လက်သူကြွယ်-လက်လယ်ထားပါဘိ၊
လက်သန်ဖျားအနိုင်သား၊
ဣတ္ထိလိင်အင်္ဂါဇရယ်ကြောင့်၊
လင်ကွာရမင်းမိန့်အာဏာ၊
ဘာဝရုပ်ရှိလျက်ပါကို၊
ဝိပါက်လာအကျိုးရယ်ကြောင့်၊

ခြောက်မျိုးပဏ္ဍုတ်အသွင်၊
သင်းဖွဲ့လို့ဝင်၊
ရွှေမန်းမြို့ပဌမပလ္လင်ဝယ်၊
ဘဝရင်ရှိတိုးကလေး။

၂၃။ ရွာလယ်မှာ ဖာသယ်ဖာသယ်လို့ ဟစ်အော်ကာ ရောင်းသောအခါ နားကလောမသတိ စရာ-ဟယ်အရှုပ်မြာပခြုပ်ဖာရယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနှင့်။ ယဉ်မကိုဋ်ခင်က မုန်းတို့တောင်မြင်လိုက်ရင် သုံးချင်စိတ်တွေနှင့် ယိုဖိတ်ကာ အာသာမင်ပြီး အဆင်အသွေးကျပါတဲ့ထန်းခေါက်ဖာယဉ် ယဉ်ကလေးကိုတော့ ဝယ်လိုက်ပါဟု တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့်ရောင်းဟန်ကို၎င်း၊ မကျိုးမပြုအဖိုးနဲ့ဝန်ပါ။ နေ့မှာတော့ အေးဆောင်းမှာနေ့တွေ၊ အကောင်းတွင် ပဂေး ခင်လေးတို့သုံးမိလျှင် နောက်တဖန်တပါလိမ့်။ အပြောက်ဟန်အလှကိုတော့၊ မှောက်လှန်ပြပုံပါရဲ့ အာမခံချက်နှင့် သရေထိန်တဲ့ရွှေမိန်ရက်ဖာကလေးကို တွေးမနေငေးမနေဘဲ အပြေးသာဝယ်ကြရန်၎င်း၊ ဖာအကြောင်း သိကောင်းစရာ အချက်အလက်များကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်သိစေရန် စာဆိုတဦးက ခပ်မြူးမြူးအသွားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဉာဏ်ကစားထားသည်။

ပြုံးစိစိအသွင်အပြောက်ဟန်လှလိုက်တာက၊
သုံးမိလျှင် နောက်တဖန် တရပါလိမ့်၊
မှောက်လှန်၍ ပြပုံပါရဲ့ရှုစမ်းပါ၊
အောက်ခံအမရယ်ကနုဆန်းစွာ၊
ဆရာတို့သုံးစေဖို့၊
ဖာဖုံးမှာအနက်ကြောင်းတွေနှင့်၊
အရက်ကောင်းသနော်ရွှေမိန်ရွာက၊
ရေစိမ်ကာကောင်းစွာထိုးလိုက်တာမို့၊
နေ့ချိန်ခါတောင်၎င်းဖာမကျိုးပါဘူး၊
အဖိုးတန်ငွေနှစ်ကျပ်ကယ်နှင့်၊
ကျေနပ်အောင်ပြုပြင်လို့ ရောင်းလိုက်ပါရဲ့၊
သောင်းထိုက်တဲ့နဂရာမှာ၊
ပေါင်းကြိုက်တဲ့ဖာ၊
ထေရ်အရှင်ရဟန်းတော်မက်စေဖို့၊
အညီပင်ဆန်းသနော်အကွက်တွေနှင့်၊
ထန်းလျှော်အရွက်ကိုတော့ သတ်နှီးဖြာ၊
အရပ်ကြီးဖာနှင့်မတူပါတကား၊

E-book is created by www.ShanYoMa.org

အကြောင်းရဲ့သာ၊
၎င်းဖာအထင်အမြင်တေးလိုက်ထာက၊
ဆောင်းအခါဝင်လျှင် နွေးမှာမို့၊
မကောင်းလောက်အောင်တဖုန်းသမဏာကို ကပ်လိုက်ချင်လှ၊
အသုံးမှာနတ်အတွေ့ကဲ့သို့ဖာအကျော် ဇမ္ဗူမှာရှားလောက်အောင်၊
တလုံးတခါထပ်၍ မှာတော်မူပါဘုရား။

၂၄။ တခါက မြဝတီမင်းဦးစသည် မင်းကြီးကတော်ဟောင်း ခင်ဆုံနေသော အိမ်ဂေဟာသို့ အလည်အပတ် သွားရောက်ခဲ့သည်။ မင်းကြီးကတော်ဟောင်းခင်ဆုံမှာ မုဆိုးမဖြစ်လင့်ကစား လုံးကြီးပေါက်လှကိုယ်ကာယပိုင်ရှင်တဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း ရူပနိကာယ် တင့်တယ်လှပ ရွမ်းမြမြ ပျိုယမင်းကဲ့သို့ အသားရေမကျဘဲ ဝမြဝ လှမြလှနေ၏။

ဦးစမှာ ခင်ဆုံ၏ လှကြက်သရေဖြိုးဖြိုးဝေသော ရူပါရုံညိုခါတ်ကြောင့် ဝေဒနာသစ်တရပ် ခံစားရဘိသကဲ့သို့ တဖျတ်ဖျတ် စိတ်ကစားလာသည့်အလျောက် ခင်ဆုံအား ခပ်ထေ့ထေ့ခပ်ညှညဖြင့် အောက်ပါလက်တန်းကဗျာတပုဒ်ကို ရုတ်ခြည်းစပ်ဆိုပြလိုက်သည်။

လဲ့လဲ့ကြီးညို၊
သည်ကိုယ်မှာဆည်မတန်နိုင်ဘူး၊
နွေးရန်အပြု၊
စောရွှေအုံ၊
မယုံမပုံရသည်မို့၊
သောကထောင်ထု။

ထိုကဲ့သို့ ရိတိတိဖြင့် ကလိလိုက်သောစာချိုးသံကို မင်းကြီးကတော်ဟောင်း ခင်ဆုံကြားသိရသောအခါ သေချင်းဆိုး သက်ကြားကြီး ခုတောင် အကြောက ထသေးတယ်ဟု ခွန်းတုံ့ပြန်ပြီး ဦးစအား မျက်စောင်းတခဲခဲဖြင့် သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားလေသောဟူသတတ်။

တောင်ငူသို့ မင်းအမိန့်ဖြင့် ခရီးဆန်ရသော ယမ်းမြဲမင်းသားအား သူ၏သက်ထားမြောက်သားတော် မင်းသမီးက တရပ်တရွာ မဟဂှာအသစ် ပုလဲတို့နှင့်ချစ်ပွဲခံမနေနှင့်အုံးဟုခြေများသောသူလင်တော်မော်အား သီကုံး၍ ပေးလိုက်သောကဗျာမှာ ထိမိ၍ တခိခိနေရမည့်အချိုးအဖွဲ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း အရသာခံစားနိုင်ကြရန် အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်သည်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

မှာလိုက်ကဲ့ကိုယ်တော်၊
မျက်ကွယ်မှာသက်လှယ်များကို၊
ထားလေနှင့်နှော်၊
နောက်နှောင်ပေါ်၊
ကိုယ်တော်ခက်မဲ့၊
အကျင့်တော်ကြောင်မှုနှင့်၊
တောင်ငူမှာ အရွှေလိုက်မည်ကြောင့်၊
မှာလိုက်ပါဦး။

၂၅။ “လှော်ရင်းနှစ်လေ” ဟူသောစကားအရ နှမ်းပါးလှသော အညာသားတယောက်သည် မိမိနှင့်ညီရင်းတမျှ ချစ်လှသော လုလင်တဦးအား မိမိကြိုးကုတ်လုံ့လထုတ်လျက် လုပ်ကိုင်စားသောက်သော်လည်း ကြံသမျှ ဟန်မကျဘဲ ဖွတ်မင်းပြာ ရထားဆိုင်သည့်ကိန်းနှင့်ကြုံနေရသောကြောင့် ခေါင်းပေါင်းပင် ထည်လဲမရှိ၊ ညီမောင်တွင် တခုလောက် အပိုအလှုံ့ရှိပါက သူ့အား မဝပါမည့်အကြောင်း တောင်းခံပုံကို စာဆိုတဦးက ကြားသိရသဖြင့် အောက်ပါဟာသကဗျာတပုဒ်ကို ရေးသီကာ သရုပ်ဖော် လိုက်လေသည်။

ဖွပ်ထက်ဖဲ့၊
တပဲသာတဲ့နောင်၊
ညီမောင်အသိ၊
ခေါင်းတထည်ရှိ၊
ပေးပါ့ညီညီ။

၂၆။ တခါက ပုသိမ်မြို့ကျောင်းတိုက်တတိုက်မှ ကိုရင်ကြီးတပါးသည် စာဆိုစာစပ်ဝါသနာပါ လှသဖြင့် စမ်း၍ စမ်း၍ စပ်လေ့ရှိ၏။ တနေ့ ရွှေမုဋ္ဌောစေတီမြတ်အား ကပ်လှူရန် ကျောင်းနောက်ဘက်၌ပေါက်နေသော စိန်ပန်းပွင့်များကို မိန်းမပျိုများ ခူးဆွတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဦးပဉ္စင်းများရှေ့တွင် စာချိုးပြလိုက်သည်။

တို့ကျောင်းနောက်ကစိန်ပန်းတော၊
အပျိုးကလေးတွေလက်နှင့်ခေါ၊
ရွှေမုဋ္ဌောကိသွားလို့တင်။

ထိုအခါ ကဗျာအသင့်အတင့် စပ်ဆိုတတ်သောဦးပဉ္စင်းတပါးက “ဟဲ့ကိုရင်ကြီး မင်းစာက အန်ချော်ကြီးကိုးကွ... စိန်ပန်းတောဆိုတော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်နဲ့ လက်နှင့်ခေါဆိုတာ ဖတ်တင်္ဂင်နှင့်ဂုဂလန်ကြီးပါလား၊ ဘယ်နှယ်လက်နှင့်ခေါရမတုံး” “လက်နှင့်ဆွတ်လက်နှင့်ခူးသာ ဖြစ်ရ

E-book is created by www.ShanYoMa.org

မယ်ဟုပြောပြရာ ကိုရင်ကြီးက “တောနှင့်လည်း ခံပိုဒ်ဖြစ်ရမယ်” “ဋ္ဌော” နှင့်လည်း အံကိုက်ဖြစ်
အောင်လို့ တပည့်တော်က “ခေါ” ကို ထည့်စပ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒီလိုမှ “ခေါ” မထည့်လျှင် ကဗျာ
အဆုံးသတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ တပည့်တော်က ခေါကို ထည့်ရမှ ကျေနပ်မယ်” ဟု စောဒကသံဖြင့်
ခွန်းတုံ့ပြန်လေသော် ဘေးပန်းရှိဦးပွင်းတစုက ကြားသိရ၍ တဝါးဝါး ပဲ့ကျသွားလေသည်။ ထို့
နောက် ဦးပွင်းကပင် “ကဗျာဆိုတာ ဒီလိုစပ်ရတယ်ကဲ့မှတ်ထား” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်အောက်
ပါအတိုင်း စပ်ပြလိုက်သည်။

တို့ကျောင်းနောက်က စိန်ပန်းဖူး၊
အပျိုလေးတွေလက်နှင့်ခူး၊
မုဋ္ဌောဦးမှာ သွားလို့တင်။

၂၇။ တခါက ချိုးတကောင်သည် ယင်းတော်ပင်ထက်ဝယ် နားလျက် လူအများအနီးရောက်
လျှင် ပျံသွားတတ်၍ လူအများထွက်ခွာသွားလျှင်သွားချင်း တကူတူတေးဖွဲ့၍ တသွဲ့သွဲ့စာစာညံ
လျက်ရှိသည်။ အဝေးက အသံပေးပြီး အနီးကျပြန်ပြေးတတ်တဲ့ ချိုးလိမ္မာကို မြင်တွေ့ရသော
စာဆိုဉာဏ်ရှိသူတိုင်းက အောက်ပါအတိုင်း အကောင်အထည်ပေါ်အောင် သောကွက်ဖော်၍ စာ
ချိုးလိုက်လေသတည်း။

ဝေးကငယ်ခေါ်၊
နီးပြန်သော်မသီလာတဲ့၊
ချိုးလိမ္မာကြီး။
ယင်းတော်ထက်မူ၊
သံဆန်းတွေကူလို့၊
ငချိုးဖြူနှောင်အိမ်လွတ်ရယ်၊
လောကွတ်နှင့်ပီး။

၂၈။ ဖာပွန်မြို့အုပ်မင်းသည် မန်းမငမ်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အထူးနာမည်ကြီးသူဖြစ်၏။ အဆို
ပါသတင်းကို နားမဆန့်အောင် ကြားနေရသော မောင်းထောင်စာဆို မောင်အေးသည် မြို့အုပ်
မင်းအား အမြင်ကပ်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် အောက်ပါလှောင်ကွက်ပါသော ကဗျာဖြင့် ဖော်ပြ
ကာ သရော်လိုက်လေ၏။

တဏှာလှန်၊
ဖါပွန်ကမြို့အုပ်။
ကိလေသာအလွန်ကြီးတယ်၊
လီးကတင်းဘုတ်။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ထိုအကြောင်းကို သိရသောမြို့ အုပ်မင်းက ချင်ခြင်းပင်အောက်ပါဒွေးချိုးကို ရေးခြယ်
 ၍ ပြန်လှန်တွယ်လိုက်လေသည်။
 စာရေး၊ တော်မယောင်နှင့်၊
 မောင်းထောင်က ငအေး။
 နောက်တခါ သည်လိုရေးရင်၊
 ဖင်ခံရလိမ့်လေး။

၂၉။ ရာဇဝင်အူပေါက်ကို ပြောက်သောက်စနု ကမောက်ကမဖြင့်၊ မထောက်စကား ဖြီးလုံး
 များဖြင့် လေထွားထိပ်ခေါင် သမိုင်းကြောင်တို့အား ရှေးစာဆိုတဦးက အောက်ပါတေးထပ်မြူး
 ကို ရေးစပ်ပြီးသကာလ သောက္ကက်ဖြင့် သရော်ကာ ဆော်နှက်ထားလေသည်။

ရာဇဝင် တခန်းထုတ်ပေါ့၊
 ရှမ်းတရုပ်မိုင်းသာ၊
 မန်းစမုတ်ဝိုင်းလာသည်၊
 ဆိုင်းမပါတေထိ။
 မင်းကျန်ရစ်ရေသောက်လာတွင်၊
 မြေပေါက်ထာတိုင်းကအသိ။
 ရှင်ဘို့မယ်ပြေအာလန်မှာ၊
 ရွှေစာရံတည်ဘိ။
 နော်ရထာလော်မာမိတာကြောင့်၊
 ဒေါ်သာအိသေရှာ။
 ကုလားတွေအရှုပ်ထွေး၊
 တရုပ်ပြေးတွင်တဲ့ကျော်စွာ။
 ရှင်စောပုအာသင်္ခါတောင်၊
 ကြာပင်မှာ သန္ဓေပြုတာကြောင့်၊
 ဝေဠုလိုအမည်တော်၊
 ပေးကြပြန်သော်။
 ဦးဝိုင်းလို့အညွန့်ခေါ်သည်၊
 ကွမ်းဇော်ကို ကျွဲခတ်လို့လေး။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၃၀။ ရှေးက ဇာတ်သဘင်ဆင်ယင်ကျင်းပရာတွင် ဇာတ်ကွက်ဖော်သောအခါ ဗုံတောက်သီချင်းများကို ထည့်သွင်း၍ ဇာတ်လမ်းစုံပြေအောင် ကြွကြွရွရွဖြစ်စေသော တေးသွားဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သုတေသီတို့ မှီဝဲသုံးစားနိုင်စေခြင်းအလို့ငှာ စာပြောင်ဖြင့် ရောမွှေသီကုံးထားသော “မင်းသားရူး ဗုံတောက်သီချင်း ၃ ပုဒ်ကို ဇာတ်ဘက်ဆိုင်ရာ စာရေးဆရာတဦးက မြူးကြွကြွအသွားဖြင့် ရေးသားထားပုံမှာ ဟားစရာ ဝါးစရာ တရပ်မဟုတ်ပါလား။

(က) ငစီပူ-ငစီပူ၊
ချီးဗိုက်ကြီးကဆူ၊
ငစီပူလင်နေမှားတော့၊
ငသလဲထိုးနှင့်ညှားတယ်လေ
ဝါးဘတ်ကယ် ငါးထွေနှင့်
ငါးရုံတွေငါးမြေနှင့်
လိုချင်ပလေကြားမျှောင်စကားရယ်
အိုဗျာ-ငါးလင်ပန်းနဲ့ပါတဲ့ညား။

(ခ) ရာဇဂြိုဟ်ဦးတေန
လောင်းဇနက္ကရယ်တဲ့ဒွိတပေါင်
သမင်ကိုဆောင်ချင်လှ
ဖမ်းပေးပဆို
သမုဒ်တခိုပင်လယ်ကြော
သင်္ဘောပျက်တဲ့မတ်ဝိဒူ
မုံတီရောင်းတဲ့ကျန်စစ်သား
ကိုဗျတ်ဝိလူပျိုထွားရယ်
ဝင်္ဂဘာဟိုတောင်ကြားမှာ
နှားခွေးလို့ပြဲ။

(ဂ) ဆပ်ပြာရောင်းတဲ့ရေနံသယ်
မြေအလွယ်က ဘုန်းကြီးသမီး
ရှင်မွေးလွန်းမောင်
လိပ်ကိုထောင်
ကျားစောင်ခြံတဲ့ဖွတ်မိကျောင်း

E-book is created by www.ShanYoMa.org

တောင်စောင်းလေးကမယ်သူတော်
ကင်းတုတ်လို့အော်ရော့ထင်
မောင်းဆော်သံကြားရ
(အလိုဗျာ)ကိုဗျတ္တရယ်ဟား ... ဟ ... ဟား။

၃၁။ တခါက ပွဲတော်အုပ် မောင်မိုးသည် ၎င်းကိုးကွယ်သောဘုန်းတော်ကြီး ဦးသောမအား ကြက်တကောင်လုံး ကြော်၍ ဆွမ်းဟင်းလျာအဖြစ် လှူဒါန်းဆက်ကပ်လေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး လည်း မြည်းစား၍ ဘုန်းပေးတော်မူရာ ကြက်သားမှာ ဝါးမရအောင် မာလွန်းလှသောကြောင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ဆွမ်းစားရပ်လိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါကဗျာတပုဒ်ကို ချက်ခြင်းရေးစပ်၍ ပွဲတော်အုပ်မောင်မိုးလက်ထဲသို့ အပ်လိုက်လေသည်။

စေတနာသဒ္ဓါဖြိုး
တကာမိုးလှူလိုက်ထာ
မေးအနံ့ထုံသင်းရယ်နှင့်
အသားဟင်းမာတာတာ
စားဘွယ်ရာ
ရောမကြက်သိုး
ကောင်းလိမ့်မယ်အထင်နှင့်
အာစောင်တွင် ကြိတ်ခါဝါးမှ
သွားနှစ်ချောင်းကျိုး။

စာဖတ်ပြီးသောအခါ ပွဲတော်အုပ်မောင်မိုးရော အနီးအပါးရှိ ဦးပဉ္စင်းတသိုက်ပါ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ဆူဆူညံ့ဖြင့် ရယ်သံများ လွှမ်းသွားလေသတည်း။

၃၂။ နတ်တေလေပတ်တိုက်၏ ရွှင်ကွက်ကို ကဗျာဘဏ်တိုက်စာအုပ်တွင် ဤနယ်တတန် ဟာသဆန်ဆန် ဖော်ဆောင်ထားလေသည်။

ဘဝတန်ခိုး၊ ဓားပြလို့ဆိုးတော့မပ၊ ငါ့အမျိုးပေါင်း၊ ကူလီသယ်၊ မြူနီစီပါယ်ဘက်က၊ ငါ့အဖေတံမြက်စီးခေါင်းဟ၊ ပဲရောင်းတာငါ့မိခင်၊ အနုရှိသမျှထာဝစဉ် မညှိုးခဲ့ပါဘူး၊ ဒုက္ခိတရာ ဇဝင်၊ ထိုးလောက်အောင်၊ အမျိုးကုန်စာရင်းမတင်ဘဲ၊ အဖျင်းတွင် အဆန်းကလေး မရှောင်တီး၍ (ကိုင်းရွာစား) ကျွန်ုပ်ကို မန္တလေးတောင်ပို့စမ်း။

၃၃။ နှလုံးသားဖလှယ်မှုပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ လေးစားမြတ်နိုးအပ်သော မိမိချစ်သူအား

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ဗိုလ်ဆန်သော ငတိတယောက်က အင်္ဂလိပ်စကားညှပ်၍ ချစ်စာရေးပုံမှာ သဘောဝင်-မနောရှင်
စရာ ကောင်းသည်နှင့်အညီ အောက်တွင် မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

အိုင်လပ်(ဖ်)ယူဘဲဒီးမတ်(ချ်)၊
စွဲမှီးကပ်မှန်တယ်၊
ဟဲရီးအပ်ကြံရွယ်၊
စံစပယ်ဇင်ပန်း၊
ရိုးဆီချို(ဖ်)ခိုင်းပန်းကျူရယ်၊
အိုင်ဝမ်းတူကစ်(ဖ်)ဖေမှန်း၊
ပရစ်တီးဖေ(ဖ်)မေအသဝါရယ်၊
နေ့မကြာစိတ်တမ်း၊
လေဒီ-ဖေရည်မှန်းလို့၊
နေရီချမ်းအခါ၊
ဖော်မသီဂျော်လီကင်း၊
ဆော်ဒီးခြင်းဖြစ်ရပါတော့သာ၊
လက်တားရ ရက်များကြာသော်၊
ခက်ငြားစွာ ယူဆီးတော့၊
ဗြူတီဖူး(လ်)လေးမျက်ရှင်၊
တွေးလျက်ထင်ထင်၊
နောင်း-အင်-သင်း ပုလဲခင်ရယ်၊
မဲရစ်(ချ်)ချင်စမ်းပါဘိလေး။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၃၄။ လူ့ရွှင်တော်များ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့်ဟားကွက်ဗုံတောက်ကဗျာခြောက်ပုဒ်ကို ကဗျာ
ဘဏ်တိုက်စာအုပ်မှ ထုတ်နှုတ်လိုက်ပြီးသကာလ သုတေသီများအတွက် အောက်၌ တင်ဆက်ထား
သည်။

(က) ထစ်လတစ်တစ်၊ ရှေ့လတေတေ
သူများဟာတဲ့ရှေ့၊
တခါတလေတော့ ငေါက်ခနဲ၊
အပေါက်လွဲတော့လုပ်မရနိုင်၊
ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်၊ ကိုင်လို့တုတ်ရတယ်ကွယ်၊
အလိုဗျာတို့မှုတ်တဲ့နဲ့။

(ခ) ပေါင်နှစ်ချောင်းမြောက်ပါလို့၊
အပေါင်ဟောင်းတဲ့သွတ်လိုက်ရင်၊
ပြွတ်ကနဲဝင်
တခြားဟာ ရှောက်မတွေးကြနဲ့
တရုပ်ပြေးဂန္ဓာကျေးရယ်
ဝတ်လိုက်ရင် အလွန်နှေးတယ်
အလိုဗျာ “ဘောင်းဘီ” တဲ့လေး။

(ဂ) ကုမ္မာရီချောအလှ
သခေါကဂဠု၊
ပြောသမျှယုံပါကွယ်
မုံရွာကဆန်ပြုတ်
မိုးကုတ်ကကျောက်နီပေါ်တယ်
မောက်ပြည်ကျော်စပ်တဲ့ငြုပ်သီး။

(ဆ) ကျောက်မဲနတ်နှင့်
ဘိနပ်ကကျိုက်ထို
မော်လမြိုင်ဒူးရင်းယို
ရှိန်းခိုကညော်ပြီး
ကွမ်းသီးကြိုက်တောင်ငူမှာ
ကြောင်ဖြူဟာမင်းကုသမယား၊

(င) ဆပ်ပြာသယ်လင်ပျောက်လို့
ဖင်ကောက်တဲ့လင်းမြေ
ကာလနဂါးအလွန်ရှေ့တယ်
ခုနစ်ပြေထောင်စစ်ခင်း
ချင်းတိုင်းမြစ်သလ္လာဝတီ
ရာဇဌာနီမန်းရွှေမြို့ကြီး။

(စ) တို့အမေအကြံကောင်း
ရေနံချောင်းက မုံပေါင်းဝယ်

ပုဂံကရေသယ်
ကျိုးရေဝယ်ဝင်ချိုး
ဆိတ်သိုးကအလွန်ညှိတယ်
ပန်ချာပီမုတ်ဆိတ်ကများ။

၃၅။ စိတ်ပျော်ကိုယ်နု၊ ရယ်ပြုတထွေ၊ ဟိကြလေက၊ ပျော်ပေရွှင်ပျ၊ တို့သောရသည်၊ အဟော
ဝတ ကောင်းလေစုဆိုသလို ထိုထိုဤဤ အလီလီသော ဆိုင်းဆင့်နှင့်ခြား အောက်တွင်ရေးသား
ထားသည့် ကဗျာဘက်တိုက် စာအုပ်ထဲမှ ဖော်ပြပါရှိသော ပုဏ္ဏားဆိုင်းဆင့်ကတော့ သိတ်မဟိရ
သည့်တိုင်အောင် အနည်းငယ်တော့ ခိရ-ပြီးရပါသည်။

ပုဏ္ဏားဆိုင်းဆင့်

အပလီဘဝ၊ မမိုကြစေဖို့၊ ပထဝီဇယမန္တန်၊ လိမ်ဆရာကဝိ၊ ဝတိန်တာထိဆီရှိမဟေ့၊
စိန္တာမဏိမကျန်ဘု၊ ဩောင်း... ကိုးတံတဝ မကောင်းသော အယုတ္တမာဘယ်သူမူကြမလဲ၊
(ဩောင်းနမောဗုဒ္ဓါနုဘာဝေန)နှင့်လူရွာဖွေသမျှ ဘယ်သူမှ မမိုရအောင် နယ်ဇမ္မုဒီဦး၊
ဆံဖြတ်ခွဲ၊ တူးနံပါတ် ပုဏ္ဏားမျိုးတွေမို့၊ ဂုဏ်ကြားတဲ့တန်ခိုး၊ ကျမ်းပေါင်းအစောင်စောင်
သန့်ပြီးတော့၊ လမ်းဟောင်းနောင်လာလတဲ့ ကိုးရစ်တော့ မျိုးနွယ်ဗြဟ္မဏ ဆရာအနေ
အလှမ်းတွင်မှ၊ ရွှေနန်းစံ ဣန္ဒာကဝိရဲ့၊ သပြေပန်းနှင့်ဆန်လိမ်တာ မသိရအောင်
ဟဲ... တကာစိန္တာမဏိရွတ်တော်မူစမ်း။

၃၆။ တချိန်က တရားဝန်ကြီးဦးအေးသည် လွှတ်တော်စာရေးများဖြစ်ကြသောဦးမူန်၊ ဦးမုံ၊
ဦးကွန်၊ ဦးကွန်တို့သည် လာဘ်ပဏ္ဏာလက်ဆောင်များ လက်ခံကြောင်း သတင်းရရှိသဖြင့် သူတို့
တတွေ နောင်ကြဉ်စေပြီး ရပ်တန်းက ရပ်စေရန် အောက်ပါကဗျာဖြင့် စာချိုး၍ လေးယောက်
စလုံးအား ဆုံးမလိုက်လေသည်။

လာဘ်ပဏ္ဏာ
မိုးရွာသို့မူန်း
ရှေးကုသိုလ်ဆော်ဘန်လှုံပါဘိ
မူန်မုံကွန်ကွန်း။

အခန်း-၆

ကဝေမပတ်တိုက်

၃၇။ ရယ်စရာတနည်း၊ မှတ်စရာတသွယ်၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာစာနဘေ လုံးထပ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ထားသော ကဝေမပတ်တိုက်ကို စာဆိုတဦးက ဤနှယ်တတန် ဟာသဆန်ဆန် ရေးဖွဲ့ထားလေသည်။

ငါနှင့်မကွာ သွားတိုင်းပါကြ၊ ကိုယ်မှာမဲမဲ၊ သူရဲထွန်းအောင် ငတေနှောင်နဲ့၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် နက်ချိတ်အတိတ်ရကွန်၊ လွန်တဲ့လွန်၊ တံခွန်စိုက်လွှား၊ ကိုးမြို့တိမ်းပါတဲ့...ဟဲ့ အစိမ်းစားတို့၊ ဇော်ဂနီဝသီဈာန်စက်ကြိုးစီး၊ အညှီတွေ့ကာ သည်နေ့လာတဲ့ “ရွာသမီး” ။ စက်ကိုလဲစီး၊ ဖဝါးခြေလျင်၊ မသွားချင်၊ ကောင်းကင်ဦးဆောင်စီး၊ လေဟုန်ထက်အာဇဉာတွေ့ ငါကဝေ၊ တိန်ခြေကိုနင်းပြီးလျှင်၊ မယှဉ်သာဝေး စင်ကွာလို့အေးကြ၊ ကြေးမလွတ်ရုံးဆရာထံ၊ အလကားဉာဏ်တွေ့မို့၊ ရပြန်ရှုံးကြသတဲ့တွေ့... မောက်လုံး မောက်ပြား၊ ချေးခြောက်ကောက်တဲ့ ပေါက်ပေါက်စားတို့က၊ ဂုဏ်မြောက်လို့ မကြားကြနှင့် အမှားသာတွေ့ကြမပေါ့။

ငါ့ဘိနပ်နှင့်အဘောင်ကိုနင်းပြီးလျှင် လျှာရင်းပါဖြတ်လိမ့်မဟေ့။

မှောက်မှားတဲ့လူတာတေ၊ ပြိုင်ချင်တဲ့အသံနှင့်သင်းလာလို့ပြော၊ လိပ်ပြာကြိတ်ကာစားကိုက်ထာ၊ လေးပေါင်ပျက်မသား၊ ကျောင်းကြိုကျောင်းကြားမှာ ဖင်ကားလို့သေပါရော့။ တကတဲ့ဟဲ့နော်... ဝေမဆီဘူး၊ များပရိတ်၊ ပြောစမှတ်၊ အတတ်မကျူးချင်ကနဲ့၊ “မိကဝေ”စိတ်နေရူးတွေ့၊ ဒူးကြားမှာခေါင်းဆိုင်၍၊ ပါးစပ်ခြင်းပြိုင်ရလိမ့်မယ်၊ ဝိုင်းမုန်ဆိုင်းပန်းရွှေကြုတ်က၊ မယ်ကဝေတိမ်မမြှုပ်အောင်၊ မှော်ဆရာ ပေအယုတ်တို့အား(တိုင်း-မောင်ကြီး)ပတ်ထမီအုပ်။

၃၈။ တမျိုးဟားတိုက်ရမည့်ရှိုးလိုက်ရတုကို အောက်တွင် စာဆိုတဦးက ကဗျာဘဏ်တိုက်စာအုပ်ဝယ်-ဤသို့ ဖော်ဆောင်ထားလေသည်။

မောင်ရင့်အမေ၊ နို့ပျဉ်းရှေ့နှင့်၊ ပေပေညစ်ညစ်၊ နှပ်တစ်လစ်ငယ်-စစ်စေးသားရောင်ဝေ။

ဆံပင်ပေ့ရှုပ်၊ တစ္ဆေရှုပ်လို၊ အာပုပ်တဟောင်ဟောင်နှင့်-ရှိုး၊ ရန်ထောင်ခါဝယ်၊ ရပ်ရွာအထဲ၊ ရှောက်၍ဆဲသည်၊ သရဲပုံပမာ-ဝေ၊ မောင်ရင့်ဒွေးလေး၊ မျက်စိမှေးသည်၊ ပွေးကွက်နှင်းခုနာနှင့်ရှိုး... ။

အိမ်တကာသွား၊ သူတပါးကို၊ စကားအတင်းဆို-ဝေ၊ မောင်ရင့်အရိုး၊ အအိပ်ကြီးသည်၊ ဇီးကွက်အောက်က လျှို၍ရှိုး၊ တကိုယ်တည်းကုတ်၊ သန်းဥတုတ်သည် ဗျူတ်ဗျူတ်မည် အောင်ပင်-ဝေ။

မောင်ရင့်ဒွေးတော်၊ ရန်အောင်ကျော်သည်၊ အတော်အဘောင်ရွှင်ခဲရှိုး။ လူမမြင်ခင် အရင်ဆဲ၊ စောက်ကန်းမအလိုး၊ သေခြင်းဆိုးလို့ အမျိုးမျိုးမောင်းမဲသည်၊ အဆဲဆာဘွဲ့ရလိုလေဝေ။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

မောင်ရင့်ဦးကြီး၊ ထိုင်ကာမြည်းသည့်၊ ဝက်သီးအကြော်ကိုင်၍ရှိုး၊ တယိုင်ယိုင်မူး၊ လူအ
ဂ္ဂူးလို၊ ဘီလူးပုံပမာဝေ။
မောင်ရင့်အဖိုး၊ ကြက်ကိုပိုး၍၊ ရွှာရိုးကြက်ဝိုင်းရှာ၏ ရှိုး။
ဥပုသ်စောင့်ရင်း၊ အိပ်မက်တွင်းမှာ၊ ပုလင်းနီမိတ်ထင်လို့လေး။

၃၉။ စာဆိုတော်မယ်ခွေသည် စာဆိုစာစပ်တော်သော အမျိုးသမီးကလောင်ရှင်တဦးဖြစ်သည်။
ငယ်စဉ် ၁၄ နှစ်သမီးကပင် ကဗျာတတ်သည်ဟုအဆိုရှိ၏။ မယ်ခွေ၏ လက်ရာကို အောက်ပါဆေး
တံဘွဲ့အရ ကောင်းစွာ အကဲခတ်နိုင်ပေသည်။

ဆေးတံညိုတညိုလောက်၊ ရော့သောက်တော့ပေး၊ မယူလိုက်က မိုက်လို့ထင်၊ ယူလိုက်
က ကြိုက်လို့ထင်၊ သောက်စေချင်၊ ခုတွင်ပင် ဆောင်ခဲ့ကဲ့၊ ညိုနွဲ့ရဲ့လေး။

၄၀။ မကြည်မလန်း၊ ညှိုးနွမ်းခွေလျော့၊ စိတ်ပျော့မှိုင်းပျ၊ သောကရစ်ဝိုင်းပြီး ဦးနှောက်ထိုင်း
နေသလား-မဆိုင်းမတွ၊ စမှဆုံးထိ၊ တပြုံးပြုံးနှင့် နှလုံးကြည်မေ့၊ မနော့ခွေမည့် ဟောဒီအောက်
ပါမောင်ဝံသာနှင့်မယ်ဗရုတ်တို့၏ လုံးသွားနဘေအချေအတင် နှီးနှောသဘင်ကို တိုင်းရင်းမြန်မာ
ဆရာတင်ရေးသော ကဗျာဘဏ်တိုက်မှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်ပွဲဆင်ရအောင် ထုတ်နှုတ်ဖော် ဘိ
အဆွေကြည့်လော့။

၁။ (မောင်ဝံသာ သို့မဟုတ် မျိုးချစ်)။ အင်္ကျီလွှာပါး အမြင်ထွား၊ ရင်သားကိုပြ၊ စက္ကူအာရုံ၊
ကာမဂုဏ်၊ တဏှာဟုန်ဆွတဲ့ ဟဲ့အမိုက်မ။
အတွင်းကလယ်တိုက်၊ မာယာများ၊ ဂရာပွားကာလသားကြိုက်တဲ့အောင် ဖန်လိုက်မည်၊
မယ်ဗရုတ်၊ အကြံမကောင်းအောင်၊ စံကျောင်းဆောင်ဝယ်၊ ဖလ်ပေါင်းချောင်အုပ်သလို
ပြုလုပ်ကြ၊ ဘောက်သောက် လော်လော်မာမာ၊ ဟဲ့ အပျော်ရှာတဲ့၊ နင်ဂေါ် တပ်ရောက်ချင်
သလား။

(မယ်ဗရုတ် သို့မဟုတ် မပန်းစုံ)။ တို့ဘုန်းတို့ကံ၊ သူစီမံ၊ ကြာဟန်နှင့်ကြား၊ အတွင်းပလီ၊
ဆင်းမဒီ၊ အင်္ကျီကပါးပေမဲ့၊ အသားအေးမြ၊ နှစ်ဖက်ညှပ်ဖော်မြွက်လတ်သော် လက်ပတ်
စော်မနံရအောင် ဝတ်ကြသဟဲ့။

ကြွတတ တပျိုရင်၊ ဇမ္ဗူထိုမြေ၊ မြူချိုစေ၊ လူပျိုတွေမြင်စေဖို့၊ ပြင်ဆင်တဲ့သဘော၊ အ
နိတ်ကညာ အလှစိတ်မှာ ကြွပြီး၊ နိဗ္ဗာနပစ္စယောမို့၊ လောကအသင့်၊ မဒီကညာလှအသ
ဝါ၊ လသာတုန်းဗိုင်းငင့်သလို မျှော်လင့်ရပျိုမယ်၊ အဆန်းတနီး၊ စခန်းကြီးတဲ့၊ ရမ်းသီး
ဝယ်ချင်ပေါ့၊ ရှက်မျှင်လာဘ်လဲ့၊ ပန်ချာပီတပ်ထဲရောက်စေတော့၊ မကြောက်ဘူးဟဲ့ ငါ။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၂။ (မောင်ဝံသာ သို့မဟုတ် မျိုးချစ်)။ အတုတ်တွင်တွင်၊ မလုပ်ချင်၊ ရုပ်ရှင်ကိုသုံး၊ မထိုက်
မတန် မိုက်ညာဏ်နှင့် ဟဲ့ ပိုက်ဆံဖြုန်းမ။

ပြုံးတုံးတုံးဟန်ပန်၊ အမှောင်မိုက်မိုက်၊ ချောင်တဝိုက်၊ လူနှိုက်ခံချင်တဲ့မိန်းမပျိုအစား။
တနဲ့မာယာ၊ အမြဲရှာ၊ ပဲ့တကာသွား၍၊ အကြားနှင့်လော်လီ၊ အညာအလှိုင်း မာယာဝိုင်း၊
လူမြင်တိုင်းကြိုက်တဲ့ ဟဲ့... ပိုင်းလုံးမ။

ရင်ဆီမှဇာသ၊ ထမီပွင့်ထိုး၊ ဖဲစီးကြီးနှင့် ဟဲ့ ဗေဒဆိုးမ။

(မယ်ဗရုတ် သို့မဟုတ် မပန်းစုံ)။ ဒစလပ်ပင်၊ မပြတ်ပင်၊ ဓာတ်ရှင်ကိုသွား၊ အခွင့်မတူ၊
အသင့်မြူ၊ နှင့်အပူလားဟဲ့၊ အကြားနှင့်သုံး၊ လှလှတမေ၊ ညညနေ၊ ငါ့ငွေငါဖြုန်းတာ
ကို မဆုံးမပါနှင့်။

တဖဝါးမခွာ၊ များပြားစွာ၊ သားတရာ ရစေတော့၊ မဝဘူးအရွှင်၊ တနည်းတရပ်၊ အပြီး
သတ် မီးလို့မေ့ရာတင်မဟဲ့၊ ကမ္ဘာတခွင်သုံး တဘဝမကွာ၊ ခဏတာပေမဲ့၊ အရသာအရှိ
ဆုံးမို့၊ တပြုံးပြုံးခံစားပြီး၊ ပျံလွှားအပျို နံပြားချို။ ဟောဒီ ကျမက ကောင်းတဲ့နံပြားချို။

၃။ (မောင်ဝံသာ သို့မဟုတ် မျိုးချစ်)။ ပလီအပေ၊ မဒီမေ၊ ကြောက်စရာဖုံး၊ လောက်ပမာ
တနှုန်းနဲ့ မောက်ဖွာဖွာဆံထိုးမို့၊ နှလုံးနောက်စရာစတိုင်၊ ရင်ကကြွကြွ၊ တင်ကရွရွ၊ မြင်
သမျှချိုင်မည်ဟု၊ လှိုင်လှိုင်ကြီးထ၊ အခြေမတည်၊ အထွေထွေပြီတဲ့ ... ဟဲ့အေစီမ။

နောက်ကဘီးစိုက်၊ ပကာသနအဖိုးကြီး၊ တမျိုးနည်း၊ ဂျပိုးမိုးစရိုက်နှင့်မိုက်တိုက်တိုက်၊
ကလက်စတိုင်ညာဏ်များ၊ ပြိုင်စံရှားတဲ့နိုင်ငံခြားသားမှ မက်သလား။ ရှက်စရာကညာမယ်
နှင့်ဖာသယ်ဖြစ်အောင်၊ နှင့်ပခုက္ကူပို့မဟဲ့နော်။

(မယ်ဗရုတ် သို့မဟုတ် မပန်းစုံ)။ ဥသျှစ်တတင်း၊ ပမာသွင်း နှမ်းတတင်းခေတ်၊ နောက်
ကြွားကြွား၊ ယောက်ျားတွေချစ်အောင်၊ စနစ်ကုံမောက်၊ အနိပ်သရမ်း၊ တိတ်တိတ်မှန်း၊
ဆိပ်ကမ်းရောက်စေတော့၊ ငါမကြောက်ဘူးဟေ့...အပျိုသိုး။

ကညာလှတသိုက်၊ ကာလလိုက်၊ ဘာဂစရိုက်တမျိုးမို့၊ မိုးခါးရေသောက်၊ အသုံးတနည်း၊
ပြုံးဖြိုးဖြိုး၊ ဆံထုံးကြီးအမောက်၊ မြောက်မလိုပျံ၊ ဇမ္ဗူခွင်တိုင်း၊ အူရွှင်လှိုင်းဟဲ့ လူမြင်
တိုင်း ခံမယ်မှတ်သလား၊ နှလိုက်မယ် သဘောက်မသား၊ အသွင်တနည်း ဆင်ကြီးတောင်
ငါမကြောက်ဘူးဟဲ့။

၄။ (မောင်ဝံသာ သို့မဟုတ် မျိုးချစ်)။ အလိုသဘော၊ အပိုမနှောဘူး၊ တိုတိုဘဲပြောမဟဲ့၊
အလည်လည်အရှုပ်သည်အလုပ်၊ အတည်ဖြုတ်တော့မလား၊ မဟုတ်တရုတ်သုံး၊ အောက်
ဆီကြည့်တော့၊ ကျောက်နီစိနဲ့၊ ပေါက်စီအိအိဇာဖုံးပြီး၊ ကြာလုံးနှင့်ကြွား၊ အကြံပက်စက်၊
ပျံကလက်နှင့်၊ ဖလံဖွက်ထဲ ထည့်တဲ့ငါးလို၊ တရားမရွှ၊ အသားနှစ်ခု၊ အဖျားဖုပြီး ကြွား

E-book is created by www.ShanYoMa.org

စုစုထွက်နေပြီး၊ ကလက်တွဲနိဿရည်း၊ ပလပ်တတ်တတ်၊ ဆတ်တတ်တတ်နှင့် ဟဲ့နတ်သ
 မီးဒြပ်ကြီး၊ တံခိုးရွှင်ရွှင်မေ့မေ့၊ အစဉ်တွေ့ခြင်သေ့နှင့်ရတဲ့ ဟဲ့... ကေသရီမျိုး။
 (မယ်ဗရုတ် သို့မဟုတ် မပန်းစုံ)။ တန်ချင့်စရာ၊ ဖဲပွင့်ဇာ၊ ရဲရင့်စွာသုံး၊ အူတရွှင်ရွှင်၊ မူ
 ချင်ချင်၊ လူမြင်လျှင်ပြုံးပြုံး၊ ရှုမဆုံးတကြည်ကြည်၊ မဒီတယောက်၊ အလှမောက်တဲ့ ငါ့
 ပေါက်စီကိုးဟဲ့၊ ရည်သန်ကာမှန်း၊ စေတနာဖြူဖြူ၊ ဝေကာလှူ၊ ခေမာအတူတူ လှမ်းမ
 လို့၊ ဖြောင့်တန်းစွာရည်ရော်၊ ချိုချိုပြုံးပြုံး၊ ပျိုဂမိုး တကိုယ်လုံးဖော် ပါလိမ့်၊ ဇမ္ဗူနဂရာ
 နယ်၊ လူတကာဝယ်အောင်လို့၊ စမူစာလယ်ရောင်းတာ နင်က စားချင်သလား။

အခန်း-၇

သခင်ကိတ်တော်မိုင်း၏ ရသဂုဏ်မြောက်သောကဗျာ

၄၁။ မျက်မှောက်ခေတ်စာဆိုများတွင် မျိုးချစ်စိတ် အရှိဆုံးနှင့်ရသာဂုဏ် မြောက်အောင် စာပေများ ရေးဖွဲ့ရာ၌ အတောက်ပြောင်ဆုံး စာဆိုကို ညွှန်ပြရမည်ဆိုပါက ဆရာကြီးသခင်ကိတ်တော်မိုင်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါ။

ဆရာကြီးသည် စာပေရေးခြယ်ရာ၌ အမျိုးသားဟန် အမျိုးသားမာန်တို့ဖြင့် အစဉ်တစိုက် ဖွဲ့ဆိုလာသည့်အပြင် အမျိုးသားစိတ်ဓာတ် တက်ကြွစေရန် အခါအားလျော်စွာ သွေးထိုးပေးသော လေးချိုးရှည်ကဗျာများကို ဦးစားပေး၍ အမြောက်အမြား ရေးသားခဲ့ပေသည်။ ဝတ္ထုဆောင်းပါး၊ ရာဇဝင်ကဗျာကျမ်းအစရှိသည်တို့ကိုလည်း တဖက်က မနားမနေပြုစုခဲ့ပေ၏။

ဆရာကြီးမှာ ကွယ်လွန်သွားလေပြီ။ သို့သော် ဆရာကြီး၏ လက်ရာ၊ ဆရာကြီး၏ စာပေရန်တို့သည်ကား ယနေ့တိုင် သစ်ဆန်း၍ အမွှေးပန်းထုံကြူလျက် ရှိပေ၏။ ဆရာကြီးသည် ကဗျာသီကုံးသောအခါ စကားလုံး အသုံးအနှုန်း၌၎င်း၊ အဓိပ္ပါယ်ဖော်ပြရာ၌၎င်း၊ ဥပမာ သာဓကဆောင်ရာ၌၎င်း၊ ထိမိရှင်းလင်းပြီး ကွက်ကွင်းပိုင်နိုင်လှ၏။ ဟာသရသဂုဏ်မြောက်အောင်လည်း ရေးစွမ်းနိုင်၏။ သို့အတွက် ဆရာကြီး၏ လက်ရာမွန်တပုဒ်ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော “အညာမင်္ဂလာဆောင်ဘွဲ့”လေးချိုး၏ အရည်အသွေးကို အကဲခတ်နိုင်ကြရန် အောက်တွင် ဖော်ပြထားပေ၏။

ကျုပ်တို့အညာမင်္ဂလာတမျိုးသာပ၊
အဟုတ်ဗျို့၊ ဓမ္မတာအစဉ်အလာမညှိုးခဲ့ပေဘု
အရိုးသမကျရှေးလိုပ အဖွားကလဲကျီတဆောင်
(ကိုမင်းရာရယ်)အမျိုးကလဲမသေးပေဘု
အဖိုးအဖနှင့်မေးကြပါတော့၊ တမျိုးငါ့မြေးရယ်လို့
အဖိုးကပေးလိုက်ပါတဲ့နွားညီနောင်
(ဪ)အမိအဖတို့ကလဲ
ရှိသမျှကုန်ချင်ကုန်ရော့လို့
မယုံရင်ကြုံလျှင်မေးပါတော့
အလုံတခွင်ဂုဏ်အင်ကလဲမသေးပါဘု
မုံရွေးကြေးမုံချောင်းဦးနယ်တလွှားဆီက
အလုံကျေးအကုန်မှာ ပြောင်းဖူးသယ်တွေကလဲ များလိုက်ပါတိသနဲ့
ဆွေသားရင်းချာ ညာတကာမိတ်တို့ကိုလှ
အဖေသွားရင်သာ လာစရာဖိတ်ခဲ့တာနှင့်
ညအိပ်ညနေ အစုံလာကြတော့

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ခြုံစရာအကွက်ဖျင်ဆောင် ၂ ခုငဲ့ပြင်
 ရုံပုဝါပါတဘက် ခြင်ထောင်ကလဲတခုပါဘဲ
 ပြောင်းခင်းတစလယ်ဝင်နှင့်
 လယ်တရှင်စပါးနှစ်ဆယ်ထွက်ကိုလ
 (ကိုမင်းရာရယ်)ရှေးအဆက်ဆက်ကြေးတက်ပြီး
 အဝေးမထွက်ရအောင်လို့တွဲကွယ်
 ပေးလက်ဖွဲ့နှောင်
 လမ်းချိုးအရှေ့က
 စမ်းရိုးအကွေ့အဟောင်းယာမှ(ဟောသည်က)
 အထုပ်တွေ့ဖြေဖြေပြီး အကုန်သာကြဲလေရော့ဟဲ့လို့
 ခရမ်းမျိုးစေ့ကောင်းစွာ ငရုတ်, ဂျုံကုလားပဲသာပ
 နှမ်းမျိုးသွေ့သွေ့ ပြောင်းဝါ ငပြုပ်, ဖရုံ, ဖရဲငဲ့ပြင်
 ထမ်းပိုး၍ရောင်းစရာအထုပ် မုန်လာခပ်တွေနှင့်
 အလုပ်စုံစရာကဘဲရယ်လို့များလက်ဆောင်
 (အိုကိုမင်းရာရဲ့)သားအတွက်ဆိုတော့
 တအားတက်အောင်လို့ အမေအိုကလဲ မရှေ့မတိုတွေနှင့်အခြေကိုနှင်း။
 (ကိုမင်းရာရယ်)မယားဘက်က မောင်တွေကလဲ ပလ္လေတို ၂ စင်း
 မျိုးဆက်ကာခြုံ အိုးခွက်ပန်းကန်အစုံနှင့်
 ပြေတခွင်သထုံ ရောက်ရာကဘဲလွမ်းပါရဲ့
 မြေအင်ဒိုသောက်စရာဇွန်းငဲ့ပြင်
 ကွမ်းအစ်ပါလွယ်အိတ်တလုံးငယ်နှင့်
 ပဲခူးဘူတာမှာလေငနဲသူခိုးလူညာတွေ မှုန်းလိုက်ပါတဲ့
 ပြောက်သဟာထန်းခေါက်ဖာကလဲတလုံးပါဘဲ
 စုရုံးလိုက်လျှင်တအိမ်ထောင်ပ။
 လူထုံးစရိုက်တွင် တသိမ်ပြောင်လောင်ကဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ခန်းဝင်ကလဲ မနဲပါဘူ၊
 မွဲဖို့ရာကံကြမ္မာနှင့် ဖန်လာပုံ ကုသိုလ်ကလဲ မကောင်းချင်တော့၊
 အထက်ဟိုအညာမှာလေ ကြက်ဆိုတာလဲ မလောင်းခဲ့ပါဘူ၊
 အညာမြေဌာနေဟောင်းဆီက၊
 အကြေးတရာ ဒွေးခါလဲတောင်းပြန်ပါပေါ့တဲ့၊
 မောင်းစရာရယ်လို့များတပ်လိုက်မှဖြင့်၊
 ခေါင်းတခါခါဆတ်လှစွာသောလှလှစွေစွေရယ်နှင့်

ဝဝပြေပြေနှပြာတရှင်းကိုလှ၊
ကျောင်းဒကာကိုသာအပ်လိုက်ပါရော၊
ရသမျှဘာဘာညာရယ်လို့ မငြင်းလေနှင့်၊
(မလေးရယ်)ရောင်းကာသာ ဆပ်လိုက်ပေတော့
ရွာရှေ့ယာတခင်း။

၄၂။ စစ်ကြိုခေတ် ကမ္ဘာကျော် ကာတွန်းဝိဇ္ဇာ ရွှေတလေးခေါ်ဦးဗကလေး၏ စာပြောင်သီ
ချင်းတပုဒ်ကို နှောင်းလူငယ်များအတွက် ဖတ်ရှုမှတ်သားမိစေရန် အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါ
သည်။

(ကျား) မူးထာမိုက်ထာကိုက်ထာကလေးနှင့်၊
အမယ်လေးတဲ့ဗျာ။
တကယ်ကလေးနဲ့မကွာ။
(မ) ကိုယ်ချင်းမစာ၊ ဆူထာပူထာ၊
သူသာသည်လိုကိုက်ရင်ဖြင့်။
ဖင်ဗူးတောင်းဆိုက်ဆိုက်ပြီး၊
ကြိုက်တဲ့ဆရာဝန်ခေါ် မှာအော်မှာ။
(ကျား) မောင်လိုလူတသောင်းတိုက်မှာ၊
ခေါင်းကိုက်၍နေနေသာသာ။
(မ) ရှင့်အမေသံမှုန့်စားပြီး၊
မေးထားလို့တော်ပါတန်ပါ၊
ထားလိုက်ပစုံသဗျာ၊
ကျားတိုက်ကကုန်ဟာ၊
ခေါင်းကိုက်ဆေးနှင့်ကျားဘမ်းဗလရှင်ပါ။

အခန်း-၈

ခုံတော်မောင်ကြဘမ်း၏တစ်ဏှာပွဲတို့ဉာဏ်

၄၃။ အမရပူရနေပြည်တော်သို့ တက်ရောက်၍ ပုဂံခုံတော်မောင်ကြဘမ်းသည် ရှေ့နေရှေ့ရပ်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသောအချိန်အခါ ဖြစ်လေသည်။ တနေ့နေမျိုးဂုဏ္ဍအိမ်နှင့်ဝေဠုပျံချီတို့သည် သားရေးသမီးရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တရားဖြစ်ကြရာ သမီးရှင်ဖြစ်သူ နေမျိုးဂုဏ္ဍအိမ်က ခုံတော်မောင်ကြဘမ်းကို အခကြေးငွေ အမြောက်အများပေး၍ အမှုလိုက်စေပြီး သားရှင်ဖြစ်သူဝေဠုပျံချီကမူ နေပြည်တော်ရှေ့နေကြီးဓမ္မနန္ဒသူကို ငှားရမ်းလေ၏။

တရားချိန်းသောနေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ နေမျိုးဂုဏ္ဍအိမ်ကိုယ်စားခုံတော်မောင်ကြဘမ်းက အောက်ပါအတိုင်း စွဲဆိုလျှောက်ထားသည်။

တရားခံ ဝေဠုပျံချီ၏ သား မောင်မှန်းသည် နေမျိုးဂုဏ္ဍအိမ်သမီး ခင်ခင်ကြီးနှင့်လူသိရှင်ကြား အထင်အရှား စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ခန်းဝင်ပစ္စည်းများကိုလည်း သဘောတူလက်ခံပြီးသားဖြစ်လေ၏။ ခင်ခင်ကြီးတို့အိမ်ကိုလည်း စေ့စပ်ပြီးသည့်နောက် သွားလာဝင်ထွက်နေပါသည်။

ဤသို့ သွားလာဝင်ထွက်ပြီး အကြင်လင်မယားတမျှနေထိုင်ပြီးနောက် ၅ လခန့်အကြာ ဝယ် ခင်ခင်ကြီး မျက်စိဝေဒနာ မမြှော်လင့်ဘဲ စွဲကပ်လာ၍ တိမ်သလ္လာဖိုးပြီး မျက်လုံးတဘက်ကွယ် သွားရာ တရားခံမှန်းသည် မိကောင်းဘခင်သားပြီသစ္စာ မကျင့်ကြဘဲ နောက်အသစ်တယောက်နှင့်စခန်းသွားနေသည်ကို အတိအလင်းသိရသည်။ ခင်ခင်ကြီးမှာ မျက်လုံးပျက်သည်ဆိုစေကာမူ မျက်လုံးအိမ် ကြည့်မကောင်းအောင် မပျက်ဘဲ ပျက်ရုံဆိုကာမျှ အခြေအနေတွင် ရှိနေပါသဖြင့် မူလရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတိုင်း အလှမပျက်သေးပေ။ တရားခံမှန်းမှာ ကတိဖျက်ပြီး ခင်ခင်ကြီးအိမ်သို့ အဝင်အထွက် မပြုတော့ကြောင်း ကြားသိရပါသည်။

သို့အတွက် ခင်ခင်ကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ၎င်း၏ မိဘနှစ်ပါးတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာများ ထိပါးယုတ်လျော့စေပါသဖြင့် ကတိပျက်သော ငှားရမ်းအား ဤအထောက်အထားများအရ ထိုက်သည့် အားလျော်စွာ အရေးယူအပြစ်ပေးပါရန်နှင့်နစ်နာထိခိုက်မှုအတွက် လျော်ကြေးလည်းပေးပါရန် ကျိုးကြောင်းပြ၍ စွဲဆိုပါသည်။

တရားခံ ဝေဠုပျံချီ၏ သားဘက်မှ ကိုယ်စားပြုလိုက်ပါသော နေပြည်တော်ရှေ့နေကြီး ဓမ္မနန္ဒသူကလည်း အောက်ပါအတိုင်း ချေပလျှောက်လဲပြန်သည်။

တရားခံဖြစ်သူ ငှားရမ်းမှာ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နေမျိုးဂုဏ္ဍအိမ်သမီးခင်ခင်ကြီးနှင့်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားကြောင်း မှန်ပါသည်။ သို့သော် မောင်မှန်းမှာ ကတိမပျက် ၅ လခန့်ကြာမျှ ခင်ခင်ကြီးတို့အိမ် ဝင်ထွက်သွားလာနေပါသည်။ ၅ လကျော် နောက်ပိုင်းတွင်သာ အသွားအလာရပ်တန့်ပြီးနောက် တဦးနှင့်သင့်မြတ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မင်္ဂလာသဘောမှာ အင်္ဂါစုံမှသာ လက်ထပ်

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ထိမ်းမြားရိုးရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးမှာ အမင်္ဂလာအပိုင်းသို့ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် မင်္ဂလာထုံးတမ်းစဉ် လာအရ အဝိဟာရမင်္ဂလာသဘော သက်ရောက်နေပါသဖြင့် မထိုက်တန် မချဉ်းကပ်အပ်သည့်အ တိုင်း တပင်မနှစ်သက်က တပင်ချစ်ရမည်ဟူသော စကားအရ အသစ်နှင့်တွဲခြင်းကို အပြစ်မယူ ထိုက်ပါ။ ထို့အပြင် မောင်မှန်းမှာ ခင်ခင်ကြီးနှင့်သမီးရည်းစားသဘောမျှသောအဆင့်တွင်သာ ရှိ နေပါသဖြင့် လင်မယားအရာ မမြောက်သေး၊ သူ၏ ဖောက်ဖျက်မှုမှာလည်း သာမန်ကိစ္စမျှသာဖြစ် သည်။

သို့အတွက် ဝေဠုပျံချီသား မောင်မှန်းအား အပြစ်မပေးထိုက်ကြောင်း အထက်ပါအ ကြောင်းပြချက်များအရ ခိုင်လုံပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အမှုသွားအမှုလာများကို အရှင်ခုံမင်းက ကြားနာမှတ်သားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေးရန် ချေပချက်တင်သွင်းပါသည်။

ခုံတော်များနှင့်နေပြည်တော်ရှေ့ နေကြီးဓမ္မနန္ဒသူတို့သည် အမှုသွား အမှုလာအရ မောင် ကျဘမ်းဘက်မှ အလေးသာနေကြောင်း တထစ်ချသိကြသည်။ သို့သော် နှိမ်လိုသောဆန္ဒက ဖိစီး နေသဖြင့် ရှေ့နေကြီးဓမ္မနန္ဒသူကပင် “တောကရှေ့နေမင်းက နက်ဖြန် တရားဆိုင်ရန် ဓမ္မသတ် ရာဇသတ်ကျမ်းများကို သေချာစွာ မှတ်သားကျက်မှတ်၍ လာစေလိုပါသည်” ဟုစကားတင်စီးပြီး ပြောဆိုလေရာ မောင်ကျဘမ်းမှာ မဟုတ်မခံသော စိတ်ဓာတ်ရှိသည့်အတိုင်း ဆက်လက်၍ နေပြည် တော်ရှေ့နေရှေ့ရပ်-ရွာကြီးမင်းသားများက အသင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ယခုပင် ပြိုင်ဆိုင်ခွဲကြောင်းပါ” ဟု ခွန်းတုံ့ပြန်ကာ နှက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဓမ္မနန္ဒသူက “မောင်ကျဘမ်းက ကျွန်ုပ်တို့လို နေပြည်တော်နေ မြို့ကြီးသားများ ကို အသို့ကြောင့် ရွာကြီးမင်းသားလို့ ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသလဲ” ဟုမေးမြန်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ မောင် ကျဘမ်းက “ကျွန်တော် ဤသို့ပြောဆိုခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ သောင်းလေးရပ်အပါအဝင် ဖြစ်သော ဇမ္ဗူဒီလက်ျာတောင်ကျွန်းနှင့်တာဝတိံသာနတ်ပြည်တို့ပင် ရွာထဲစာရင်းသွင်း၍ လူ့ရွာ၊ နတ်ရွာ၊ ဗြဟ္မာရွာလို့ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသေးလျှင် အနံ့အလျား ၁၀ ယူဇနာမျှမရှိသော အင်းဝနေပြည် တော်ကျင်ဂလယ်ကို ရွာလို့သမုတ်ထာ မနာပါနှင့်၊ ရွာမှာနေလို့ ရွာမင်းသားဟူ၍ အမည်တပ်လိုက် ခြင်းမှာလည်း ယထာဘူတကျပါတယ်။ သို့အတွက် ရှေ့နေကြီးများကို ရွာမင်းသားလို့ ကမည်းအ မှတ်ဖြင့် နာမည်တပ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်” ဟု သာသာနှင့်နာနာ ထပ်မံတီးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မောင်ကျဘမ်းသည် တပါတည်း ဆက်လက်၍ အောက်ပါလက်တန်းကဗျာ တပုဒ်ကို နှုတ်ဖြင့် ချက်ချင်းစပ်ဆိုပြီးသကာလ ခုံတော်များ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံ အလယ်တွင် စာပေခြင်္သေ့ကြီးသဘွယ် မကြောက်မရွံ့ မတုန်မဆုတ်ဘဲ ရဲဝံ့သောရုပ်ဖြင့် ပြတ်သား စွာ ရွတ်ဆို၍ ဧကရာဇ်အသိုင်းအဝန်းများအား ဟားလိုက်လေသတည်း။

ရွာကြီးမင်းသား၊
တောကိုသွားမှ၊
လေးပါးသစ္စာ၊

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ငါးဖြာညေးယျ၊
 ဓမ္မဉာဏ်၊
 လုံးစုံပိုင်ပိုင်၊
 သိနိုင်သည်ဟူ၊
 လိုက်နာမှု၊
 တောရပ်ဂူမှာ၊
 ဘုန်းလူပစ္စေကာ၊
 စံတည်သာတည့်၊
 ယောဂါဝစရ၊
 မှန်ပေလှသည်၊
 သမထဝိပသ်၊
 ဓူတေရသ်ကို၊
 တတ်မြေ့ဇောမ္ဘိ၊
 ကျင့်ဝသီနှင့်၊
 နေသည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊
 မြိုင်ရိပ်ခိုသို့၊
 ထိုထိုဗြဟ္မာ၊
 နတ်တို့လာ၍၊
 ပူဇာသက္ကာရ၊
 ပြုတုံကြ၏၊
 မိမိလာပြည်၊
 ရပ်သာစည်တွင်၊
 လူရည်ပညာ၊
 ရှိဆိုရာမှာ၊
 လျော်စွာဟိတ်ခတ်၊
 သိမ်းအမတ်တည့်၊
 လူတတ်တောခြေ၊
 နိဂမေဋ္ဌ၊
 လူ့ဆွေလောင်းလျာ၊
 စံမြန်းရှာသည့်၊
 မဟောဩသဓ၊

သန္နိပြုလျက်၊
ပဒစ္ဆေဒမပြု၊
ပုဒ်လုံးစုသော်၊
မဟော်သဓာ၊
ကျော်ဇောစွာသား၊
မဟာပုရိတ်၊
ပုရောဟိတ်ဟု၊
တိတြပုံနှုန်း၊
ကပ်လုံးချိုးသည်၊
ဆုံးစမရှိအံ့ဘွယ်သော်။

တရားခွင်ဝယ်ကြွရောက်နားဆင်ကြသော ပရိသတ်အပေါင်းမှာ မောင်ကျဘမ်းရွတ်ဆို ပြသောကဗျာအဆုံးတွင် သောင်းသောင်းရုတ်သဲမျှ ပွဲကျသွားလေသည်။ ခုံတော်မောင်ကျဘမ်း ၏ လျင်မြန်သော ဉာဏ်စွမ်းကိုလည်း အထူးတလည် ချီးမွမ်းကြပြီးနောက် အိမ်ပြန်ရောက်ကြသော အခါ စမြို့ပြန်အပြုံးစကားဖြင့် လက်ဆောင်ပါးလိုက်ကြသည်။

နောက်တနေ့ တရားဆိုင်သောအခါ ခုံတော်များသည် မောင်ကျဘမ်း၏ အချက်ကျသော ပြောဆိုချက်များနှင့်တကွ ကဗျာဖြင့် ကလော်လိုက်သော စူးရှသည့်ထိုနှုတ်ချက်တို့ကို ဆက်လက် ရင်မဆိုင်ရဲကြသည့်အတိုင်း မောင်ကျဘမ်းလိုက်သောဘက်မှ လမ်းမှန်ဖြစ်လင့်ကစား တဘက် သတ်စီရင်ချက်ချ၍ နေပြည်တော်ရှေ့ နေကြီးဓမ္မနန္ဒသူလိုက်သောဘက်ကို အနိုင်ပေးလိုက်လေ သည်။

အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်နေသော ခုံတော်မောင်ကျဘမ်းသည် လူလယ်လုပ်ကာ အ နိုင်ယူလိုက်သောနေပြည်တော်တရားသူကြီးများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြတ်ထုံးများကို ချိုးဖောက်ပြီး နောက် ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ လွှတ်တော်ဝန်ကြီးများထံသို့ အမှုသွားအမှုလာ အစုံအလင်ကို အခြေ အမြစ်အကိုးအကားနှင့်တကွ ကြောင်းကျိုးရှိရှိ တင်ပြ၍ ကိုယ်တိုင်ဦးတိုက် အယူခံဝင်လေသည်။

ဝန်ကြီးများလည်း အမှုကို အသေးစိတ် သုံးသပ်ပြီးသောအခါ ဆန္ဒကတိလိုက်စား၍ တဘက်သတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေးလိုက်သော အောက်ရုံးစီရင်ချက်ကို ဖျက်သိမ်း၍ မောင်ကျဘမ်း လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရသော နေမျိုးဂုဏ္ဏအိမ်ဘက်ကို အောက်ပါစီရင်ချက်အရ ဆုံးဖြတ်၍ အနိုင် ပေးလိုက်သည်။ ဝေဠုပျံချီသား မောင်မှန်းအားလည်း ယောက္ခမဖြစ်သူ နေမျိုးဂုဏ္ဏအိမ်အား လက်အုပ်ချီ၍ ရွှေ ၁၅ ကျပ်သားဖြင့် ကျေအေးရန် ကန်တော့ရမည့်အပြင် ခင်ခင်ကြီးအားလည်း ဝန်ချတောင်းပန်ပြီးသကာလ ယောက္ခမအိမ်တွင် ၃ နှစ် ၃ မိုးနေထိုင်ရမည်၊ သုံးနှစ်ပြည့်မှသာ မိမိမိဘအိမ်သို့ ခေါ်ယူသွားရမည်။ ခင်ခင်ကြီးအား ကြင်ကြင်နာနာ ယုယုယယဖြင့် ဆက်လက် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရမည်။ တရားစရိတ်ကိုမူ ချစ်စကို ရှည်စေ၊ မုန်းစကို တိုစေဟူသောရှေးသူ

E-book is created by www.ShanYoMa.org

ဟောင်းတို့စကားနှင့်အညီ နှစ်ဦးနှစ်ဝ မျှမျှတတ အကုန်ခံစေရမည်စသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ တပါတည်း ချမှတ်ပေးလိုက်၏။

ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မောင်ကျဘမ်း၏ အမည်မှာ တဟုန်ထိုးပျံ့နှံ့ကျော်ကြားသွားလေ၏။ မောင်ကျဘမ်းကိုတော့ သွားမစမ်းလေနှင့်၊ မဟုတ်လျှင် ဘုရင်ကိုပင် တက်၍ ကလော်မည့်လူစားဘဲဟု ထိုခေတ်ထိုအခါက လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားဝယ် ပြောစမှတ်ဖြစ်အောင် ရေပန်းစားလေတော့သတည်း။

အခန်း-၉

ဟံသာဝတီဦးဘရင်၏ ငယ်မူလက်ရာကဗျာရှင် ၉ ပုဒ်

၄၄။ မျက်မှောက်ခေတ်စာဆိုများ အနက် ဆရာကြီးဟံသာဝတီဦးဘရင်မှာ ထင်ရှားသောမြန်မာစာပေပညာရှင်တဦးဖြစ်လေသည်။ မြန်မာစာပေကို အခြေခံမှစ၍ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆည်းပူးသင်ကြားလာသူဖြစ်သည်နှင့်အညီ အစစအရာရာတို့တွင် တီးမိခေါက်မိသူဖြစ်၏။ မြန်မာကဗျာများကိုလည်း နိုင်နင်းစွာ သီကုံးနိုင်လေ၏။

မန္တလေးမြို့တောင်ပြင်နန်းဦးတိုက်တွင် စာပေသင်ကြားစဉ် ဆရာတော်ဦးအာဒိစ္စ၏ အမိန့်အရ တောင်တွင်းကြီးမြို့အကြောင်း စကားနိုင်အပြောခိုင်းရာတွင် စာသင်သားများထဲမှ ပထမရရှိသော စာဆိုလူလင်(ယခုဟံသာဝတီဦးဘရင်ဖြစ်သည်)သည် တောင်နှင့်မြောက်ရွာကလေးအကြားပြိုင်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ အပျိုငါးဆယ်ရွှေရင်ကဲ့၍ သေပွဲဝင်ရသောနေရာကို “တောင်ပိုတရာ” ဟုခေါ်ဆိုပုံနှင့် တရုပ်လောစံနေရာ နုပျိုထွားမှောက်ရက်လဲသောနေရာကို “တောင်တွင်းကြီး” ဟု အမည်ပေးပုံတို့ကို ၎င်း၏ မြူးသော ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သီကုံးခဲ့သော စာပြောင်လေးဆစ်ကဗျာ ၉ ပုဒ်၏ အရသာကို အကဲခတ်ကြရန် အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၁။ တောင်တွင်းတဲ့ရွှေပြည်၊
နွဲ့ထွာနာမံက၊
မှတ်ကြရန် ကဗျာတေးနှင့်၊
ရေးပြတော့မည်။
ဝန်းပတ်လည်၊
နှစ်မည်ရရွာကြီး။
တောင်မြောက်ဂါမံဟု၊
ဆန်းဉာဏ်ထွင် ဂုဏ်ပြိုင်ကြ၊
ရှေးကအတီ။

၂။ တခါတရံ၊
မြောက်ရွာမှာမိခင်ဖွား၊
ထွားတဲ့ကိုယ်ဟန်။
ချိန်ကြည့်ပြန်၊
အမှန်ကဲ့မှတ်သား၊
ငါးပိဿာလေးချိန်ရှိတယ်၊
နွဲ့သိကျော်ကြား။

E-book is created by www.ShanYoMa.org

၃။ ထိုသတင်း၊
 ကြားပြင်းတဲ့တောင်ရွာ၊
 သူ့ထက်ငါ့ဂုဏ်ပြိုင်ကြ၊
 လွှားပလေတာ၊
 များမကြာ၊
 တောင်ရွာကဤသို့၊
 တရုပ်လူနုပျိုထွား၊
 ငှားကြမချို။

၄။ ပေါက်ဖော်ရင်း၊
 နှုန်းတဲဆီပါ၊
 ဝါဝင်းအောင်သုတ်လိမ်းပြီး၊
 ဗန်းကြီးရောတွင်းမှာ၊
 ခင်းသိပ်သေချာ၊
 မိခင်မှာ၊
 ဟန်ပါဖို့သို့တိုင်း၊
 မီးနေသယ်ပမာထားတယ်၊
 ငှားတဲ့မရိုင်း။

၅။ ပိဿာမှာ ငါးဆယ်ရှိဟု၊
 နံ့သိဖို့ကြေငြာပြန်၊
 မခံချင်မြောက်ရွာသားတို့၊
 ကြားကြကေန်၊
 ကလေးမှန်၊
 စမ်းခံဝံ့လား၊
 စမ်းလိုရာစမ်းနိုင်ရေး၊
 ပေးရခွင့်အား။

၆။ ခွင့်ရငြားပြီမို့၊
 ရွယ်အားဖြင့်ကုမ္မာရီ၊
 ငါးဆယ်ပင်ရေအတွက်၊

ပိုက်ဖက်တို့ပြီ။
တရုတ်ကြီးမှာလ၊
သုတ်သီးနှင့်သုတ်ပြာမြည်၊
မတည်လို့ငြား၊
တအားပင်လိုက်ကာဖက်၊
ပြက်ပြက်ထင်ရှား။

၇။ အပျိုတွေငါးဆယ်ပေါင်းမှာတော့၊
လန့်ကြောင်းနှင့်ဟစ်အော်၊
တအားကုန်ကဆုန်ချ၊
ပြေးကြသနော်၊
မောင်ပေါက်ဖော်၊
နောက်တော်ကလိုက်ငြား၊
ပျိုငါးဆယ်ရွှေရင်ကဲ့၊
လဲသေပေါ့ဗျား။

၈။ ပျိုငါးဆယ်ရွှေရင်ကဲ့လို့၊
သေပဲ့တဲ့ဝင်လေရှာ၊
မော်ကွန်းတင်ရာဇဝင်သ၊
မှတ်ကြစေငှာ၊
ကပ်ကမ္ဘာ၊
ဘယ်ခါမှမဆုံး၊
တောင်ပို့တရာတွင်ပေါ့၊
စာတင်ခါဆက်သထွန်းအောင်၊
ညွှန်းလိုက်တဲ့ထုံး။

၉။ လောစံခေါ် တရုပ်ကြီးမှာတော့၊
ချွေးစီးစီးဖြာလို့ပင်၊
တအားကုန်ကဆုန်လိုက်၊
မောဟိုက်ထင်ထင်၊
စခန်းစဉ်၊

လမ်းတွင်ပမှောက်လဲ၊
မည်သညာခေါင်ချင်းအောင်၊
ထိုနေရာတန်ဆောင်လင်းတယ်၊
တောင်တွင်းတဲ့မြဲ။

မြောင်းမြသခင်တင်